

Το Πολυτεχνείο ζει! Ο λαός μπορεί!

Η αγροτική οικονομία και οι αγρότες σε πορεία καταστροφής

Η κατάσταση για τη μεγάλη πλειοψηφία αγροτών και κτηνοτρόφων, ιδιαίτερα των μικρομεσαίων, είναι κρίσιμη, με όρους καταστροφής τους και πετάγματος έξω από την παραγωγική δραστηριότητα. Βρίσκονται μπροστά σε πραγματικό ξεκλήρισμα.

σελ. 7

Να μην κλείσει κανένα υποκατάστημα των ΕΛΤΑ!

Κάτω η πολιτική που απαξιώνει τη ζωή κατοίκων κι εργαζόμενων!

Πλατιά λαϊκή οργή προκάλεσε η αιφνιδιαστική ανακοίνωση «λουκέτων» σε 204 καταστήματα των ΕΛΤΑ σε ολόκληρη τη χώρα. Ήταν τέτοια η κατακραυγή που ταρακούνησε τα κυβερνητικά επιτελεία και τα ανάγκασε σε υπαναχώρηση και την απόφαση να κλείσει -προς το παρόν- τα 46 από τα 204 καταστήματα.

σελ. 9

ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Το μεγάλο βάθος της εξέγερσης του Πολυτεχνείου φαίνεται από το γεγονός ότι κάθε χρονιά, όσο πλησιάζει η 17η Νοέμβρη, τόσο η επέτειος γίνεται ξανά και ξανά κεντρικό πολιτικό γεγονός. Αλλά και ένα ιδιότυπο βαρόμετρο του κλίματος στις λαϊκές μάζες. Σύστημα και κυβερνήσεις από τη μία και ο κόσμος του αγώνα από την άλλη «μετράνε» τη συμμετοχή στις εκδηλώσεις εορτασμού και στις πορείες, ανιχνεύοντας τις λαϊκές διαθέσεις. Αλλά και αντίστροφα:

Οι μεγάλες (πάντα) διαδηλώσεις, με μεγάλη (πάντα) συμμετοχή της νεολαίας, δίνουν ξανά κουράγιο σε όλο το λαό, που ψάχνει χαράς διεξόδου και προοπτικής στο μαύρο αδιέξοδο που τον εγκλωβίζει το σύστημα.

Καθόλου μικρό όλο αυτό το αποτύπωμα της εξέγερσης, αν σκεφτεί κανείς ότι έχει περάσει πάνω από μισό αιώνα από τότε. Και, αν και κοινότοπο, δεν είναι καθόλου ανακριβές ότι το αποτύπωμα αυτό αποκτά νέα δυναμική στις μέρες μας.

συνέχεια στη σελ. 2

Όταν η Χούντα επιστράτευσε... τις διαγραφές

Οι διαγραφές έχουν ρίζες στις μαύρες σελίδες της ιστορίας της χώρας. Ήταν το 1969, μέσα στην Χούντα των Συνταγματαρχών, όταν το Νομοθετικό Διάταγμα 93 όριζε «οριστική αποβολή» φοιτητών από τα πανεπιστήμια.

σελ. 18

Διατλαντική συμφωνία Γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελά, πατέρα;

Διθυραμβικές κραυγές για την ενεργειακή και γεωπολιτική αναβάθμιση της χώρας έχουν καλύψει τα πραγματικά δεδομένα και τις στοχεύσεις της πολυδιαφημισμένης διατλαντικής συνάντησης και της σχετικής συμφωνίας που τη συνόδευσε.

σελ. 25

Οι ΗΠΑ σφίγγουν τον κλοιό γύρω από τη Βενεζουέλα

σελ. 21

Αφιέρωμα Φασισμός και Φασιστικοποίηση

σελ. 13-16

Το Πολυτεχνείο ζει! Ο λαός μπορεί!

συνέχεια από σελ. 1

Αχαλίνωτη επίθεση, αναχρονισμός και απόλυτη παρακμή από τη μία...

Η αλήθεια είναι ότι **άλλο να το λες** και να το εκτιμάς και **άλλο να το ζεις**. Ακόμα και για όποιον είχε εκτιμήσει σωστά αυτό που έρχεται (και δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε ότι η οργάνωσή μας ήταν η μόνη που είχε αντιληφθεί από τη δεκαετία του '90 το βάθος της καπιταλιστικής επίθεσης), είναι εντυπωσιακή η βίωση -μέσα στην πραγματική ζωή και σε όλες τις πτυχές της- του πρωτοφανούς ιστορικού αναχρονισμού που χαρακτηρίζει αυτήν την περίοδο.

Από τις πολεμοκάπηλες κραυγές και τη στρατιωτικοποίηση των οικονομιών μέχρι τα 13ωρα και τα απανωτά αντεργατικά νομοσχέδια αλλά και την απίστευτη περιστολή των ελευθεριών που φτάνει στο σημείο να κυνηγάνε 13χρονους μαθητές τα αστυνομικά drones, ο κοινός παρονομαστής είναι ένας: **η χωρίς προσχήματα και εξωραϊσμούς έκφραση του πραγματικού DNA του καπιταλιστικού συστήματος**, ως ενός συστήματος του πολέμου, της φτώχειας, της απόλυτης καθυστάσεως των εξαρτημένων χωρών από τις ιμπεριαλιστικές μη-

τροπόλεις, της αχαλίνωτης εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Αντίθετα με αυτό που λέγεται, δεν ζούμε μια φάση «εκτροπής» του καπιταλισμού, αλλά τη φάση του τέλους της... εκτροπής του και της πρόσμιξής του με κάποια βαρίδια υποχρεώσεων απέναντι στο λαό, την οποία επέβαλε ένας άλλος ταξικός συσχετισμός. Με άλλα λόγια, **αυτό που ζούμε είναι ο... κανονικός καπιταλισμός** (με τα ιδιαίτερα «αξεσουάρ» του στην εξαρτημένη Ελλάδα) και κάθε θρήνος για τον «καπιταλισμό που χάσαμε» είναι μάταιος και αποπροσανατολιστικός.

Όλη αυτή η αντιδραστική επέλαση συνοδεύεται -για πρώτη φορά τις τελευταίες δεκαετίες- **από την απόλυτη απουσία κάποιου θετικού αφηγήματος** από την πλευρά του συστήματος. Το οποίο δεν υπόσχεται καμία προοπτική μετά τη «στενωπό», καμία κανονικότητα μετά την «έξοδο από τα μνημόνια» (θυμάται κανείς όλες τις λεζούλες που συνόδευαν αυτές τις προσωρινές -υποτίθεται- δύσκολες περιόδους;). Υπόσχεται μόνο τρόπο και καταβύθιση...

Καταβύθιση και απόλυτη παρακμή! Ένα σύστημα που έχει σαπίσει και ζει πάνω στα «νεκροταφεία» δικαιωμάτων αλλά και στα νεκροταφεία πραγματικών ανθρώπων... Με πολιτικούς που μιλάνε

σαν κτήνη, με πολιτικά συστήματα που παραδέρνουν σε κρίση, με κυβερνήσεις που πέφτουν ή μια μετά την άλλη, με αντιπολιτεύσεις που δεν μπορούν να στηθούν αφού δεν λένε τίποτα διαφορετικό από τις κυβερνήσεις.

Εφήμερες «διέξοδοι» που προβάλλει το σύστημα, ακροδεξιές και «προοδευτικές»

Γιατί, τι, άραγε, διαφορετικό θα κάνει ο Μαμντάνι από το να εφαρμόσει τη δικιά του εκδοχή του MAGA, προσανατολισμένη πάντα στην ένταση των πολεμικών επεμβάσεων και στην απάντηση των προβλημάτων και του άγχους του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού; Ποιος άραγε πίστεψε στα σοβαρά (εκτός από κάτι ανόητους θαυμαστές του ρώσικου ιμπεριαλισμού) ότι ο Τραμπ θα εφαρμόζε... φιλερηνική πολιτική;

Πόσο αποκαλυπτικό είναι ότι ο (αξέχαστα διαβόητος) Βενιζέλος έσπευσε να στηρίξει τον (άλλο διαβόητο) Σαμαρά αλλά και ότι ο τραγικός Τσίπρας φροντίζει να στοχεύσει την «κλεπτοκρατία» και τη «διαφθορά» (αγαπημένες καραμέλες των απανταχού πουλέν του συστήματος), χωρίς να αφήνει ούτε χαραμάδα

διαφορετικής πολιτικής στη μία και μόνη πολιτική του συστήματος -αυτήν του πολέμου, της φτώχειας, της φασιστικοποίησης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης στη χώρα μας!

Και πόσο συνυπεύθυνοι είναι όλοι οι «προοδευτικοί» του συστήματος για το ότι στρώνουν το δρόμο στις πιο ανοικτά φαιές εκδοχές του συστήματος, για να κλαίνε, μετά, με κροκοδείλια δάκρυα!

Όμως, ακόμα κι αν υπάρξουν κάποιες αυταπάτες, αυτές πια είναι πολύ βραχείας χρήσης... **Το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα είναι σε βαθιά κρίση. Και κάθε κίνησή του να την απαντήσει το χώνει ακόμα πιο βαθιά στην κινούμενη άμμο της.**

Η δραματική αντίφαση και η επίπονη πορεία επίλυσής της

Λέγεται συχνά ότι είναι κρίμα που η εργατική τάξη και άρα και ο λαϊκός παράγοντας προέρχονται από πορεία δεκαετιών αποσυγκρότησης και ήττας, τώρα που θα ήταν όχι μόνο χρυσή ευκαιρία να παρέμβουν, αλλά και ανάγκη ζωής. Πρόκειται για μια αφαίρεση χωρίς καμία αξία. Οι συσχετισμοί διαμορφώνουν τις συνθήκες. Και κυρίως οι συσχετισμοί δεν

Τα διδάγματα του Νοέμβρη είναι «αγκάθι» για αυτούς που ετοιμάζουν τη νεολαία για τα ιμπεριαλιστικά σφαγεία τους

Τις προηγούμενες εβδομάδες κυριολεκτικά γίναμε μάρτυρες μιας άτυπης αμερικάνικης «απόβασης». Η νέα πρέσβειρα των ΗΠΑ παρέλασε με κάθε επισημότητα στο Μέγαρο Μαξίμου, το Προεδρικό Μέγαρο μέχρι και στο Ζάππειο, για να παρουσιαστεί το «εθνικό σχέδιο» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για την περιοχή. Στις επισκέψεις της, επιστρατεύτηκαν πληθώρα αμερικάνικων σημαίων, τσολιάδες, μέχρι και ο Αργυρός. Σε ένα ρεσιτάλ υποταγής, υπουργοί, βουλευτές και επιχειρηματίες «σφάζονταν» για μια φωτογραφία κοντά στη νέα πρέσβειρα των ΗΠΑ. **Πόσο ταιριαστή εικόνα για την εξαρτημένη και ξενόδουλη άρχουσα τάξη της χώρας.**

Όμως, πέρα από την εικόνα της σήψης, υπάρχει και μια άλλη εικόνα. Σε μερικές μέρες, δεκάδες χιλιάδες λαού και νεολαίας θα βγουν στους δρόμους, για να τιμήσουν την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Ελάχιστοι χιλιόμετρα από τα κτήρια που «στολίστηκαν» τις προηγούμενες μέρες με αμερικάνικες σημαίες, **θα γεμίσουν οι χώροι του ιστορικού του Πολυτε-**

χνείου με τα συνθήματα «Έξω οι ΗΠΑ»-«ΕΞΩ το ΝΑΤΟ».

Οι δύο παραπάνω εικόνες δεν αποτελούν μια αντίφαση. Φανερώνουν από τη μία τον εξαρτημένο και αντιδραστικό χαρακτήρα της αστικής τάξης της χώρας μας και από την άλλη τις αστείρευτες δυνάμεις του λαού και της νεολαίας, που καταφέρνουν 52 χρόνια μετά την εξέγερση όχι απλά να την τιμάνε, αλλά και να εμπνέονται από αυτήν.

Η φλόγα του Νοέμβρη καίει ακόμα και σήμερα

Τα συνθήματα **ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**, η προοπτική της **ΛΑΟΚΡΑΤΙΑΣ** και της **ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ** αποτυπώνουν το μεγαλείο του Νοέμβρη και τη διαχρονικότητά τους. Για αυτόν ακριβώς τον λόγο είναι **επικίνδυνα** για τους ιμπεριαλιστές και τους ντόπιους λακέδες τους. Γιατί όχι απλώς θυμίζουν το **ποιους έχουμε απέναντί μας** και το για ποια πράγματα **πρέπει να παλέψουμε**, αλλά εμπνέουν ένα ιστορικό συμπέρασμα.

Ότι η πάλη του ΛΑΟΥ και της ΝΕΟΛΑΙΑΣ μπορεί να φτάσει τέτοια επίπεδα που να δώσει το θάρρος απέναντι ακόμα και στα τανκς σε αυτούς που ορθώνουν το ανάστημά τους. Μπορεί, δηλαδή, αυτή η φλόγα να οδηγήσει σε πυρκαγιά...

Το σύστημα ετοιμάζει τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο

Η πορεία του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος προς τη γενικευμένη σύγκρουση δεν μπορεί να «αφήσει» ανεξέλεγκτα τέτοια αφηγήματα. Οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις καθημερινά μας προετοιμάζουν για τα νέα σφαγεία. Οι αντιθέσεις των ιμπεριαλιστών βρίσκονται σε παρόξυνση, τα εξοπλιστικά προγράμματα παίρνουν «φωτιά», νέα πεδία αντιπαράθεσης ανοίγουν συνεχώς, ενώ οι λαοί θα πρέπει να **αποδεχθούν «τα κανόνια» και να ξεχάσουν «το βούτυρο»**. Σε αυτή την προετοιμασία, όχι απλά οι λαοί θα πρέπει να ξεχάσουν τα δικαιώματά τους, αλλά θα πρέπει να σκύψουν το κεφάλι,

αποδεχόμενοι το μακελειό που τους ετοιμάζουν.

Η νεολαία πρέπει να «πειστεί» για τα σφαγεία τους

Σε αυτή τη διαδικασία ιδιαίτερο ρόλο παίζει η νέα γενιά. Αυτή η γενιά που θα είναι η πρώτη που θα καλεστεί να σφαχτεί στους πολέμους τους. Αυτή η γενιά που πρέπει από μικρή ηλικία να εμπεδώσει ότι θα ζει σε μια κοινωνία χωρίς δικαιώματα. Αυτή η γενιά που πεισμώνει όταν βλέπει την άδικη γενοκτονία και κόντρα σε όλο τον αρνητικό συσχετισμό βγαίνει στους δρόμους.

Όπως η Χούντα του '67 ήταν αποτέλεσμα της ανάγκης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να προωθήσει πιο αποφασιστικά τα συμφέροντά του στην περιοχή, έτσι και σήμερα οι όροι προετοιμασίας του τρίτου παγκοσμίου πολέμου δεν αφήνουν ιδιαίτερα περιθώρια στο σύστημα. **Εάν η νέα γενιά δεν πειστεί να πολεμήσει, πρέπει τότε να πειθαρχήσει!** Για να προχωρήσει η επίθεση, επιστρατεύεται η φασι-

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► «παραγγέλλονται», χτίζονται με πάλη!

Οι λαοί και η εργατική τάξη, αυτή ως εμπροσθοφυλακή και κρίσιμος παράγοντας για την προοπτική της κοινωνίας, θα συγκροτηθούν ξανά στις σημερινές (ναι, καυτές) συνθήκες -και σε αυτό πρέπει να συμβάλουν αποφασιστικά σήμερα οι κομμουνιστές. Στην ανάπτυξη της λαϊκής πάλης και στη συγκρότηση της εργατικής τάξης, σε απόλυτο διαχωρισμό από τον ρεφορμισμό - ρεβιζιονισμό που έβαλε φαρδιά πλατιά την υπογραφή του στην ήττα και που, και σήμερα, «θεωρητικά» και πρακτικά, βγάζει λάδι τον ιμπεριαλισμό και την αστική τάξη. Με απόλυτη επίγνωση ότι ο μόνος δρόμος είναι ο αγώνας και η μόνη πραγματική προοπτική η επανάσταση. Μια πορεία συγκρότησης που δεν θα είναι εύκολη, δεν θα είναι βελούδινη, δεν θα είναι σύντομη, αλλά θα χαρακτηί...

Αν μερικοί νομίζουν ότι οι λαοί θα μπουν σε μια μακρόχρονη περίοδο μεσαίωνα, όπου δεν θα αντιδρούν, ΚΑΝΟΥΝ ΛΑΘΟΣ! Το αποδεικνύουν οι μάζες που (στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα) ασφυκτιούν, πνίγονται, αγανακτούν, αηδιάζουν με τη βρωμιά και τον κυνισμό του συστήματος και βγαίνουν στους δρόμους, όλο και περισσότερο, όλο και πιο απρόβλεπτα.

στικοποίηση, η καταστολή και η τρομοκρατία!

Η νεολαία στο στόχαστρο!

Drones της αστυνομίας καταδιώκουν και συλλαμβάνουν μαθητές, καταλήψεις σχολείων «σπάνε» από την αστυνομία και τους εισαγγελείς, η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη καταστέλλεται με χημικά, ξύλο μέχρι και με φυλακίσεις για συνθήματα με σπρέι. Οι μαθητές πρέπει να εμπεδώσουν ότι δεν θα δουν το πανεπιστήμιο ούτε με κιάλια, ότι οι καθηγητές τους που σηκώνουν το κεφάλι τους διώκονται και απολύονται, ενώ όχι μόνο πλάσάρονται ως διέξοδος οι στρατιωτικές/αστυνομικές σχολές ή η στρατιωτική θητεία, αλλά σουλατσάρουν μέσα στα σχολεία πράκτορες της Μοσάντ, για να παρουσιάσουν το πόσο καλός είναι ο IDF και το Ισραήλ!

Οι φοιτητές πρέπει να μάθουν από νωρίς ότι οι σχολές πλέον είναι μόνο για μαθήματα και οτιδήποτε αμφισβητεί την παντοδυναμία του συστήματος θα καταστέλλεται. Είναι τόσο φανερό η «βιασύνη» τους, που δεν περιμένουν καν τις διαγραφές των εκατοντάδων χιλιάδων «αιώνιων» φοιτητών για να «νομιμοποιήσουν» το αφήγημά τους και ήδη έχουν κινήσει πειθαρχικές διαδικασίες για δεκάδες

Το σύστημα τροφοδοτεί αντικειμενικά τους λαϊκούς αγώνες - Ο λαός μπορεί!

Λέγεται ότι παραμονές της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, ο αγαπημένος αφορισμός κύκλων τής (ας πούμε) προοδευτικής διανόησης ήταν ότι «οι νέοι έχουν πουλήσει τις ζωές τους και τα ιδανικά των γονιών τους στα μπιλιάρδα και στο ποδόσφαιρο». Οι «δημογέροντες» διαψεύστηκαν...

Δεν θέλουμε, βέβαια, καθόλου να συγκρίνουμε δυο εντελώς ανόμοιες περιόδους. Μόνο να πούμε ότι οι λαϊκές μάζες -σε συνθήκες αδιεξόδου, συνεχούς αφόρητης πίεσης και κατακρήμνισης των όρων ζωής τους- αντιδρούν με τρόπο που τα πολιτικά υποκείμενα (εξαιτίας της ανεπαρκούς γείωσής τους στις λαϊκές μάζες και στις υπόγειες διεργασίες που σε αυτές, μαζικά, συντελούνται) πολλές φορές εκπλήσσονται.

Η ταξική πάλη δεν καταργείται - δεν απαγορεύεται, αντικειμενικά θα δυναμώσει. Και χρειάζεται μέσα στην πάλη αυτή να παλέψουμε (ιδεολογικά, πολιτικά, πρακτικά) επίμονα και αποφασιστικά για να έρθει η ώρα που θα πούμε (από τη θετική, πια, πλευρά) «άλλο να το λες και άλλο να το ζεις»!

φοιτητές που οδηγούνται προς διαγραφή! Οι σχολές γεμίζουν κάμερες, τουρνικέ, δοκιμάζονται ελεγχόμενες εισοδοί με πάσο, ενώ τα «lock out» είναι καθημερινό φαινόμενο. Το σπάσιμο της κατάληψης του Φοιτητικού Συλλόγου Αρχιτεκτονικής, οι 15 συλλήψεις, οι κατηγορίες για πλημμελήματα αλλά και το πειθαρχικό σε 9 φοιτητές/τριες κατευθείαν από τον πρότανη του ΕΜΠ έρχονται να δώσουν πολλαπλά μηνύματα!

Η πολιτική της φασιστικοποίησης και της καταστολής είναι ένα από τα πεδία στα οποία καταφεύγει ένα σύστημα που δεν έχει κανένα αφήγημα για τη νεολαία, που προσπαθεί να σβήσει από την ιστορική της μνήμη μία από τις κορυφαίες εκφράσεις της πάλης του λαού μας. Φοβάται, γιατί ακόμα και με όλο τον έλεγχο πάνω στο εποικοδόμημα, δεν μπορεί να σταματήσει την έμπνευση και τη συγκίνηση που δημιουργεί στη νεολαία ο Νοέμβρης:

«Προσοχή! Προσοχή! Εδώ Πολυτεχνείο! Εδώ Πολυτεχνείο! Σας μιλούν οι ελεύθεροι αγωνιζόμενοι φοιτητές...»

Όσο και εάν προσπαθούν, η φλόγα του Νοέμβρη συνεχίζει να τροφοδοτεί, να εμπνέει και να δείχνει τον δρόμο της πάλης ενάντια στον ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ, τον ΠΟΛΕΜΟ και τον ΦΑΣΙΣΜΟ.

Αποψη

Πολύ ντόρο και μεγάλους πανηγυρισμούς στις δυνάμεις της σοσιαλδημοκρατίας έφερε η εκλογή του 34χρονου νέου δημάρχου της Νέας Υόρκης, μέλους του κόμματος των Δημοκρατικών, πανηγυρισμούς που ξεπέρασαν τα σύνορα των ΗΠΑ, έκαναν τον γύρο του κόσμου και έφτασαν μέχρι τη χώρα μας.

Ο δημοκράτης σοσιαλιστής, ο Ινδός μουσουλμάνος, το νέο πρόσωπο της αριστεράς, ο χαρισματικός, ο αντισυστημικός, που έδωσε φωνή στους εργαζόμενους και τους μετανάστες, που ένωσε ομάδες του κοινωνικού περιθωρίου, που παίρνει θέση υπέρ της Παλαιστίνης και που η ιστορική του νίκη απέναντι στην ολιγαρχία του πλούτου και στις δυναστείες σηματοδοτεί νέο κεφάλαιο και την αρχή μιας νέας εποχής! Αυτές είναι οι εκφράσεις που επαναλαμβάνονται σαν μοτίβο από την αμερικάνικη αλλά και την εγκώρια δημοσιογραφία, για να πλέξουν το εγκώμιο του νέου σωτήρα, που στέλνει παγκόσμιο μήνυμα ότι «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός»!

Όχι! Δεν είναι ότι πίστεψαν τον Τραμπ, που

το πρόσωπο της φτώχειας, της εξαθλίωσης και του πολέμου!

- Η ανατροπή της βαρβαρότητας και του κοινωνικού αναχρονισμού δεν είναι ζήτημα μιας άλλης διαχείρισης ή ενός άλλου μοντέλου διακυβέρνησης και δεν έρχεται μέσα από τις κάλπες, που ήταν και θα είναι «γήπεδο» του συστήματος.
- Η ακόρεστη δίψα του κεφαλαίου για κέρδος δεν μετριάζεται, το κεφάλαιο δεν «φορολογείται», δεν ανέχεται περιορισμούς και τα θέλει όλα για τον εαυτό του.
- Το καπιταλιστικό κράτος είναι όργανο ταξικής κυριαρχίας της πλουτοκρατίας, δεν είναι ουδέτερο, δεν μπορεί να λειτουργήσει προς όφελος της κοινωνικής πλειοψηφίας και συνεπώς δεν υπάρχει ούτε ως «κοινωνικό κράτος» ούτε ως «κράτος δικαίου».
- Τα σοσιαλδημοκρατικά αφηγήματα για κάποιες επιμέρους παραχωρήσεις δεν αντιστοιχούν στη σημερινή φάση του συστήματος που σαπίζει, γίνεται όλο και πιο επιθετικό απέναντι στους λαούς και ετοιμάζει το γενικευμένο αιματοκύλισμά τους, για να αντιμετωπίσει τα αδιέξοδά του.
- Τα δικαιώματα της εργατικής τάξης, των μεταναστών, των φτωχών, ακόμη και τα πιο στοιχειώδη όπως η περίθαλψη των παιδιών ή το δικαίωμα της στέγης δεν παραχωρούνται από κανέναν φιλάνθρωπο, δεν αποκτούνται με πρακτι-

Ζόραν Μαμντάνι

Η ελπίδα δεν έρχεται από σωτήρες νέας κοπής

τον χαρακτήρισε κομμουνιστή και μαρξιστή. Ούτε την εφημερίδα της Ν.Υ., που τον παρουσίασε σαν νέο Ηρακλή, που σηκώνει το σφυροδρέπανο!

Είναι η απεγνωσμένη προσπάθεια να πείσουν ότι η σοσιαλδημοκρατική εκδοχή διαχείρισης του καπιταλισμού δεν έχει ξεθωριάσει για τις μάζες, ότι «η ελπίδα είναι ζωντανή», ότι «υπάρχει εναλλακτική» «για ένα πιο δίκαιο, πιο δημοκρατικό, πιο ανθρώπινο μέλλον». Οι παραπάνω εκφράσεις ανήκουν στους δυο μεγάλους πατριάρχες του «σοσιαλισμού» της χώρας μας, τον Τσίπρα, που ετοιμάζει το βιβλίο του για να παρουσιάσει τον δικό του οδικό χάρτη του «δημοκρατικού καπιταλισμού» και τον Γιώργο Παπανδρέου, επίτιμο πρόεδρο της Σοσιαλιστικής Διεθνούς (!), που αμφότεροι διαχειρίστηκαν «σοσιαλιστικά» την ιμπεριαλιστική κληρονομία και την ισοπέδωση των εργατικών δικαιωμάτων, υπογράφοντας και εφαρμόζοντας τα μνημόνια.

Κοντά σε αυτούς έσπευσαν όλοι οι αρχηγοί των κομμάτων της ντόπιας «κεντροαριστεράς» και της «αριστεράς του ρεαλισμού» να στείλουν μήνυμα συστράτευσης, γιατί η εκλογή του Μαμντάνι, κατ’ αυτούς, είναι και δική τους νίκη και αποτελεί απτή απόδειξη και δικαίωση του πολιτικού σχεδίου που υπηρετούν. Όμως, αναπτέρωσε και τις ελπίδες τμημάτων του εξωκοινοβουλίου, που αρθρογράφοι του είδαν το καινούριο να έρχεται πάλι μέσα από τις κάλπες και αναζητούν ευκαιρίες και αχτίδες φωτός στα παλιοκαιρισμένα αστικά αφηγήματα.

Έτσι, υπήρξαν θριαμβολογίες για «πλήγμα σε Τραμπ, πλούσιους και Ισραήλ», «σημείο τομής με ξεκάθαρο ταξικό πρόσημο», «μήνυμα καταδίκης των ρατσιστικών πολιτικών», «επιτυχία του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη» και προσδοκίες όχι μόνο για υλοποίηση των υποσχέσεων, αλλά και διεύρυνσή τους, ενώ δεν απέκλεισαν ακόμα και να εγκαταλείψει το Δημοκρατικό κόμμα!

Μέσα στην απόλυτη κακοποίηση λέξεων, εννοιών και συμβόλων, μέσα στον ορυμαγδό και τη σύγχυση, ας ξεκινήσουμε από την αλφαβήτα:

• Το σύστημα της βαρβαρότητας και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, ο καπιταλισμός-ιμπεριαλισμός δεν μεταρρυθμίζεται, δεν εξανθρωπίζεται, δεν διορθώνεται, αλλά ΑΝΑΤΡΕΠΕΤΑΙ!

• Ο καπιταλισμός δεν έχει ανθρώπινο πρόσωπο, αλλά ένα και μόνο και αυτό είναι κατάμαυρο και γίνεται ολοένα και πιο αποκρουστικό! Είναι

κές «Ρομπέν των δασών», δεν θεομοθετούνται μέσω προγραμμάτων ανακούφισης από το σύστημα, που βίαια τα αποβάλλει ως ξένο σώμα.

• Οι μαύρες δυνάμεις του φασισμού, του ρατσισμού και της κοινωνικής οπισθοδρόμησης δεν μπορούν να μπλοκαριστούν, πόσο μάλλον να ηττηθούν, από εκθέσεις ιδεών και από διακηρύξεις οποιουδήποτε μεσσία, που φορά το προσωπείο του ανθρώπου «κοντά στον λαό».

Οι υποσχέσεις που μοιράζει ο Μαμντάνι στους κατατρεγμένους της μητρόπολης του καπιταλισμού δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα πυροτέχνημα, για να κρυφτεί πίσω του η σαπίλα, το ταξικό χάσμα, η αγριότητα των γκέτο, ο αποκλεισμός, η κρατική βία, η πείνα και η απανθρωπιά του κόσμου που εκπροσωπεί. Το «αμερικάνικο όνειρο» δεν είναι παρά ένας εφιάλτης για εκατομμύρια ανθρώπους, που δεν έχουν οξυγόνο! Κι αυτό δεν είναι κάτι που επιδέχεται λήφτινγκ ούτε μπορεί να φτιασιδωθεί!

Τι λέει, λοιπόν, ο Μαμντάνι και όσοι γοητεύονται από την αύρα του; Ότι ο κόσμος αυτός δεν μπορεί και δεν χρειάζεται να ανατραπεί, αλλά να γίνει πιο ανεκτός, να απαλύνει λίγο η βαρβαρότητά του, να υπάρχει μια πιο δίκαιη διαχείριση της μιζέριας, οι πλούσιοι να δώσουν κάποια ψίκουλα παραπάνω κι οι φτωχοί να βολευτούν με κάποια επιδόματα και να αποδεχτούν τη μοίρα τους! Πίσω από τα παραμύθια, υπάρχει η ουσία: η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν έχουν τη δύναμη να παλέψουν και να διεκδικήσουν τη ζωή τους, δεν τους ανήκει ο πλούτος που παράγουν, αλλά πρέπει να περιμένουν κάποιον ταχυδακτυλουργό να τους «ανακουφίσει» από τα βάσανα! Δίπλα και παράλληλα με την καταστολή, προβάλλεται η ταξική συμφιλίωση και ο ρεαλισμός του εφικτού, για να εγκλωβιστεί η οργή, να ενσωματωθεί η διογκωμένη δυσαρέσκεια, να ξεχαστούν οι ατέλειωτες ταπεινώσεις και εξευτελισμοί.

Κι αυτά δεν είναι απλώς αυταπάτες. Είναι συνειδητή προσπάθεια διαστρέβλωσης της ιστορίας, των σκληρών και αιματηρών αγώνων της εργατικής τάξης της Αμερικής και παγκόσμια, που απέσπασαν κατακτήσεις και άνοιξαν νέους δρόμους στην ανθρωπότητα, όταν συνδέθηκαν με το όραμα του σοσιαλισμού και των επαναστατικών κόκκινων ιδεών. Δυστυχώς γι’ αυτούς, αυτός ο δρόμος θα ανοίξει ξανά από τους καταπιεσμένους, όσα αναχώματα κι αν βάσουν για να εμποδίσουν την κοινωνική εξέλιξη!

Γεωργιάδης και οπλοκατοχή: Το δρόμο τον δείχνουν οι ΗΠΑ!

Υπέρ της οπλοκατοχής για «αυτοπροστασία» τάχθηκε με δηλώσεις του ο Άδωνης Γεωργιάδης με αφορμή το μακελειό στα Βορίζια της Κρήτης. Έπλεξε το εγκώμιο του αμερικανικού μοντέλου, εκεί όπου «τα όπλα είναι νόμιμα και συνταγματικά κατοχυρωμένα», όπως είπε, ενώ στην Κρήτη είναι παράνομα, ανεξέλεγκτα και «για βεντέτες». Καλύπτοντας προφανώς το βαθύτερο πρόβλημα, που ανέδειξαν και τα Βορίζια, αυτό της σχέσης κράτους - μηχανισμών - συμφερόντων - μαφίας - «νόμιμων» - «παράνομων» κύκλων. Αλλά αυτό αφορά μια άλλη «θεματολογία».

«Μου αρέσει γενικά οι άνθρωποι να είναι αξιόμαχοι και να μπορούν να υπερασπιστούν την ελευθερία τους», τόνισε. Ας το μεταφράσουμε: Μου αρέσει, λοιπόν, η ένοπλη υπερασπίση της ατομικής ιδιοκτησίας, της δουλείας, μου αρέσουν οι δολοφονίες Αφροαμερικανών, Λατινοαμερικανών, φτωχών ή περιθωριοποιημένων απ' το σύστημα της εκμετάλλευσης ανθρώπων, οι μαζικοί φόνοι σε σχολεία, έκφραση ενός αντικοινωνικού παροξυσμού - παράγωγου της συστημικής κρίσης, το «κυνήγι» προσφύγων και μεταναστών, το εμπόριο όπλων, η παρακρατική και η νεοναζιστική βία, εκτός απ' την κρατική. Όλα αυτά που κυριαρχούν στη μητρόπολη του ιμπεριαλισμού από γεννησιμιού της.

Κι επειδή, για να δικαιολογήσει το... «αμερικανικό μοντέλο» επικαλέστηκε, σε δεύτερες δηλώσεις του, τους... απελευθερωτικούς αγώνες των Μανιατών και των Κρητικών και την... ελληνική επαναστατική παράδοση, ο κομμουνιστοφάγος αυτός θα έτρεμε μπροστά σε έναν ένοπλο λαό που συλλογικά θα πάλευε για τη λευτεριά του από κάθε είδους δεσμό. Όπως εναντιώνεται και τρέμει τους ένοπλους απελευθερωτικούς αγώνες των λαών. Από του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ-ΔΣΕ μέχρι της σημερινής Παλαιστινιακής Αντίστασης... Όμως το θέμα που αναδεικνύεται είναι άλλο. Η υπεράσπιση της «αυτοδικίας» του ισχυρού, του ιδιοκτήτη, του εργοδότη, του συνροφύλακα, του νεοναζί, ακόμα και με τα όπλα, χωρίς την ανάγκη παρέμβασης ακόμα και αυτής της αστικής, ταξικής «δικαιοσύνης». Ας θυμηθούμε και τη Μανωλάδα και τα φραουλοχώρα. Μια «αυτοδικία» που προωθούν και οι πιο φασίζουσες πλευρές των κυρίαρχων των κρατών της ιμπεριαλιστικής Ε.Ε. Πιο «μαύρο» δεν θα μπορούσε...

«Παρεμπόδιση μεταφοράς πολεμικού υλικού» στις προβλήτες της Cosco: Κι άλλη μια δώξη στήριξης στο κράτος – δολοφόνο του Ισραήλ

Στα δικαστήρια σέρνεται ο πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Πειραιά και του σωματίου των εργαζομένων διακίνησης εμπορευματοκιβωτίων (ΕΝΕΔΕΠ), Μ. Μπεκρής, λόγω της κινητοποίησης των λιμενεργατών και άλλων σωματείων, σχημάτων κι εργαζομένων, τον Οκτώβρη του 2024, για να μη σταλεί πολεμικό υλικό στο σύμμαχο της ντόπιας αστικής τάξης κράτος - δολοφόνο του Ισραήλ. Στο «φυτευτό» απ' τους ιμπεριαλιστές «κράτος» στη γη της Παλαιστίνης. Την ίδια στιγμή που αυτό συνέχιζε την -ιστορικών διαστάσεων- δολοφονία του ηρωικού παλαιστινιακού λαού.

Η δώξη αυτή αποτελεί πλευρά της ποινικοποίησης κάθε υποστήριξης στο λαό αυτό. Μια ποινικοποίηση που εκφράζεται και με τα κλομπ και τα χημικά των ΜΑΤ ενάντια σε διαδηλωτές έξω απ' την πρεσβεία των σιωνιστών, με τις διώξεις και τη στοχοποίηση αλληλέγγυων, με μηνύσεις και «κλήσεις», με την

δημοκρατικά δικαιώματα

Η νεολαία στο στόχαστρο του σάπιου συστήματός τους! Φοβούνται αγώνες κι εξεγέρσεις που θα γεννήσει η μαυρίλα της πολιτικής τους!

Δrone της αστυνομίας - απ' αυτά που όλο και συχνότερα «περιπολούν» εναέρια την καθημερινότητά μας - εντόπισε και καταδίωξε μαθητή Γυμνασίου ενώ πήγαινε να στηρίξει κατάληψη του σχολείου του, ενόψει του πανεκπαιδευτικού συλλαλητηρίου της 6ης Νοέμβρη στην Αθήνα. Του πέρασαν χειροπέδες πισθάγκωνα και τον μετέφεραν στο Α.Τ. Εξαρχείων, όπου κρατήθηκε ολόκληρη τη νύχτα της Τετάρτης 5 Νοέμβρη προς Πέμπτη και ανακρίθηκε χωρίς την παρουσία των γονιών του.

Τα παραπάνω καταγγέλλει ο Σύλλογος Γονέων του 23ου Γυμνασίου της περιοχής Γκύζη - Αμπελοκήπων. Η κατηγορία που του «φόρτωσαν» είναι η «φθορά ξένης ιδιοκτησίας», γιατί... «μια πλαϊνή πόρτα είχε φθορές», ενώ τον πίεζαν να καταδώσει «συνεργούς». Τον υποχρέωσαν επίσης να υπογράψει ένα χαρτί που δεν διάβασε, ενώ πήραν το κινητό του τηλέφωνο με τη βία και ερευνούσαν κλήσεις και μηνύματα... Τελικά, μετά από 12ωρη κράτηση, κι ενώ γονείς και καθηγητές συγκεντρώθηκαν έξω απ' το αστυνομικό τμήμα, καταγγέλλοντας το γεγονός, αφέθηκε ελεύθερος χωρίς να αποσυρθούν οι κατηγορίες. Το νέο αυτό γεγονός δεν αποτελεί κάποια «κρατική εκτροπή», όπως αναφέρθηκε στον Τύπο, αλλά συνειδητή κίνηση τρομοκράτησης των μαθητών απ' το αστικό κράτος και τη σημερινή του κυβέρνηση. Μια κίνηση που εντάσσεται σ' ένα ολόκληρο πλαίσιο κρατικής τρομοκρατίας, με προσαγωγές, συλλήψεις, διώξεις.

Κι ενώ δεν πρόλαβε καλά καλά να γίνει γνωστή η σύλληψη και η επιδίωξη τρομοκράτησης του μαθητή, ένα ακόμα «περιστατικό» ήρθε να προστεθεί. 3 μαθητές του 8ου Γυμνασίου Πειραιά, που ζωγράφιζαν πανό έξω απ' το σχολείο τους, προσάχθηκαν απ' την αστυνομία. Όπως πολύ εύστοχα γράφτηκε στις σχετικές καταγγελίες της Ενότητας Αντίστασης Ανατροπής εκπαιδευτικών και της Μαθητικής Αντίστασης, ποινικοποιήθηκε μέχρι και η κατοχή... μπουγιές και πινέλων! Όλα αυτά δεν αποτελούν εξαιρέσεις. Η αστυνομοκρατία έξω απ' τα σχολεία είναι μόνιμη και εντεινόμενη. Εκπαιδευτικοί διώκονται γιατί «πρέπει» να περάσει το μήνυμα τρομοκράτησης στους μαθητές. Γιατί «πρέπει» να αποδεχθούν το ρόλο του «παιδονόμου» και του ιμάντα επιβολής της κυρίαρχης πολιτικής. Όσοι δεν το κάνουν, θα στοχοποιούνται και θα διώκονται!

Εκτός απ' τις πλατείες, οι νέοι άνθρωποι στοχοποιούνται στα σχολεία και στα πανεπιστήμια. Γέμισαν το κάτω Πολυτεχνείο της Αθήνας με κάμερες παρακολούθησης. Φοιτητής καταδικάζεται σε 14 μήνες φυλάκιση χωρίς αναστολή για ένα γκράφιτι υπέρ της Παλαιστίνης. Μαθήτρια στοχοποιείται στην παρέλαση της 28ης γιατί είχε στο πουκάμισό της ένα μικρό σύμβολο, το «καρπούζι» της παλαιστινιακής γης. Εκπαιδευτικοί, γονείς και μικρά παιδιά δέχονται την επίθεση και τα χημικά των ΜΑΤ έξω από Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης. 14 φοιτητές και φοιτήτριες της Αρχιτεκτονικής παραπέμπονται σε δίκη και απειλούνται με διαγραφή απ' τη σχολή για υλοποίηση απόφασης κατάληψης (και μάλιστα «συμβολικής») της σχολής τους... Είναι φανερό ότι το σάπιο σύστημά τους φοβάται τη νεολαία αυτή, που δεν έχει τίποτα να της «τάξει». Εκτός από φτώχεια, ανεργία, απαξίωση, απαγορεύσεις, πολέμους, πολιτιστικά σκουπίδια... Φοβάται τα ξεσπάσματά της αλλά και τους συνειδητούς αγώνες της. Προσπαθεί, λοιπόν, να χτυπήσει το κακό στη γέννησή του. Όμως, όποιος σπέρνει ανέμους (γιατί δεν έχει και κάτι άλλο να σπείρει) θερίζει θύελλες!

ποινικοποίηση... πανό και γκράφιτι, με την «προστασία» φονιάδων - δήθεν τουριστών σαν του «Crown Iris», που επιβάλλεται με απαγορεύσεις και ξύλο σε διαδηλωτές και διαδηλώτριες, όπως στη Σούδα ή στο Αργοστόλι...

Σχετική ανακοίνωση καταγγελία για τη δώξη εξέδωσε και η Ταξική Πορεία.

Κανένα στοιχείο αγωνιστή συνδικαλιστή εκπαιδευτικού στην Εισαγγελία!

Ακόμα μία σοβαρή καφιέδικη κίνηση απ' τη μεριά των μηχανισμών του αστικού κράτους και της κυβέρνησης προστέθηκε στην επιδίωξη καταστολής της αγωνιστικής στάσης συνδικαλιστών εκπαιδευτικών και στο γαϊτανάκι των διώξεων και των πειθαρχικών που εξελίσσεται. Με επίσημο έγγραφό της, η Εισαγγελία Πρωτοδικών Πειραιά ζητά από την ΕΛΜΕ Πειραιά την «έγγραφη γνωστοποίηση των πλήρων στοιχείων ταυτότητας και κατοικίας/διαμονής» των εκπροσώπων του αγωνιστικού σχήματος «Ενότητα Αντίστασης Ανατροπής».

Το «συνδικαλιστικό της Ασφάλειας» -που πάντα υπήρχε- ξαναχτύπησε! Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά που στοχοποιούνται οι αγωνιστές συνδικαλιστές αυτού του σχήματος (είχε ξανασυμβεί τον Νοέμβρη του '23), η κίνηση αυτή όμως δείχνει σοβαρή κλιμάκωση της επιχείρησης ποινικοποίησης των αγωνιζόμενων εκπαιδευτικών, έχοντας ταυτόχρονα τα βέλη της στραμμένα και προς τους μαθητές και τη νεολαία, που μαζί με τις διώξεις των δασκάλων τους, τις επιθέσεις των ΜΑΤ, τις προσαγωγές και τις συλλήψεις, πρέπει να «παραδειγματιστούν» και να τρομοκρατηθούν. Η απάντηση από την πλευρά του κινήματος θα είναι σαφής, μαζική και καταγγελτική: Κανένα στοιχείο αγωνιστή στα χέρια του κράτους, της ασφάλειας και της εισαγγελίας! Ήδη, η «Ενότητα Αντίστασης Ανατροπής» σε ψήφισμά της προς την ΕΛΜΕ Πειραιά «καλεί τις ΕΛΜΕ, τους ΣΕΠΕ, την ΟΛΜΕ και ΔΟΕ να καταγγείλουν την ενέργεια αυτή, να παραστούν στην εισαγγελία Πειραιά για να τους γίνουν γνωστοί οι λόγοι αυτής της ενέργειας και να απαιτήσουν να σταματήσει κάθε παρέμβαση των δικαστικών και αστυνομικών αρχών στη δράση των σωματείων. Να απαιτήσουν να σταματήσει η συγκεκριμένη ενέργεια της εισαγγελικής αρχής Πειραιά».

Απροσχημάτιστη σύλληψη και κακοποίηση μελών του Λαϊκού Μετώπου Τουρκίας

Το απόγευμα της Τρίτης 11/11, ημέρα εκδήλωσης για τον απεργό πείνας Σερκάν Ονούρ Γιλμάζ ενάντια στις φυλακές τύπου «πηγαδιού» στην Τουρκία, αστυνομικοί επιτίθενται, χωρίς καμία αιτιολογία, στον πολιτικό πρόσφυγα Χασάν Φαρσάκ έξω από τα γραφεία της Επιτροπής Αλληλεγγύης για τους Πολιτικούς Πρόσφυγες από την Τουρκία και το Κουρδιστάν, στα Εξάρχεια, και επιχειρούν να τον συλλάβουν. Η διαμαρτυρία της Κωνσταντίνας Καρτσιώτη, μέλους του Λαϊκού Μετώπου (όπως και ο Χασάν), είχε σαν αποτέλεσμα και τη δική της σύλληψη! Οι αστυνομικοί βιαιοπράγησαν και τους κακοποίησαν. Όπως έκαναν και με τον απεργό πείνας, εδώ και 75 ημέρες, πολιτικό πρόσφυγα Αλί Γιουτζέλ, που τραυματίστηκε στο κεφάλι.

Ο Χασάν και η Κωνσταντίνα παραπέμφθηκαν σε αυτόφωρη δίκη για την Τετάρτη 12/11, που αναβλήθηκε για τις 18/11, με κατηγορίες για «απειθεία και αντίσταση κατά της Αρχής»... Άλλη μία συνεργασία των μηχανισμών της ντόπιας αστικής τάξης με την ανταγωνίστρια της Τουρκίας, ενάντια σε αγωνιστές και επαναστάτες. Άλλη μια απόπειρα τρομοκράτησης. Να αθωωθούν για όλες τις κατηγορίες!

Κι άλλος νεκρός από οπαδική βία

Ένας άντρας 20 χρονών έχασε τη ζωή του και άλλος ένας τραυματίστηκε σε συμπλοκή με οπαδικό κίνητρο τη Δευτέρα 3/11. Η θανατηφόρα συμπλοκή συνέβη γύρω στις 11 το βράδυ, σε πάρκινγκ στην οδό Ληλαντίων στη Χαλκίδα. Σε αυτή συμμετείχαν τουλάχιστον 8 οπαδοί του Ολυμπιακού και της ΑΕΚ, που έφτασαν εκεί με τα αυτοκίνητά τους. Ο 20χρονος μεταφέρθηκε από τους φίλους του στο νοσοκομείο, οι οποίοι τον άφησαν εκεί και έφυγαν για να μη δώσουν κατάθεση, και κατέληξε από τις πολλαπλές μαχαιριές που είχε λάβει. Ο τραυματίας εντοπίστηκε σε άλλο σημείο της πόλης μέσα σε αυτοκίνητο και νοσηλεύτηκε φρουρούμενος, εκτός κινδύνου.

Οι μαρτυρίες των κατοίκων αναφέρουν ότι ο καθγός έγινε για τον «έλεγχο» της πόλης. Εδώ και καιρό υπήρχαν έντονες συμπλοκές μεταξύ οπαδών του Ολυμπιακού και του Παναθηναϊκού για το ποιοι θα «κυριαρχήσουν» στη Χαλκίδα, ενώ οι οπαδοί της ΑΕΚ «κυριαρχούν» στη Νέα Αρτάκη. Γκράφιτι, συνθήματα και αυτοκόλλητα των δυο ομάδων γίνονται αφορμές για συμπλοκές μεταξύ των οπαδών τους, κάνοντας τους κατοίκους της πόλης να ανησυχούν για τα παιδιά τους. Ενδεικτικά είναι τα δυο παλαιότερα πολύ σοβαρά περιστατικά ανάμεσα σε οπαδούς του Ολυμπιακού και του Παναθηναϊκού. Τον Ιανουάριο του 2022 υπήρξε μαχαίρωμα και στη συνέχεια επί-

θεση σε ΙΧ έξω από γυμναστήριο ως αντίποινα και τον Αύγουστο του 2024 υπήρξε ξυλοδαρμός με οπαδικό κίνητρο ατόμων με ρόπαλα και σιδερογροθιές. Δεκάδες είναι τα περιστατικά που δεν καταγράφονται, αλλά είναι γνωστά σε όλη την πόλη.

Πρόεδροι ομάδων: χούλιγκαν με γραβάτες

Η μετατροπή των οργανωμένων οπαδών και των συνδέσμων σε ομάδες κρούσης και μικρούς στρατούς έχει τη στήριξη των διοικήσεων των ομάδων και την ανοχή της αστυνομίας. Οι ίδιοι οι πρόεδροι και οι διοικήσεις των μεγάλων συλλόγων εμπλέκονται σε δίκες για τη συμμετοχή τους σε περιστατικά βίας μέσα στα γήπεδα. Ο πρόεδρος της ΠΑΕ Ολυμπιακός, Βαγγέλης Μαρινάκης, και η διοίκηση της ομάδας έχουν παραπεμφθεί σε δίκη με απόφαση του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών, με την κατηγορία ότι υποστήριξαν/χρηματοδότησαν «εγκληματική οργάνωση» που σχετίζεται με τη δολοφονία του αστυνομικού Γιώργου Λυγγερίδη σε επεισόδια στο Ρέντη στις 7 Δεκεμβρίου 2023. Η ΑΕΚ έχει δεχθεί πειθαρχική δίωξη από τον ποδοσφαιρικό εισαγγελέα για υπόθεση όπου ο πρόεδρος της ΚΕΔ/ΕΠΟ Στεφάν Λανουά φέρεται να προπηλακίστηκε κατά τη

διάρκεια του αγώνα με τον ΠΑΟΚ. Η ΠΑΕ Παναθηναϊκός έχει δεχθεί επανειλημμένως πειθαρχικές διώξεις για ανακοινώσεις ή δηλώσεις που θεωρήθηκαν ότι δυσφημούν το άθλημα, ενώ ο πρώην πρόεδρος της, Γιάννης Αλαφούζος, είχε κληθεί να καταθέσει ενώπιον ειδικού ανακριτή σε υπόθεση «εγκληματικής οργάνωσης», ο οποίος ερευνούσε δραστηριότητες στο ποδόσφαιρο.

Οι διοικήσεις διαχειρίζονται τις ομάδες ως επιχειρήσεις, που στόχο έχουν το κέρδος και την εξουσία. Οι ομάδες αποτελούν τη βιτρίνα και παράνομων δραστηριοτήτων. Πολλοί από τους πρόεδρους εμπλέκονται σε υποθέσεις εμπορίας ναρκωτικών και ελέγχου του υπόκοσμου και της νύχτας, ενώ συνδιαλέγονται με το επίσημο πολιτικό σύστημα, που τους βοηθά να συγκαλύπτουν τα εγκλήματά τους και να μένουν ατιμώρητοι.

Πολλές φορές στο παρελθόν, μετά από αιματηρά επεισόδια, η αστυνομία είχε επέμβει σε συνδέσμους μεγάλων ομάδων, στα γραφεία των οποίων έχουν βρεθεί όπλα όπως μαχαίρια, τσεκούρια και σιδερογροθιές. Η συμμετοχή και δράση φασιστικών ομάδων μέσω των συνδέσμων είναι γνωστή. Στρατολογούν νέους, μαθητές και εργαζόμενους μέσω των ομάδων και καλλιεργούν τον ρατσισμό, την τυφλή βία και τα φασιστικά τους ιδεώδη, καλυμμένοι πίσω από τις κόκκινες και πράσινες φανέλες των ομάδων. Η δράση τους συνεχίζεται ανενόχλητη, αφού όπως φαίνεται ούτε τυχαία είναι ούτε αποτελεί πρόβλημα για το σύστημα.

Τρομοκρατία στους πιτσιρικάδες, προστασία στους «μεγάλους»

Οι κυβερνήσεις και η αστυνομία ανακοινώνουν μέτρα ελέγχου, καταστολής και αυστηροποίησης των ποινών μετά από κάθε αιματηρό επεισόδιο. Η κάθε επόμενη συμπλοκή επιβεβαιώνει ότι η καταστολή απέναντι στους φιλάθλους και η φασιστικοποίηση μέσα στα γήπεδα δεν αφορούν τις οργανωμένες ομάδες

και δεν περιορίζουν τη δράση τους. Οι κάμερες, τα ηλεκτρονικά εισιτήρια και τα ΜΑΤ μέσα και έξω από τα γήπεδα τρομοκρατούν τους νέους και στοχοποιούν όσους θέλουν να παρακολουθήσουν έναν αγώνα. Αντίθετα, οι οπαδικοί στρατοί που θέλουν να λύσουν τις διαφορές τους συνεχίζουν να απολαμβάνουν υψηλή προστασία ή ατιμωρησία και απλώς μεταφέρουν την ένταση έξω από σχολεία, σε γειτονιές ή σε αναμετρήσεις λιγότερο προβλεπόμενων αθλημάτων. Δεν είναι τυχαίο ότι οι οπαδικοί στρατοί δεν δίστασαν, λίγες μέρες πριν, να προχωρήσουν σε επιθέσεις ακόμα και έξω από το Εφετείο για τη δολοφονία του Άλκη Καμπανού στη Θεσσαλονίκη.

Το μεγάλο στοίχημα: στα γήπεδα ή στους δρόμους;

Οι επίσημες μελέτες ινστιτούτων και πανεπιστημίων γύρω από το ζήτημα του χουλιγκανισμού αναφέρουν ότι στην πλειοψηφία τους τα μέλη των συνδέσμων είναι άτομα με κοινωνικά και οικογενειακά προβλήματα. Φτώχεια, ανεργία, περιθωριοποίηση είναι βασικά στοιχεία των νέων ανθρώπων που εμπλέκονται σε υποθέσεις οπαδικής βίας. Η έλλειψη προοπτικής για τους νέους, που πετάγονται έξω από την εκπαίδευση και καλούνται να επιβιώσουν σε συνθήκες 13ωρης εργασίας και μισθών πείνας, δημιουργεί όρους μεγάλου ξεσηκωμού και ταξικής πάλης. Ο αποπροσανατολισμός αυτού του κόσμου από τα πραγματικά του προβλήματα αποτελεί κρίσιμο ζήτημα για το σύστημα. Η οπαδική βία είναι ένα από τα εργαλεία ελέγχου της οργής των νέων. Βοηθά στη διαμόρφωση σκέψης και δράσης που ευνοεί την κεντρική πολιτική κατεύθυνση της φασιστικοποίησης της δημόσιας ζωής. Όσο δεν πλημυρίζουν οι δρόμοι για τα συμφέροντα των φτωχών και των νέων, τα γήπεδα θα ματώνουν για τα συμφέροντα των προέδρων.

Χανιά

Να μην περάσει η ποινικοποίηση της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη Να παύσει κάθε κατηγορία στις 2 διαδηλώτριες

Για άλλη μια φορά ο τόπος μας έγινε τόπος αναψυχής των νατοϊκών και ισραηλινών δολοφόνων. Στις 4 Νοέμβρη έδεσε στο λιμάνι της Σούδας το κρουαζιερόπλοιο Crown Iris, με ισραηλινούς στρατιώτες, συνοδευόμενο από 2 ακταιωρούς(!), όπως γράφτηκε στον τοπικό Τύπο. (Αλήθεια, από ποιους κινδύνευαν;) Ενώ την 1η Νοέμβρη έδεσε στο λιμάνι της Σούδας το βρετανικό αεροπλανοφόρο HMS Prince Wales, δηλώνοντας τη μόνιμη παρουσία του Ηνωμένου Βασιλείου στην Ν. Ανατολική Μεσόγειο, στα πλαίσια των γεωπολιτικών σχεδιασμών των ιμπεριαλιστών.

Την Τρίτη 4 Νοέμβρη καλέστηκε κινητοποίηση στις 9 το πρωί στο λιμάνι της Σούδας από συλλογικότητες, σωματεία των εκπαιδευτικών και τον ενιαίο σύλλογο φοιτητών Πολυτεχνείου. Οι διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στη μία πύλη του λιμανιού και μετά χωρίστηκαν για να καλύψουν και τις δυο πύλες. Η αστυνομία προκειμένου να ανοίξει το δρόμο για τα λεωφορεία έκανε χρήση δακρυγόνων και συνέλαβε 2 διαδηλώτριες που τις φόρτωσαν με βαριές κατηγορίες, μέχρι και οπλοκατοχή (!!!) στέλνοντας τα διαπιστευτήριά τους στο κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ.

Σημαντικό είναι ότι, παρά την έξοδο κάποιων λεωφορείων από τη μια πύλη, παρέμεινε κόσμος στην άλλη

πύλη του λιμανιού μέχρι να απελευθερωθούν οι 2 διαδηλώτριες.

Είναι επιτακτική η ανάγκη για το δυνάμωμα και τη μόνιμη δράση του αντιιμπεριαλιστικού -αντιπολεμικού κινήματος, ενάντια στη μετατροπή της χώρας σε ορμητήριο πολέμου και τόπο αναψυχής των δολοφόνων των λαών. Κίνημα που μπορεί να συμβάλει και στην αποτελεσματικότερη αλληλεγγύη στον παλαιστινιακό λαό. Απόψεις που απομονώνουν την καταγγελία της άφιξης του κρουαζιερόπλοιου απ' την παρουσία του βρετανικού αεροπλανοφόρου, που δεν απευθύνονται στο λαό, αλλά υποτιμούν την εκφρασμένη αλληλεγγύη του στον παλαιστινιακό λαό δεν συμβάλλουν στη μαζικότητα των συγκεντρώσεων.

Αξίζει να αναφερθεί ότι η Επιτροπή Ειρήνης καλούσε το απόγευμα της ίδιας μέρας ενάντια στην άφιξη του αεροπλανοφόρου, χωρίς καμία αναφορά στη άφιξη του κρουαζιερόπλοιου. Η Πρωτοβουλία Αντίστασης συμμετείχε με πανό και μοίρασμα προκήρυξης στη συγκέντρωση στο λιμάνι της Σούδας. Τις προηγούμενες μέρες είχε θέσει σε συλλογικότητες την ανάγκη να υπάρχει και απογευματινό συλλαλητήριο στην πόλη των Χανίων, με αφορμή και τους επαναλαμβανόμενους βομβαρδισμούς του Ισραήλ ξανά στη Γάζα, που όμως δεν βρήκε ανταπόκριση.

Εργοδοτική δολοφονία Μ. Αφράτη Η μάχη συνεχίζεται...

Την Τρίτη 11 Νοέμβριου ξεκίνησε στα δικαστήρια Χανίων η εκδίκαση της έφεσης του εργοδότη κατά της πρωτόδικης ποινής φυλάκισης 2 ετών με αναστολή (!), για τον θάνατο του εργαζόμενου οδηγού Μανώλη Αφράτη στις 21 Μαΐου 2020 στο Ρέθυμνο, όταν στο ασυνήρητο φορτηγό ψυγείο που οδηγούσε έσπασαν τα φρένα και ανατράπηκε. Η δίκη, ωστόσο, διεκόπη για την ερχόμενη Παρασκευή. Είχε προηγηθεί εκδήλωση ενημέρωσης από την οικογένεια Αφράτη το προηγούμενο Σάββατο στο Εργατικό Κέντρο Χανίων.

Η μικρή συμμετοχή αλληλέγγυου κόσμου, φορέων και συλλογικοτήτων αλλά και η μη εμφάνιση εργατικών σωματείων τόσο στην εκδήλωση όσο και έξω από τα δικαστήρια, είναι δείγμα της απροθυμίας των συνδικαλιστικών ηγεσιών να στηρίξουν αυτή τη μάχη. Είναι προκλητικό το Εργατικό Κέντρο Χανίων & Ρεθύμνου να διαφημίζουν ότι στηρίζουν τον αγώνα της οικογένειας, ενώ στην πράξη

υπονομεύουν και βάζουν εμπόδια στην ανάπτυξη του εργατικού κινήματος.

Η εργοδοτική δολοφονία του Μανώλη Αφράτη δεν είναι μεμονωμένο περιστατικό. Για την εργοδοσία, οι εργαζόμενοι θεωρούνται αναλώσιμοι και τα μέτρα προστασίας ζημιά στα κέρδη της. Το πλέγμα αντεργατικών πολιτικών, νόμων και διατάξεων, σε συνδυασμό με την ταξική «δικαιοσύνη» υπέρ των ισχυρών και ενάντια σε όποιον αντιστέκεται, «λύνουν τα χέρια» του κεφαλαίου, ώστε να ξεζουμίζει έως και να δολοφονεί στον βωμό του κέρδους. Μπροστά σε αυτή την πραγματικότητα, η αντίσταση στον εργασιακό μεσαίωνα είναι όρος ζωής για όλους τους εργαζόμενους.

Η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ στηρίζει τον αγώνα της οικογένειας Αφράτη, συμμετέχοντας στην εκδήλωση ενημέρωσης που πραγματοποιήθηκε, καλώντας και συμμετέχοντας στη συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια Χανίων.

Αγρότες-κτηνοτρόφοι

Η οργή και η αγανάκτηση να γίνουν Οργάνωση-Αγώνας-Διεκδίκηση για την ανατροπή της αντιαγροτικής πολιτικής

Η παύση πληρωμών (πάνω από 1 δις. είναι τα χρωστούμενα στους αγρότες από απλήρωτες επιδοτήσεις, απλήρωτες αποζημιώσεις, απλήρωτα προγράμματα κλπ.), η εξάπλωση της ευλογιάς στα αιγοπρόβατα (πάνω από 400.000 οι αναγκαστικές θανατώσεις ζώων), οι χαμηλές τιμές στα αγροτικά προϊόντα (σε βαμβάκι, τριφύλλι, σιτάρι κλπ.), οι συνεχείς αυξήσεις στο κόστος παραγωγής (πάνω από 30% μέσα στην τελευταία ζετία) κ.α. είναι που μέρα με τη μέρα φουντώνουν την οργή και την αγανάκτηση γεωργών και κτηνοτρόφων και «υποκινούν» τα μπλόκα και τα συλλαλητήρια που ξεσπούν από την Κρήτη μέχρι την Αλεξανδρούπολη.

Το μέγεθος των προβλημάτων δεν φαίνεται τόσο και μόνο από τη μαζικότητα των αγροτικών κινητοποιήσεων - άλλωστε είμαστε μάλλον στα «προεόρτια»- αλλά φαίνεται και από την κινητικότητα στο κυβερνητικό στρατόπεδο. Καθημερινές σχεδόν είναι οι παρεμβάσεις κυβερνητικών βουλευτών, κυρίως της περιφέρειας, που καταγράφουν και «μεταφέρουν» τη δυσaréσκεια του αγροτόκοσμου. Καθημερινές επίσης είναι και οι παρεμβάσεις του Υπ.Α.Α.Τ. Κ.Τσιάρα που όμως, απ' ό,τι φαίνεται, δεν επαρκούν και γι' αυτό χρειάστηκε και «επιστράτευση» του αντιπρόεδρου της κυβέρνησης Κ.Χατζηδάκη για συναντήσεις με τους διαμαρτυρούμενους

αγρότες (συλλαλητήριο 11/11) και ανακοινώσεις -στο παρά πέντε- «φιλοαγροτικών» μέτρων σε μια προσπάθεια εκτόνωσης της οργής και της αγανάκτησής τους (αύξηση του ορίου για την επιστροφή του ΕΦΚ στο αγροτικό πετρέλαιο).

Μετά τις κινητοποιήσεις της Τρίτης 11/11 σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Αλεξανδρούπολη κλπ. που οργανώθηκαν από την ΕΘΕΑΣ (Εθνική Ένωση Αγροτικών Συνεταιρισμών) ακολουθεί στις 23/11 στη Λάρισα πανελλαδική σύσκεψη της ΠΕΜ (Πανελλαδική Επιτροπή των Μπλόκων) για κλιμάκωση των κινητοποιήσεων.

Τα προβλήματα απλώνονται σε όλα σχεδόν τα προϊόντα και σε όλους τους νομούς της χώρας. Όμως οι μικροί και μεσαίοι αυτοαπασχολούμενοι αγροτοκτηνοτρόφοι είναι αυτοί που πληρώνουν στο πολλαπλάσιο τις συνέπειες αυτής της πολιτικής. Δεν μιλάμε απλά για προβλήματα ρευστότητας ή για μια συγκυριακή απώλεια εισοδήματος, αλλά για κανονική φτωχοποίηση που συντελείται χρόνο με το χρόνο και οδηγεί στο ξεκλήρισμα και στο ξωπέταγμα τους από την παραγωγή.

Ο ΟΠΕΚΕΠΕ είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Δεκαετίες τώρα, από την είσοδο της χώρας στην τότε ΕΟΚ/σήμερα ΕΕ, μέσω της αντιαγροτικής ΚΑΠ, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές διαμόρφωσαν και επέβαλαν ένα στρεβλό μοντέλο

ανάπτυξης για τη χώρα μας: Συρρίκνωση του πρωτογενή τομέα, φτωχοποίηση και ξεκλήρισμα της φτωχομεσαίας αγροτιάς, μείωση του αγροτικού πληθυσμού, συγκέντρωση και συγκεντροποίηση της γης και της παραγωγής στα χέρια λίγων μεγαλοαγροτών-μεγαλοεπιχειρηματιών, μεγάλων επενδυτικών funds και επιχειρηματικών ομίλων του αγροτοδιατροφικού τομέα. Η πολιτική της ΕΕ και των ντόπιων κυβερνήσεων του κεφαλαίου εδώ και χρόνια βάθυνα τη διατροφική εξάρτηση και μετέτρεψαν τη χώρα από παραγωγό/εξαγωγέα σε χώρα καταναλωτή/εισαγωγέα αγροτοκτηνοτροφικών προϊόντων. Μέσα από σκάνδαλα τύπου ΟΠΕΚΕΠΕ, με «φραπέδες» και «χασάπηδες», με ρεμούλες, πλιάτσικα και αρπαχτές, η αστική τάξη και τα κόμματα της ΕΕ και του κεφαλαίου συντηρούν «τα δικά τους παιδιά» και αναπαράγουν το πολιτικό τους σύστημα, το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης.

Και τα χειρότερα είναι μπροστά: Με το νέο πολυετές δημοσιονομικό πλαίσιο της ΕΕ για την 7ετία 2028-2034, τα κονδύλια για την αγροτική πολιτική από 23% που είναι σήμερα μειώνονται στο

14% και ο προϋπολογισμός για την ΚΑΠ από τα 386 δις. μειώνεται στα 300 δις. ώστε να εξυπηρετηθούν οι νέες προτεραιότητες της ΕΕ για στρατιωτικοποίηση των οικονομιών και «στροφή» κεφαλαίων στους εξοπλισμούς και στην πολεμική βιομηχανία.

Στο «διαίρει και βασίλευε» που επιχειρεί η κυβέρνηση (με τα διάφορα «στοχευμένα» μέτρα...) αλλά και στους χειρισμούς των διάφορων αγροτοπατέρων, οι φτωχομεσαίοι αγροτοκτηνοτρόφοι έχουν μόνο ένα δρόμο: την πάλη για την ανατροπή της αντιαγροτικής πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ/ΚΑΠ, ενάντια στη φτωχοποίηση και το ξεκλήρισμα, για τιμές-αποζημιώσεις-εισόδημα που να καλύπτει το κόστος της ζωής. Για τη ζωή και το μέλλον τους.

Νομός Σερρών

Σε αφανισμό η αιγοπροβατοτροφία, σε απόγνωση οι αγρότες

Ανεξέλεγκτες διαστάσεις έχει πάρει η νόσος της ευλογιάς στην Περιφερειακή Ενότητα Σερρών.

Σύμφωνα με στοιχεία του Πανσερραϊκού Κτηνοτροφικού Συλλόγου, μόνο το τελευταίο διάστημα έχουν θανατωθεί πάνω από 20.000 αιγοπρόβατα, ενώ τα τελευταία χρόνια έχει χαθεί το 1/5 του ζωικού κεφαλαίου λόγω διαδοχικών επιδημιών ευλογιάς, οξώδους δερματίτιδας και

καταρροϊκού πυρετού.

Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι ο κτηνοτροφικός τομέας να έχει υποστεί ζημιές εκατομμυρίων. Δεκάδες κτηνοτρόφοι έχουν χάσει εξ ολοκλήρου τα κοπάδια τους, μένοντας χωρίς εισόδημα και χωρίς δουλειά, ενώ οι υπόλοιποι που δεν θανάτωσαν τα ζώα τους ζουν με το άγχος της μετάδοσης, του εγκλεισμού και του αφανισμού.

Ενώ για την καταστροφή ευθύνονται οι ανεξέλεγκτες αθρόες εισαγωγές ζωικών προϊόντων, η υποστελέχωση των κτηνιατρικών υπηρεσιών, οι ελλείψεις και οι καθυστερήσεις στο σχεδιασμό πρόληψης (υπάρχουν καταγγελίες κτηνοτρόφων για εγκληματική αργοπορία στη θανάτωση των προσβεβλημένων ζώων, με αποτέλεσμα τη μετάδοση της νόσου), παρ' όλα αυτά, η κυβέρνηση επικεντρώνεται στην «ατομική

ευθύνη», στην εντατικοποίηση των ελέγχων και στην επιβολή κυρώσεων (στις Σέρρες έχουν γίνει ήδη και συλλήψεις για παραβίαση των μέτρων βιοασφάλειας).

Όσο για τις αποζημιώσεις για τα θανατωμένα ζώα και τις κατεστραμμένες ζωοτροφές (έχει απαγορευτεί η μεταφορά ζωοτροφών στην περιοχή επιτήρησης και προστασίας, με αποτέλεσμα οι αγρότες που τις παράγουν να έχουν υποστεί οικονομική ζημία), δεν έχουν δοθεί ακόμη, όταν για να επανέλθει ένα κοπάδι χρειάζονται τουλάχιστον δύο χρόνια.

Μπροστά σε αυτήν την κατάσταση και με σύνθημα «Δεν μπορούν να τα ρίχνουν όλα επάνω μας», οι κτηνοτρόφοι ετοιμάζονται για κινητοποιήσεις με κύρια αιτήματα την άμεση και πλήρη καταβολή των αποζημιώσεων και για ολοκληρωμένο σχέδιο πρόληψης και καταστολής.

Στη φυτική παραγωγή η κατάσταση δεν είναι καλύτερη. Το αυξημένο κόστος παραγωγής, οι χαμηλές τιμές των αγροτικών προϊόντων, η μη πληρωμή των επιδοτήσεων λόγω του σκανδάλου του ΟΠΕΚΕΠΕ και η υποχρεωτική συμπλήρωση του ΑΤΑΚ έχουν φρενάρει την αγροτική παρα-

γωγή. Οι αγροτικές εκμεταλλεύσεις έχουν βυθιστεί στα χρέη, με αποτέλεσμα οι αγρότες να πουλούν τις περιουσίες τους και να εγκαταλείπουν τις καλλιέργειές τους.

Στο βαμβάκι, την αρχική αισιοδοξία για καλές αποδόσεις διαδέχτηκε η απογοήτευση των τιμών, που φέτος κατρακύλησαν στα 40 λεπτά. Έτσι, μια παραδοσιακή και δυναμική καλλιέργεια για το νομό Σερρών συρρικνώνεται χρόνο με το χρόνο.

Στον ηλιάνθο, μια χρονιά χαμηλών αποδόσεων συνοδεύτηκε από ακόμη χαμηλότερες τιμές σε σχέση με πέρυσι. Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης ήταν να ξεχειλίσει η οργή των αγροτών, η οποία εκφράστηκε κατά την επίσκεψη του υφυπουργού Γεωργίας στις Σέρρες, με κινητοποιήσεις ενάντια στην υποχρεωτικότητα του ΑΤΑΚ. Και επειδή τα προβλήματα συνεχώς διογκώνονται και λύσεις δεν φαίνονται στον ορίζοντα, οι αγρότες ετοιμάζονται για πανελλαδικές κινητοποιήσεις με κεντρικά ζητήματα τις καθυστερήσεις στις πληρωμές και τις αποζημιώσεις και την αντιμετώπιση της ευλογιάς στην κτηνοτροφία.

Η αγροτική οικονομία και οι αγρότες σε πορεία καταστροφής

Η κατάσταση για τη μεγάλη πλειοψηφία αγροτών και κτηνοτρόφων, ιδιαίτερα των μικρομεσαίων, είναι κρίσιμη, με όρους καταστροφής τους και πετάγματος έξω από την παραγωγική δραστηριότητα. Βρίσκονται μπροστά σε πραγματικό ξεκλήρισμα. Βασικές αιτίες αυτής της κατάστασης, η τρομακτική αύξηση του κόστους παραγωγής σε όλα τα αγροτικά εφόδια, οι μειωμένες τιμές στα αγροτικά προϊόντα και η επέλαση των ασθενειών (ευλογιά) στην κτηνοτροφία. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες το πλιάτσικο στον ΟΠΕΚΕΠΕ αποτέλεσε για κυβέρνηση και ΕΕ την αιτιολογία για τη σημαντική καθυστέρηση επιδοτήσεων και αποζημιώσεων που έχει φέρει τον αγροτικό κόσμο σε απόγνωση και στα όρια της εξαθλίωσης.

Όμως η σημερινή κατάσταση δεν έπεται από τον ουρανό, δεν είναι αποτέλεσμα έκτακτων και απρόβλεπτων γεγονότων, όπως προσπαθούν διάφοροι συστημικοί κονδυλοφόροι να την αιτιολογήσουν, αναφερόμενοι από τις καταστροφές των πλημμυρών του Daniel στη Θεσσαλία μέχρι τον πόλεμο στην Ουκρανία. Γεγονότα εξαιρετικά σημαντικά που ενίσχυσαν ακόμα περισσότερο τις ήδη συσσωρευμένες επιπτώσεις μιας πολιτικής δεκαετιών και ιδιαίτερα από την ένταξη της χώρας το 1981 στην τότε ΕΟΚ.

Τα οικονομικά στοιχεία για την πορεία της αγροτικής οικονομίας αποκαλύπτουν ότι αυτή η στρατηγικού χαρακτήρα πολιτική της ντόπιας άρχουσας τάξης για ένταξη της χώρας σε ΕΟΚ-ΕΕ όχι μόνο δεν ενίσχυσε τον αγροτικό τομέα, αλλά αποτέλεσε και έναν από τους βασικούς παράγοντες της συρρίκνωσης και της καταστροφής του.

Έτσι, λοιπόν, σύμφωνα με τα στοιχεία της Eurostat, τα τελευταία 30 χρόνια έχουμε μία συνεχή μείωση της συμμετοχής του αγροτικού τομέα στην εγχώρια ακαθάριστη προστιθέμενη αξία με ένα μέσο ετήσιο ποσοστό της τάξης του 0,9%. Σταθερά, τα τελευταία 15 χρόνια η συμμετοχή του αγροτικού τομέα στην ακαθάριστη προστιθέμενη αξία παραμένει στο 3,5% της συνολικής. Μόνο για το 2023 η συνολική αξία της αγροτικής παραγωγής ήταν στα 12,9 δισ. ευρώ, μειωμένη κατά 3% σε σχέση με το 2022. Αν όμως γίνει αποπληθωρισμός των τιμών, η πραγματική μείωση της αγροτικής παραγωγής το 2023 σε σχέση με το 2022 φτάνει στο 16,1%.

Ακόμα ένας παράγοντας που επιδεί-

νωσε την κατάσταση ήταν η εκρηκτική αύξηση των τιμών στο κόστος παραγωγής όπου, πάλι σύμφωνα με τα στοιχεία της Eurostat, την περίοδο 2021-2023 έχουμε αυξήσεις 72,3% στα λιπάσματα 39,3% στις ζωτροφές, 29% στην ενέργεια, 15,9% στους σπόρους, 16,8% στα φάρμακα φυτοπροστασίας και 55% στις κτηνιατρικές υπηρεσίες. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την ακόμα μεγαλύτερη συμπίεση του εισοδήματος αγροτών και κτηνοτρόφων, με αποτέλεσμα για το 2023 το περιθώριο εισοδήματός τους να είναι στο 29,9% της συνολικής παραγωγής τους. Σε αυτό το περιθώριο εισοδήματος περιλαμβάνεται τόσο το κόστος της απόσβεσης του μηχανολογικού εξοπλισμού και των εργαλείων όσο και, το πιο βασικό, το κόστος ζωής της αγροτικής οικογένειας. Με βάση παλιότερα στοιχεία (2020), το μέσο περιθώριο εισοδήματος των αγροτών υπολογίστηκε μόλις στα 6.500 ευρώ τον χρόνο.

Αυτή την πορεία συνεχούς πτώσης και συρρίκνωσης του αγροτικού τομέα και της συμπίεσης του αγροτικού εισοδήματος υποτίθεται ότι έρχεται να αντιμετωπίσει η πολιτική επιδοτήσεων - ενισχύσεων της ΕΕ. Μάλιστα, σύμφωνα με κάποιους υπολογισμούς («Ναυτεμπορική»), οι εισροές αυτές από το 1981 ανέρχονται σε 110 με 120 δισ. ευρώ. Μόνο που στην πραγματικότητα η πολιτική των επιδοτήσεων - ενισχύσεων από τη μεριά της ΕΕ στοχεύει στις χαμηλές εμπορικές τιμές των αγροτικών προϊόντων που χρησιμοποιούνται σαν πρώτη ύλη στην καπιταλιστική βιομηχανία (βαμβά-

κι, σάρι, ντομάτα, ενεργειακά φυτά, φρούτα κ.λπ.) και όχι στην ενίσχυση των αγροτών και ιδιαίτερα των μικρομεσαίων. Για αυτούς οι επιδοτήσεις δεν είναι τίποτα περισσότερο από μία ενίσχυση έτσι ώστε απλώς να συντηρούνται (ως «συντηρητές υπαίθρου») αναφέρονται στα κείμενα της ΕΕ) μέχρι να καταστραφούν ολοκληρωτικά.

Ακόμη περισσότερο οι επιδοτήσεις - ενισχύσεις κατευθύνονται, στο μεγαλύτερο τους μέρος, στους καπιταλιστές του αγροτικού τομέα που έχουν συγκεντρώσει με τα χρόνια γη και μηχανήματα στην ιδιοκτησία τους και καρπώνονται τη μερίδα του λέοντος καθώς, σύμφωνα και με τα στοιχεία της ΕΕ, το 80% των επιδοτήσεων πηγαίνει στο 20% των αγροτών τόσο στη χώρα μας όσο και σε όλη την Ευρώπη.

Στο σημείο αυτό παρεμβαίνουν τόσο οι κυβερνητικοί παράγοντες όσο και τα παπαγαλάκια του ντόπιου συστήματος της εξάρτησης και οι απολογητές της ΕΕ για να διαστρεβλώσουν την πραγματικότητα, χρεώνοντας στους αγρότες την «κατασπατάληση» των ευρωπαϊκών ενισχύσεων και τη μετατροπή τους σε τζίρ και πισίνες.

Αλλά η πραγματικότητα δεν μπορεί να παραποιηθεί όση προσπάθεια και αν καταβάλουν όλοι οι παράγοντες του συστήματος. Σημαντική μείωση του αγροτικού πληθυσμού, μείωση του αγροτικού εισοδήματος, μείωση των καλλιεργούμενων εκτάσεων και της εκτροφής ζώων, διατροφική εξάρτηση της χώρας. Αυτά είναι τα «επιτεύγματα» στα 44 χρόνια έν-

ταξης σε ΕΟΚ-ΕΕ και της περιβόητης Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ), που καταστρέφει τους μικρομεσαίους αγρότες και κτηνοτρόφους, ενισχύοντας τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις, ξένες και ντόπιες, στον πρωτογενή τομέα, και προωθεί την εξάρτηση με γοργούς ρυθμούς, καθώς το ισοζύγιο εισαγωγών - εξαγωγών και στον τομέα αυτό είναι κλιμακούμενα ελλειμματικό.

Εδώ είναι ανάγκη να τονίσουμε ότι με βάση και την ένταση στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ και της ΕΕ των πολεμικών εξοπλισμών και την προσπάθεια εύρεσης πηγών χρηματοδότησης για τα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστών, έχουν μπει στο στόχαστρο της αναθεώρησης τόσο ο τρέχων όσο και ο επόμενος κοινοτικός προϋπολογισμός της ΕΕ, που βασικό του μέρος αποτελεί η χρηματοδότηση της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ). Αυτό σημαίνει ακόμα μεγαλύτερες περικοπές των αγροτικών επιδοτήσεων - ενισχύσεων - αποζημιώσεων τόσο στη χώρα όσο και συνολικά στο πλαίσιο των χωρών - μελών της ΕΕ.

Σήμερα η κατάσταση έχει φτάσει στο «μη παρέκει» και πλέον αποκαλύπτεται ότι χωρίς την άμεση καταβολή των επιδοτήσεων -είτε αυτών που καθυστερούν από τα προηγούμενα χρόνια είτε αυτών που αφορούν την τρέχουσα καλλιεργητική περίοδο- ο αγροτικός κόσμος δεν μπορεί να ζήσει και οδηγείται άμεσα στην καταστροφή. Και αυτό αποτελεί κρίσιμο ζήτημα όλου του εργαζόμενου λαού, που επιβαρύνεται με τις επιπτώσεις τόσο από τις τεράστιες αυξήσεις στα είδη διατροφής όσο και από τη διατροφική εξάρτηση που έχει επιβάλει για δικό της όφελος η ντόπια άρχουσα τάξη και υποθηκεύει το μέλλον του.

Σε αυτή την προοπτική, η μόνη απάντηση από τη μεριά των μικρομεσαίων αγροτών και κτηνοτρόφων είναι η οργάνωση και ο μαζικός αγώνας ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική κυβέρνησης - ΕΕ. Δεν έχουν να περιμένουν τίποτα και καμία κατανόηση από συναντήσεις με πρωθυπουργό, υπουργούς και από κανέναν άλλο επίδοχο «σωτήρα», αλλά να στηριχτούν στις δικές τους δυνάμεις. Έξω και πέρα από λογικές και πρακτικές ανάθεσης για διαπραγμάτευση, που οδηγούν με σιγουριά στην οπισθοχώρηση και την ήττα του κινήματος.

Στον αγώνα για επιβίωση οι κτηνοτρόφοι της Κρήτης

Σε κινητοποιήσεις κατέβηκαν το προηγούμενο διάστημα οι κτηνοτρόφοι της Κρήτης με μπλόκα που έστησαν στον ΒΟΑΚ σε Χανιά και Ηράκλειο, στους κόμβους Μουρνιών και Καρτερού αντίστοιχα, τα οποία άνοιγαν κατά διαστήματα για να αποσυμφορηθεί η κίνηση. Στο Ρέθυμνο πραγματοποιήθηκε ολιγόωρος αποκλεισμός στον κόμβο Ατσιπόπουλο, στη ΔΟΥ και στην Περιφέρεια.

Τα πολλά και χρόνια προβλήματα των αγροτοκτηνοτρόφων, με ευθύνη των κυβερνήσεων και της ΕΕ, φέρνουν την απογοήτευση, την οργή και την ανασφάλεια. Υψηλό κόστος παραγωγής με αντίστοιχα χαμηλές τιμές πώλησης των προϊόντων, ακρίβεια στο κόστος ζωής, «δαγκάνες» και εκβιασμοί

των ενδιάμεσων. Την ίδια στιγμή η παύση πληρωμών των επιδοτήσεων έγινε η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Στη συνάντηση των κτηνοτρόφων Χανίων με τον Χατζηδάκη (που ήταν από τα βασικά τους αιτήματα), ο υπουργός δεν δεσμεύτηκε σε τίποτε, δίνοντας αόριστα «θα» και δείχνοντας την αδιαφορία και απροθυμία της κυβέρνησης.

Θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι την επίλυση των προβλημάτων σου δεν τη συζητάς - ζητάς από αυτούς που τα δημιουργούν. Θετικό ότι στην Κρήτη δεν έχει παρουσιασθεί ακόμη κάποιο περιστατικό ευλογιάς των αιγοπροβάτων, ωστόσο ο φόβος και η αγωνία για τους κτηνοτρόφους του νησιού παραμένει.

Στις κινητοποιήσεις συμμετείχαν κατά βάση κτηνοτρόφοι. Οι ενώσεις και οι συνεταιρισμοί δεν φάνηκε να τις στηρίζουν, λες και τα προβλήματα δεν είναι κοινά και δεν απαιτούνται κοινές δράσεις. Η έλλειψη ενιαίου αγώνα αφαιρεί ακόμη ένα πρόβλημα από την κυβέρνηση, με τους αγροτοσυνδικαλιστές να της προσφέρουν μια σημαντική βοήθεια. Απέδειξαν για μια ακόμη φορά ότι την οργή και την αγανάκτηση που επικρατεί στους αγρότες δεν μπορούν και δεν θέλουν να τη μετατρέψουν σε ελπίδα, σε διέξοδο για τη διεκδίκηση των αιτημάτων τους.

Προκλητική ήταν και η στάση των τουριστικών φορέων της Κρήτης, που απειλούσαν να επαναφέρουν τις νομικές διαδικασίες που τις είχαν παγώσει

από τα μπλόκα του Σεπτεμβρίου λόγω «ανεπανόρθωτης ζημιάς».

Οι κινητοποιήσεις των κτηνοτρόφων στο Ηράκλειο έκλεισαν την τρίτη ημέρα μετά τα αιματηρά γεγονότα στα Βορίζια. Είναι γεγονός ότι στους αγρότες επικρατεί αναστάτωση, με τα προβλήματα να συσσωρεύονται και την πολιτική της κυβέρνησης να θέλει να πνίξει τη φτωχομεσαία αγροτιά. Γι' αυτό και είναι επιτακτική η ανάγκη οι αγροτοκτηνοτρόφοι να πάρουν τις τύχες τους στα δικά τους χέρια και να βγουν μαζικά στο δρόμο του αγώνα. Να παλέψουν για το δικό τους, την επιβίωσή τους. Τη μείωση του κόστους παραγωγής και τιμές στα προϊόντα τους που να καλύπτουν τις ανάγκες τους.

Δολοφονίες στα Βορίζια

Το σύστημα γεννά το έγκλημα και όχι η παράδοση!

Τις τελευταίες εβδομάδες το χωριό Βορίζια του Δήμου Φαιστού Ηρακλείου ήρθε στην επικαιρότητα με αφορμή τα δυσάρεστα και αιματηρά γεγονότα που εξελίχθηκαν εκεί και που είχαν ως αποτέλεσμα δύο άνθρωποι να χάσουν τη ζωή τους. Πριν από τη συγκεκριμένη αναφορά των αιτίων που κατά τη γνώμη μας γεννούν τέτοια περιστατικά, έχει σημασία μια μικρή επισήμανση για την ιστορία του χωριού αυτού, ενάντια στο κυρίαρχο αφήγημα για το τι είδους άνθρωποι ζουν εκεί. Τα Βορίζια την περίοδο της γερμανικής κατοχής ήταν από τα χωριά που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στον αγώνα εναντίον των κατακτητών και είχαν ενεργό συμβολή στην Εθνική Αντίσταση.

Η αντάρτικη ομάδα «Ψηλορείτης» είχε στις γραμμές της πολλούς Βοριζιανούς και οι μάχες που έδωσαν ήταν πολλές, με πιο γνωστή και πιο πολύνεκρη αυτή στο Τραχήλι, για την οποία τα αντίποινα από πλευράς Γερμανών ήταν να βομβαρδίσουν στις 27 Αυγούστου του 1943 με 7 αεροπλάνα Stukas τα Βορίζια, αφού είχαν απομακρύνει τους κατοίκους, με αποτέλεσμα την καταστροφή τους, ενώ στη συνέχεια οι Ναζί με εύφλεκτα υλικά έκαψαν ό,τι είχε μείνει όρθιο.

Πίσω στα πρόσφατα γεγονότα, τα κυρίαρχα ΜΜΕ με προεξάρχουσες 3-4 εκπομπές που προβάλλονται σε καθημερινή βάση και έχουν μεγάλη ακροαματικότητα, προσπάθησαν να δώσουν ερμηνεία στα γεγονότα μέσα στο δίπολο «βεντέτασμός» και ότι πίσω από τις 2.000 σφαίρες, τον άγνωστο αριθμό όπλων που συμμετείχαν και προφανώς και αυτούς που τα χρησιμοποιούσαν βρίσκονται αίτια που έχουν να κάνουν με τον «κώδικα τιμής» των εμπλεκόμενων σε μια βεντέτα που κρατάει 70 χρόνια... Στην ανά-

λυση της ψυχосύνθεσης των Κρητικών μπήκαν και επιστημονικές αναλύσεις με ιστορικά στοιχεία κτλ που ως ένα σημείο είναι χρήσιμες, αλλά αν δεν γειώνονται στην πραγματικότητα, δεν βοηθούν στο να εξηγηθούν γεγονότα.

Τις πρώτες μέρες και κάτω από το βάρος των θανάτων και του όλου κλίματος ήταν δύσκολο να μιλήσει κανείς με βεβαιότητα και δεν μπορούσαν παρά μόνο να γίνουν εκτιμήσεις. Στην πορεία και καθώς μέρα με τη μέρα δίνονταν στη δημοσιότητα πληροφορίες, επαληθεύτηκε η αρχική εκτίμηση ότι, όπως και στην υπόλοιπη Ελλάδα, πίσω από τα όπλα και τις βόμβες βρίσκεται εγκληματική δραστηριότητα. Εγκληματική δραστηριότητα που είτε έχει να κάνει με καλλιέργεια και διακίνηση ναρκωτικών, είτε με λαθρεμπόριο, ζωοκλοπές κτλ, και οι όποιες αντιπαλότητες προκύπτουν μέσα σε αυτές τις διαδικασίες οδηγούν σε αυτό που μας έχουν συνηθίσει ως ξεκαθάρισμα λογαριασμών.

Αν αυτή είναι η μία πλευρά, η άλλη είναι ότι αυτά είναι γνωστά στα υψηλά

κλιμάκια της αστυνομίας και όχι γιατί η Κρήτη είναι νησί και είναι μικρό το μέγεθος, αλλά γιατί για να μπορέσει να λειτουργήσει το σύστημα αυτό, του οποίου η κερδοφορία είναι τεράστια, πρέπει να υπάρχει κάλυψη άνωθεν. Οι σχέσεις βέβαια δεν σταματάνε εκεί, αλλά επεκτείνονται εκεί που σίγουρα υπάρχει παράδοση(!) και έχουν να κάνουν με τα δούνα και λαβείν με πολιτικά τζάκια, προεξάρχουσας της δεξιάς.

Μέσα σε αυτή τη διαπλοκή έρχεται να προστεθεί και ο ρόλος της δικαστικής εξουσίας και των δικηγόρων, προφανώς όχι όλων αλλά πολύ συγκεκριμένων, που λειτουργούν «θεραπευτικά» για τις περιστάσεις όπου υπάρχουν παρεκτροπές και εμπλεκόμενα μέρη έρχονται αντιμέτωπα με το νόμο και πρέπει να «πέσουν στα μαλακά».

Αυτή σε γενικές γραμμές είναι η κατάσταση, και όταν λένε οι δημοσιογράφοι «ο κόσμος ξέρει, αλλά δεν μιλάει» αναλογιστούμε πώς να μιλήσει-καταγγείλει κάποιος άνομες ενέργειες όταν

βλέπει αυτούς που παρανομούν να κυκλοφορούν δημοσίως και να φωτογραφίζονται με πολιτικά πρόσωπα, παπάδες και την αστυνομία; Και επειδή αυτό συμβαίνει κατά κανόνα, υπάρχει λόγος που συμβαίνει.

Κλείνοντας, μέσα από τα γεγονότα στα Βορίζια έγινε φανερό αυτό που ήδη ξέρουμε, ότι η αστυνομία και η καταστολή αφορά πρωτίστως το λαό που βγαίνει απ' το πλαίσιο μέσα στο οποίο τον θέλει το σύστημα και εξεγείρεται. Βόμβα μπήκε στο χωριό και έστειλαν ένα περιπολικό για μια ώρα και μετά έγινε ό,τι έγινε. Στην κατάληψη του «Ευαγγελισμού» στο Ηράκλειο είχαν κλούβες και διμοιρίες ΜΑΤ για τα αυγά που πετάχτηκαν στο Βορίδη! Το ίδιο και στους αγρότες στα μπλόκα.

Τον «εχθρό λαό» και τους αγώνες του φοβάται το σύστημα και για αυτό θωρακίζεται απέναντί του και προφανώς δεν υπάρχουν δύο μέτρα και δύο σταθμά. Στο φοιτητή που έγραψε το σύνθημα για την Παλαιστήνη 14 μήνες φυλάκιση, στην αγωνίστρια εκπαιδευτικό Χρύσα Χοτζόγλου δυνητική αργία γιατί «φωνασκούσε», καταστολή στις πορείες και ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό.

Τα γεγονότα στα Βορίζια, όπως ήταν λογικό, λειτουργήσαν ανασταλτικά ως προς τα αγροτικά μπλόκα τα οποία ήταν σε εξέλιξη και σε κρίσιμη φάση. Επειδή όμως τα προβλήματα παραμένουν και είναι ζωτικής σημασίας για την επιβίωση του αγροτοκτηνοτροφικού πληθυσμού, είναι αναγκαίο να βγει και πάλι ο κόσμος αυτός στο δρόμο. Η διαδικασία ανάπτυξης συλλογικού αγώνα για την επιβίωση της υπαίθρου και των ορεινών χωριών είναι καθοριστική για το μέλλον του κόσμου που ζει σε αυτές τις περιοχές.

Το φιλέτο της μαρίνας Καλαμαριάς στο πιάτο των αρπακτικών

Μάλλον ανοίγει διάπλατα ο δρόμος για την παραχώρηση της μαρίνας Καλαμαριάς στα σχέδια "αξιοποίησης των επενδύσεων". Μέχρι το τέλος του έτους προβλέπεται να ξεκινήσει ο διαγωνισμός με τον οποίο το Υπερταμείο παραχωρεί το δικαίωμα χρήσης της μαρίνας και των χώρων που την περιβάλλουν στους επενδυτές. Οι τελευταίοι είχαν εκδηλώσει ενδιαφέρον και το 2021, όταν με την προσφυγή του Δήμου Καλαμαριάς στο Συμβούλιο Επικρατείας είχε προσωρινά φρεναριστεί η διαδικασία.

Η μαρίνα Καλαμαριάς είναι ένα πολλά υποσχόμενο επενδυτικό "φιλέτο" για... πολλούς και διαφορετικούς λόγους: Ο μεγάλος αριθμός ενδιαφερομένων δικαιολογείται αρχικά από το γεγονός ότι από τη Σίνδο και έως τη Χαλκιδική δεν υπάρχει καμία άλλη μαρίνα ελλιμενισμού. Στην ακτογραμμή αυτή συμπεριλαμβάνεται το δεύτερο μεγαλύτερο αστικό συγκρότημα της χώρας, η Θεσσαλονίκη, και βεβαίως η τουριστικότατη Χαλκιδική, η οποία δεν διαθέτει καμία οργανωμένη μαρίνα. Τότε είχαν εκδηλώσει ενδιαφέρον οι επιχειρήσεις Emma Alpha Holding Ltd, Άβαξ ΑΕ, Άκτωρ Παραχωρήσεις, Πόρτο Καρράς Μαρίνα, ΤΕΚΑΛ και Τεχνική Ολυμπιακή, όλος ο "κάλος" ο (αστικός) κόσμος δηλαδή.

Διαβάζοντας την ΚΥΑ που συνοδεύει

την παραχώρηση, πολύ εύκολα ο καθένας μπορεί να διαπιστώσει ότι ένας χώρος πρασίνου, αναψυχής, βόλτας και άθλησης για τους δημότες, και όχι μόνο, της Καλαμαριάς τσιμεντοποιείται. Συγκεκριμένα, η χερσαία ζώνη της μαρίνας Καλαμαριάς ανέρχεται σε περίπου 100 στρέμματα. Εξ αυτών, τα 23 στρέμματα θεωρούνται δασικά ή έχουν αδυναμία αξιοποίησης (πρανή) κι επομένως η αξιοποιήσιμη έκταση είναι 77 στρέμματα. Τι γίνεται με αυτά τα 77 στρέμματα;

Η έκταση αυτή χωρίζεται σε δύο τομείς: στον τομέα Ι, συνολικής έκτασης 17 στρεμμάτων, προβλέπονται χρήσεις διοίκησης και λειτουργίας μαρίνας, χερσαίας απόθεσης και συντήρησης σκαφών, parking, εγκαταστάσεων καυσίμων κ.λπ. Το μέγιστο ποσοστό κάλυψης είναι 20% (που αντιστοιχεί σε 3.428,5 τ.μ.) και η μέγιστη επιτρεπόμενη δόμηση 1.100 τ.μ. Επίσης, μέγιστο επιτρεπόμενο ύψος κτιρίων είναι για τα υπόστεγα συντήρησης, φύλαξης & έκθεσης σκαφών τα 10 μ., για τα λοιπά κτίρια τα 8,5μ. (+ ύψος στεγής) και για τον πύργο ελέγχου τα 15,0 μ.!

Το μεγάλο πάρτι γίνεται όμως στα υπόλοιπα 60 στρέμματα του τομέα ΙΙ: προβλέπονται χρήσεις φιλοξενίας, δηλαδή ξενοδοχειακού συγκροτήματος (condo hotel, συμπεριλαμβανομένου εστιατορίου), εμπορικών καταστημάτων

(supermarket, ναυτιλιακά είδη), χώρων εστίασης (αναψυκτήριο, εστιατόριο), γραφείων, εγκαταστάσεων αναψυχής (πισίνα κολύμβησης και αναψυχής, υπαίθρια γήπεδα, παιδικές χαρές) και βέβαια κάθε είδους κατασκευή που εξυπηρετεί τις προαναφερόμενες δραστηριότητες, όπως Η/Μ εγκαταστάσεις, δρόμοι, parking κ.λπ.

Ακόμη, επιτρέπεται η δημιουργία ελικοδρομίου(!) ενώ στον ίδιο τομέα θα φιλοξενηθούν επίσης το λιμεναρχείο και κάθε είδους ναυαθλητικοί ή/και πολιτιστικοί όμιλοι.

Το τελευταίο μπήκε για ξεκάρφωμα, όπως και ότι οι νέες εγκαταστάσεις και επεκτάσεις των προβλητών προκειμένου να εξυπηρετηθεί η αύξηση του ελλιμενισμού σκαφών (η νέα μαρίνα θα διαθέτει 327 θέσεις ελλιμενισμού -από 242 σήμερα- για σκάφη μέχρι 40 μέτρα, μέχρι 30 μέτρα σήμερα) θα χρησιμεύσουν επίσης για τη θαλάσσια συγκοινωνία στον Θερμαϊκό κόλπο.

Επίσης προτάθηκε να αφεθεί στο δήμο η γνωστή καφετέρια του πάλαι ποτέ ΕΟΤ, Ρεμέτζο Παλλάς, και να μη θιγεί το στέκι των ψαράδων και το εκκλησάκι της Αγίας Παρασκευής (τόσο ευαίσθητοι και θεοσεβούμενοι οι παραχωρητές!).

Περιττό να πούμε ότι η ΚΥΑ δεν έλαβε καθόλου υπόψη τη συμβιβαστική πρόταση του δημοτικού συμβουλίου για

"συγκρατημένη αξιοποίηση" με πολύ πιο χαμηλούς όρους δόμησης και κάλυψης. Τώρα ο Δήμος ετοιμάζεται για νέο γύρο... σκληρών αγώνων, δηλαδή νομικών προσφυγών.

Το ανησυχητικό για την υλοποίηση των σχεδίων κυβέρνησης και Υπερταμείου βρίσκεται στο γεγονός της αποσυγκρότησης του λαϊκού κινήματος. Και αυτό φυσικά δεν αφορά την Καλαμαριά μόνο, αλλά εκφράζεται χαρακτηριστικά και σε αυτό το χώρο.

Να θυμίσουμε πως το 2004 είχε δημιουργηθεί ένα είδος συντονιστικής επιτροπής όλων των φορέων και των συλλόγων που ήταν αντίθετο στην τσιμεντοποίηση και παραχώρηση της μαρίνας Καλαμαριάς. Αν και τότε κυριαρχούσαν οι ιδέες μιας "άλλης αξιοποίησης", ωστόσο η επιτροπή είχε παίξει σημαντικό ρόλο στο να πάρει έκταση και δημοσιοποίηση το γεγονός.

Βέβαια, περισσότερο ή λιγότερο μεμονωμένες κινήσεις έχουν γίνει από τους τοπικούς συλλόγους σε Κατιρλή και Καραμπουρνάκι για ιδιαίτερα θέματα των περιοχών που σχετίζονται όμως με το ζήτημα της μαρίνας (στρατόπεδο Κόδρα, Παλατάκι, σπίτια που άρχισαν να κτίζονται στην ελεύθερη μεριά του Κελάριου Όρμου). Όμως υπολείπονται μπροστά στην οξύτητα και το θράσος των... επιτιθέμενων!

Να μην κλείσει κανένα υποκατάστημα των ΕΛΤΑ! Κάτω η πολιτική που απαξιώνει τη ζωή κατοίκων κι εργαζόμενων!

Πλατιά λαϊκή οργή προκάλεσε η αιφνιδιαστική ανακοίνωση «λουκέτων» σε 204 καταστήματα των ΕΛΤΑ σε ολόκληρη τη χώρα. Ήταν τέτοια η κατακραυγή που ταρακούνησε τα κυβερνητικά επιτελεία και τα ανάγκασε σε υπαναχώρηση και την απόφαση να κλείσει -προς το παρόν- τα 46 από τα 204 καταστήματα. Αίσθηση προκάλεσαν οι αντιδράσεις στο εσωτερικό της ΝΔ, όπου στελέχη της έκφρασαν τη δυσφορία τους (Μαρκόπουλος, Πέτσας, Οικονόμου κ.ά.). Αντιδράσεις που, φυσικά, δεν αντανακλούν κάποια ευαισθησία για τον λαό και τα δικαιώματά του, αλλά την ανησυχία τους για τη συρρίκνωση της πολιτικής-εκλογικής επιρροής τους. Εξάλλου, ήταν οι ίδιοι -μαζί με όλη τη ΝΔ- που ψήφιζαν και στήριζαν τις αποφάσεις και τους νόμους που οδήγησαν σε αυτήν την προδιαγεγραμμένη εξέλιξη. Και βέβαια, είναι οι ίδιοι που φροντίζουν να διαβεβαιώνουν ότι η διαφωνία τους δεν αφορά σε αυτήν καθεαυτή την πολιτική που υπαγόρευσε τη συγκεκριμένη απόφαση, αλλά την έλλειψη προειδοποίησης και συντονισμού στο πλαίσιο της ΝΔ και την επικοινωνιακή διαχείριση του ζητήματος!

Προφανώς και δεν χωράει κανένας εφησυχασμός και καμιά εμπιστοσύνη σε τέτοιου είδους διαφοροποιήσεις! Ούτε φυσικά στην προσωρινή υπαναχώρηση της κυβέρνησης. Ακόμη και η παραίτηση του επικεφαλής των ΕΛΤΑ, Γρηγόρη Σκλήκα, (αυτού του προκλητικά υψηλά αμειβόμενου στελέχους που αποτέλεσε τον αποδιοπομπαίο τράγο) είχε στόχο να ρίξει στάχτη στα μάτια του λαού και να δώσει χρόνο στην κυβέρνηση να υπολογίσει τα επόμενα βήματά της. Κι αυτό γιατί η πολιτική την οποία υπαγορεύουν τα ιμπεριαλιστικά κέντρα και το ντόπιο κεφάλαιο **παραμένει ίδια:**

- «Απελευθέρωση» του συγκεκριμένου κλάδου και αναζήτηση «στρατηγικού επενδυτή», δηλαδή παραπέρα ιδιωτικοποίηση των ταχυδρομικών υπηρεσιών.

- Σπάσιμο του δικτύου ταχυμεταφοράς-ταχυδρόμησης και ανάθεσή του σε εργολάβους.

- Συρρίκνωση και μεταθέσεις του μόνιμου προσωπικού, απολύσεις συμβασιούχων, χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων, επέκταση του καθεστώτος ατομικών συμβάσεων.

- Φόρτωμα μεγαλύτερων οικονομικών βαρών στον λαό, τόσο από την αύξηση του κόστους των ταχυδρομικών υπηρεσιών που θα επιφέρει η ιδιωτικοποίηση, όσο και από τις κάθε λογής διευκολύνσεις-επιδοτήσεις που αρμούν οι ιδιώτες «στρατηγικοί επενδυτές» από το αστικό κράτος, όπως γίνεται -για παράδειγμα- με τους εφοπλιστές και τις εταιρείες ενέργειας.

Αποτελεί πρόκληση για τον λαό να επικαλούνται διάφορες δυνάμεις της λεγόμενης «αντιπολίτευσης» το τι ισχύει σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, την ώρα που είναι η ίδια η **ιμπεριαλιστική ΕΕ που επιβάλλει αυτήν την πολιτική**. Η Ευρωπαϊκή Οδηγία 2008/6/ΕΚ ήταν το αποκορύφωμα, η ολοκλήρωση μίας ολόκληρης πορείας που ξεκίνησε από ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου το 1994 με «κύριο στόχο της κοινοτικής ταχυδρομικής πολιτικής τον συμβιβασμό της προώθησης της βαθμιαίας ελεγχόμενης απελευθέρωσης της ταχυδρομικής αγοράς». Η Ευρωπαϊκή Οδηγία 2008/6/ΕΚ ήρθε να

άρει όλους τους περιορισμούς που παρέμεναν από τη σταδιακή εφαρμογή της «απελευθέρωσης».

Υπακούοντας σε αυτήν την πολιτική, οι ντόπιες κυβερνήσεις ανέλαβαν την προώθησή της. Το 2013 η κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου προχωράει στην ολοκλήρωση της «απελευθέρωσης» και στην παύση της κρατικής χρηματοδότησης προς τα ΕΛΤΑ. Το 2018 η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εντάσσει τα ΕΛΤΑ στο Υπερταμείο -αυτό το μνημονιακό κατασκεύασμα που έχει επιβληθεί στη χώρα από την ΕΕ με στόχο την προώθηση του ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας και την εξασφάλιση του ξεζουμίσματος της χώρας για λογαριασμό των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών. Στις αρχές Δεκέμβρη του 2020 η κυβέρνηση Μητσοτάκη ψηφίζει τροπολογία που φέρνει πιο κοντά την ιδιωτικοποίηση και το κλείσιμο καταστημάτων, καθώς προέβλεπε την απόλυση («εθελούσια έξοδο») 2.000 εργαζομένων από τους περίπου 5.500, την πρόσληψη προσωπικού αορίστου χρόνου, με συμβάσεις του ιδιωτικού τομέα «κατά παρέκκλιση από την ισχύουσα στην επιχείρηση επιχειρησιακή ΣΣΕ ή από τον γενικό Κανονισμό Προσωπικού ΕΛΤΑ ή από οποιαδήποτε άλλη επιχειρησιακή συμφωνία, ιδίως ως προς τις αποδοχές των νεοπροσλαμβανόμενων», πρόσληψη συμβασιούχων 8μηνης διάρκειας, μετατάξεις και μετακινήσεις «χωρίς να διατηρείται τυχόν διαφορά αποδοχών» κ.ά.

Όλοι τους, λοιπόν, ΝΔ - ΠΑΣΟΚ - ΣΥΡΙΖΑ (ακόμη και ο Σαμαράς), έβαλαν συνειδητά το κεράκι τους για την προώθηση της συγκεκριμένης εξέλιξης στα ΕΛΤΑ. Το ότι σήμερα κάποιοι από αυτούς ασκούν κριτική στην κυβέρνηση και εμφανίζονται ως διαφωνούντες, είναι απλά δείγμα της πολιτικής υποκρισίας που τους χαρακτηρίζει και απόδειξη του πόσο βρόμικο ρόλο παίζουν στις πλάτες του λαού.

Και είναι ο λαός που θα πληρώσει ακόμη πιο βαριές τις συνέπειες που πληρώνει ήδη από την εφαρμογή αυτής της πολιτικής.

- Την ακόμα μεγαλύτερη **αφαίμαξη** του εισοδήματός του.

- Την ακόμα μεγαλύτερη **απαξίωση** της ζωής του και των καθημερινών του αναγκών και δραστηριοτήτων.

- Την ακόμα μεγαλύτερη **εγκατάλει-**

ψη και ερήμωση της επαρχίας (δήμων, κοινοτήτων και χωριών), που έρχεται να προστεθεί στην ήδη άσχημη κατάσταση που έχουν δημιουργήσει οι λεγόμενες «συγχωνεύσεις» δήμων και κοινοτήτων με τον «Καλλικράτη» (και τον «Καποδίστρια» πρωτύτερα).

Είναι ολοφάνερο τι σημαίνουν όλα αυτά για τους κατοίκους απομακρυσμένων περιοχών. **Είναι ολοφάνερο** τι σημαίνουν όλα αυτά για τους κατοίκους περιοχών που έχουν ήδη απαξιωθεί από την πολιτική του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλισμού και την κρατική αδιαφορία μετά από μεγάλες πυρκαγιές, καταστροφές κατοικιών, καλλιέργειών και δραστηριοτήτων, πλημμύρες, σεισμούς και άλλες «φυσικές καταστροφές» που τις συνέπειές τους, οι κυβερνήσεις και η λεγόμενη «Τοπική Αυτοδιοίκηση» φορτώνουν συνεχώς στον λαό. **Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου παράξενο ότι ο λαός ξεσηκώθηκε με αυτήν την εξέλιξη.**

Τα σχέδια για το κλείσιμο των ΕΛΤΑ έρχονται να διαλύσουν ακόμα και το τελευταίο απομεινάρει απ' τη μάσκα της κυβερνητικής προπαγάνδας για «ανάπτυξη». Μια ανάπτυξη ανύπαρκτη, σε μια χώρα που η πορεία της καθορίζεται απ' τις επιδιώξεις των ξένων αφεντικών (των ΗΠΑ και της ΕΕ) και της υποταγμένης σε αυτούς ντόπιας πλουτοκρατίας. Μια «ανάπτυξη» που έχει υποθηκεύσει τις ζωές και το μέλλον του λαού, και που όχι μόνο λεηλατεί το εισόδημα και τα δικαιώματά του, αλλά το στερεί ακόμα και στοιχειώδεις υπηρεσίες προκειμένου να κερδοφορεί το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο.

Και είναι πολύ προκλητική όλη αυτή η συζήτηση γύρω από τη «ζημιογόνια» λειτουργία των ΕΛΤΑ που πρέπει δήθεν να «εξυγιανθούν». Είναι μία συζήτηση που επαναλαμβάνεται κάθε φορά που το αστικό κράτος θέλει να προχωρήσει σε ιδιωτικοποιήσεις, δηλαδή στην εκχώρηση κλάδων και υπηρεσιών στο ιδιωτικό κεφάλαιο. Είναι μία τεράστια απάτη, η οποία εσκεμμένα κρύβει μία πολύ απλή και βασική αλήθεια: καμιά δημόσια υπηρεσία (που πληρώνεται από τον λαό και απευθύνεται στον λαό) δεν μπορεί να είναι κερδοφόρα ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟ! Φυσικά, μπορεί να είναι κερδοφόρα για έναν ιδιώτη, ο οποίος παρεμβαίνει ως παρείσαστος σε αυτή τη διαδικασία. Και αυτό θέλει να διασφαλίσει με την πολιτική

του το αστικό κράτος. **Γιατί στο λεξιλόγιο της αστικής τάξης «εξυγίανση» σημαίνει μεγαλύτερα βάρη για το λαό και περισσότερα κέρδη για την ίδια.**

Ακόμη πιο προκλητική όμως είναι η στάση της συνδικαλιστικής ηγεσίας, η οποία όχι μόνο δεν έχει κάνει τίποτε για την οργάνωση του αγώνα των εργαζομένων (οι οποίοι επίσης θίγονται και οι οποίοι είτε μένουν εσκεμμένα στο περιθώριο της δημόσιας συζήτησης είτε παρουσιάζονται ως προνομιούχοι) αλλά συνηγορεί στην πολιτική του συστήματος. Αναφέρει χαρακτηριστικά η ΠΟΣΤ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Σωματείων Ταχυδρομικών) σε ανακοίνωσή της στις 11 Νοέμβρη, μετά δηλαδή από την κυβερνητική υπαναχώρηση: **«Δεν προχωράμε τώρα σε κινητοποιήσεις και περιμένουμε για εύλογο χρονικό διάστημα να μας γίνει γνωστό το σχέδιο, το οποίο είναι το βασικό ζητούμενο για εμάς. Η στάση αναμονής που τηρούμε απέναντι σε όσα διαδραματίζονται δεν είναι αδυναμία, ούτε ανοχή ή συναίνεση. Είναι επιλογή, προκειμένου να μην οξύνουμε ακόμα περισσότερο τη μεγάλη ένταση που επικρατεί και δυσχεράνουμε περισσότερο την ευάλωτη θέση της Εταιρείας»!!!** Την ώρα που έχουν ήδη κλείσει 46 καταστήματα και ενώ η κυβέρνηση επιμένει ότι μόνο προσωρινά έχει παγώσει τις κινήσεις της, οι εργατοπατέρες της ΠΟΣΤ περιμένουν το «σχέδιο» και φοβούνται μην δυσχεράνουν την «ευάλωτη θέση της Εταιρείας». Δηλαδή, **νομιμοποιούν και αποδέχονται όλη την κυβερνητική προπαγάνδα** και απλώς προσδοκούν μία καλύτερη διαχείριση. Είναι οι ίδιοι που τον Απρίλη του 2025 καλούσαν τη διοίκηση των ΕΛΤΑ «στα πλαίσια των οικονομικών δυνατοτήτων της εταιρείας» να εξαγγείλει «κάθε άλλης μορφής ευεργετικό μέτρο στην κατεύθυνση της παρακίνησης του Προσωπικού για έξοδο από την ενεργό υπηρεσία», δηλαδή να δώσει κίνητρα για «εθελούσιες»!!!

Είναι σαφές, λοιπόν, ότι ούτε ο λαός ούτε οι εργαζόμενοι των ΕΛΤΑ έχουν περιθώρια αναμονής. Αργά ή γρήγορα, με τη μία ή την άλλη μορφή, η πολιτική του κλεισίματος θα ξαναμπεί σε εφαρμογή. Και οι μόνοι που μπορούν να την σταματήσουν είναι οι αγώνες του λαού και των εργαζομένων.

Γιάννεννα

Οι εργαζόμενοι στα σούπερ μάρκετ «Παπαγεωργίου» δεν υπέκυψαν στον εκβιασμό

Αρκετούς μήνες συζητιέται στην τοπική κοινωνία των Ιωαννίνων η εξαγορά των έξι καταστημάτων του «Παπαγεωργίου» απ' τον «Γαλαξία». Τα συγκεκριμένα σούπερ μάρκετ απασχολούν περίπου 180 υπαλλήλους, απ' τους οποίους οι περισσότεροι δουλεύουν δεκαετίες στη συγκεκριμένη εταιρεία. Στις ερωτήσεις και ανησυχίες των εργαζόμενων, το προηγούμενο διάστημα, σχετικά με το τι συνεπάγεται η εξαγορά για τους εργασιακούς τους όρους, η παλιά εργοδοσία αρχικά είχε διαβεβαιώσει ότι δεν θα αλλάξει τίποτα απολύτως. Αυτό το παραμύθι σύντομα αντικαταστάθηκε από έναν ωμό εκβιασμό. Οι εργαζόμενοι κλήθηκαν να υπογράψουν «οικειοθελή αποχώρηση» απ' τον προηγούμενο εργοδότη και καινούρια σύμβαση, την οποία μάλιστα αν δεν υπέγραφαν μέχρι 31/10/25, θα ισοδυναμούσε με παραίτηση. Οι καινούριες απαράδεκτες συμβάσεις ανέγραφαν τον κατώτατο μισθό και όχι αυτόν που με πολυετίες έπαιρναν οι εργαζόμενοι, δεν ανέγραφαν την ακριβή ημερομηνία πρόσληψης, δεν αναγνώριζαν τις ειδικότητες για κάθε συγκεκριμένο πόστο και προέβλεπαν τη μετακίνηση των εργαζόμενων σε όλα τα υπόλοιπα καταστήματα. Επίσης, περιλάμβαναν την υποχρέωσή τους να ενημερώσουν την εταιρία για τυχόν προβλήματα υγείας και τη δυνατότητα να ελέγχονται σωματικά πριν την έξοδό τους απ' το κατάστημα. Ο εκβιασμός αυτός της εργοδοσίας έφτασε μέχρι το σημείο, την 1/11, οι εργαζόμενοι σ' ένα απ' τα καταστήματα να βρουν τις πόρτες κλειστές και εργαζόμενους από άλλα καταστήματα του «Γαλαξία» να δουλεύουν στη θέση τους.

Οι εργαζόμενοι, όμως, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, δεν υπέκυψαν στις πιέσεις παλιάς και νέας εργοδοσίας, που, χέρι-χέρι μέχρι και σήμερα, προσπαθούν να τους φέρουν προ τετελεσμένων. Κινητοποιήθηκαν και αρνήθηκαν την υπογραφή των συμβάσεων και οποιαδήποτε αλλαγή στους όρους δουλειάς τους.

Η διοίκηση του Σωματείου Εμποροϋπαλλήλων (ΠΑΜΕ) και μαζί της η νομική κάλυψη των εργαζόμενων έδειξαν εξαρχής τα όρια που ήθελαν να βάλουν στον αγώνα και τις διεκδικήσεις τους. Έκφραση αυτού ήταν ότι δεν κατέστηκε καμία συνέλευση εμποροϋπαλλήλων για να παρθούν αποφάσεις στήριξης του αγώνα, καμία απ' τις συγκεντρώσεις που έγιναν έξω απ' το κεντρικό κατάστημα του «Παπαγεωργίου» δεν ανακοινώθηκε και δεν πάρθηκε καμία απόφαση για διαδήλωση ή απεργία απ' το Εργατικό Κέντρο ώστε να ανοίξει το ζήτημα πλατιά στην πόλη και να εκφραστεί η αλληλεγγύη του Γιαννιώτικου λαού. Αντ' αυτού, γίνονταν «ενημερώσεις» των εργαζόμενων απ' τη διοίκηση του σωματείου για την εξέλιξη των διαπραγματεύσεων με την καινούρια εργοδοσία. Διαπραγματεύσεις πίσω από κλειστές πόρτες, χωρίς τους εργαζόμενους. Μάλιστα, έφτασαν στο σημείο να τους προτρέψουν να υπογράψουν τις δεύτερες συμβάσεις που παρουσίασε ο Γαλαξίας, οι οποίες, ενώ διατηρούσαν τους ίδιους εργασιακούς όρους με τους ήδη υπάρχοντες, προέβλεπαν την υποχρέωση των εργαζόμενων να μετακινούνται σε όλα τα καταστήματα. Οι εργαζόμενοι όμως αρνήθηκαν και αυτές τις συμβάσεις, παρ' όλο που η διοίκηση του σωματείου

τις παρουσίασε ως νίκη! Όλα τα παραπάνω δεν ήταν αδυναμίες ή παραλείψεις, είναι η λογική του ΠΑΜΕ στα σωματεία, που προωθεί την ταξική συνδιαλλαγή και όχι τη σύγκρουση, που βάζει ταβάνι στις εργατικές διεκδικήσεις, που καταλήγει να αδρανοποιεί τα όργανα και την πάλη των εργαζόμενων αφού το... παιχνίδι παίζεται αλλού!

Αυτή τη στιγμή, η εξέλιξη του αγώνα είναι κρίσιμη. Δύο από τα έξι καταστήματα, με τα σημερινά δεδομένα, θα συνεχίσουν να δουλεύουν με τις παλιές συμβάσεις και μέσα στους επόμενους μήνες θα κριθεί τι θα γίνει με τα υπόλοιπα. Η τακτική αναδίπλωση του «Γαλαξία» υπό την πίεση της εναντίωσης των εργαζόμενων δεν πρέπει να προκαλεί εφησυχασμό, όπως αυτόν που καλλιεργεί η διοίκηση του σωματείου μιλώντας ξανά για νέα νίκη. Πόσο δε μάλλον που ο διαχωρισμός έχει γίνει, με την υπογραφή των συμβάσεων να έχει σπάσει ξεχωριστά ανά κατάστημα, ένα στοιχείο αρνητικό για την ενιαία πάλη των εργαζόμενων.

Η Ταξική Πορεία, συμμετέχοντας και παρεμβαίνοντας στους εργαζόμενους απ' την αρχή με την άποψη πως ο εκβιασμός σπάει με οργάνωση και αγώνα, τόνισε πως είναι ανάγκη να γίνει άμεσα συνέλευση και να ανοίξει το ζήτημα πλατιά στην πόλη. Με την εργοδοσία να εκφράζει συνολικά τις επιδιώξεις του κεφαλαίου απέναντι στους εργαζόμενους,

το ξήλωμα δηλαδή κάθε εργατικής κατάρκτησης, δεν χωράει κανένας εφησυχασμός, όπως ήδη αποδείχθηκε. Η πείρα του μέχρι τώρα αγώνα των εργαζόμενων δεν είναι καθόλου αμελητέα. Έχει ήδη αναδείξει ότι η οργάνωση και η αποφασιστικότητα της πάλης τους είναι το μόνο που μπορεί να διασφαλίσει τα δικαιώματά τους.

Θεσσαλονίκη

Εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη σε ΣΜΤ, ΣΕΤΗΠ και Σωματείο Ιδιωτικών Υπαλλήλων, εν όψει εκλογών

Εκλογική χρονιά η φετινή για τα τρία σωματεία στα οποία παρεμβαίνει το σχήμα της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας στη Θεσσαλονίκη. Εκλογές που όπως εξελίσσονται χαρακτηρίζονται από την οπισθοχώρηση και την ενσωμάτωση των σωματείων, με ευθύνη κυρίως των δυνάμεων του ΠΑΜΕ αλλά και της υπόλοιπης αριστεράς που έδειξε από στήριξη ως κριτική ανοχή στις μεθοδεύσεις της ηγεσίας.

Η αρχή έγινε στην εκλογοαπολογιστική συνέλευση του ΣΜΤ, όπου η ΕΣΑΚ (ΠΑΜΕ) αιφνιδιαστικά εισηγήθηκε την εφαρμογή ηλεκτρονικής ψηφοφορίας χωρίς προηγούμενη συζήτηση σε ΔΣ ή συνέλευση. Η δικαιολογία ήταν ο εκβιασμός από μεριάς Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης (ελέγχεται από την ΠΑΣΚΕ) πως δε θα δεχτεί εκπροσώπους από σωματεία που δεν έχουν χρησιμοποιήσει ηλεκτρονική κάλπη. Σε αυτόν τον εκβιασμό, αντί να απαντήσει ταξικά, αγωνιστικά και υπερασπιζόμενη την ανεξαρτησία των σωματείων, η ηγεσία του σωματείου υποτάχθηκε. Εφαρμοσε από μόνη της τον νόμο Χατζηδάκη ακόμα κι αν το χαρακτήρισε «ελιγμό αντεπίθεσης», με βάση το ότι θα άνοιγε την ηλεκτρονική πλατφόρμα για ένα τέταρτο.

Αντίστοιχη ήταν η εξέλιξη στις συνελεύσεις και των ΣΕΤΗΠ και Ιδιωτικών Υπαλλήλων, που διαδέχτηκαν αυτή του ΣΜΤ. Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, με την ίδια δικαιολογία, επέβαλαν στα σωματεία την ηλεκτρονική κάλπη. Μάλιστα, στο ΣΕΤΗΠ έφεραν μέχρι και βουλευτή του ΚΚΕ να μας πείσει πως «κάτι δεν καταλάβαμε καλά» και πως αυτό δεν αποτελεί εφαρμογή του νόμου αλλά τακτικό ελιγμό.

Έτσι λοιπόν, σε μια σειρά σωματείων, από κει που «ο νόμος είχε μείνει στα χαρτιά», όπως μας διαβεβαίωναν οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, ξαφνικά εφαρμόστηκε από εμάς του ίδιους. Ούτε καν ως υποχώρηση στον ταξικό συσχετισμό, ή σε εκβιασμούς του κράτους και της αστικής πλευράς. Αυτό που βαφτίστηκε «ελιγμός αντεπίθεσης» για να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα, δεν είναι παρά η παράδοση των σωματείων στο κράτος και τους μηχανισμούς του.

Το σχήμα της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας από την πρώτη στιγμή κατήγγειλε αυτή την πρακτική και προσπάθησε να αποκαλύψει στα μέλη των σωματείων τι πραγματικά σημαίνει για την ανεξαρτησία τους και την προστασία τους από το κράτος. Αναδείξαμε πως είναι η αρχή για το φακέλωμα των σωματείων μας και έπεται η εγγραφή στο ΓΕΜΗΣΟΕ, το φακέλωμα του ΔΣ, ο έλεγχος των οικονομικών και των διαδικασιών του σωματείου.

Για να αναδείξουμε τη σημασία της αντίθεσης σε αυτή τη μεθοδευση, αποφασίσαμε την ΑΠΟΧΗ από τις συγκεκριμένες εκλογικές διαδικασίες, αναδεικνύοντας την κατεύθυνση για σωματεία ανεξάρτητα από το κράτος, που κοντράρουν την αντεργατική πολιτική και υπερασπίζονται τα συνδικαλιστικά δικαιώματα. Η στάση αυτή αποτέλεσε στάση συμμετοχής και πάλης στα πλαίσια του ΣΜΤ όπου με τραπέζακι παρεμβήκαμε στη διαδικασία προβάλλοντας αυτή τη γραμμή. Το ίδιο θα συμβεί και στις επερχόμενες εκλογές των άλλων δύο σωματείων.

Η στάση των υπόλοιπων δυνάμεων ήταν αναντίστοιχη της βαρύτητας του

ζητήματος που τέθηκε. Οι δυνάμεις της ΑΡΙΣ συνέχισαν πιστά στη γραμμή στήριξης του ΠΑΜΕ και ενσωμάτωσης στο ψηφοδέλτιο της ΕΣΑΚ, στηρίζοντας την εφαρμογή του νόμου. Οι δυνάμεις της ΛΑΕ, της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης και ανεξάρτητων που αποχώρησαν από την ΑΡΙΣ, παρότι σε διαφορετικά επίπεδα διαφώνησαν με τις μεθοδεύσεις της ηγεσίας, συμμετείχαν στις εκλογές αποδυναμώνοντας έτσι τη δυνατότητα αποφασιστικής καταγγελίας της εισαγωγής αυτών των πρακτικών στα σωματεία.

Αξίζει να αναφερθεί πως, παράλληλα με την εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη, που είναι το βασικό επίδικο, υπήρξαν και μια σειρά από αντικαταστατικές μεθοδεύσεις με ευθύνη των ηγεσιών, ώστε να εξυπηρετήσουν τις πολιτικές τους σκοπιμότητες. Οι περιφερόμενες κάλπες και οι εκλογικές περιόδους διαρκείας μπορεί να είναι καθεστώς σε διάφορα σωματεία, από φέτος όμως τα είδαμε και στα δικά μας. Δεν χρειάζεται να επιχειρηματολογηθεί ιδιαίτερα η διαβλητότητα αυτών των διαδικασιών, ούτε το γιατί εξυπηρετεί τις ηγεσίες των σωματείων να τις διαμορφώνουν κατά το δοκούν κάθε φορά. Από τον χρόνο που θα διαρκέσουν, μέχρι το πού θα βρίσκεται η κάλπη και ποιος θα είναι από πάνω.

Η ΑΠΟΧΗ από τις εκλογές είναι μια πολιτική στάση καταγγελίας που πρέπει να παλεύεται και αυτή όπως η συμμετοχή ανοιχτά, πολιτικά και μαζικά. Από κει και πέρα η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ στους αγώνες, στην ταξική πάλη, στην καθημερινή ζωή των σωματείων και των χώρων δουλειάς είναι αυτή που θα δώσει τις απαντήσεις.

ΟΕΝΓΕ vs ΠΟΕΔΗΝ

Ο πιο καλός συνομιλητής του υπουργείου

Οι εργαζόμενοι «στον πάγο»

Με αφορμή την πανελλαδική απεργία της ΠΟΕΔΗΝ στις 6 Νοέμβρη και τη 48ωρη απεργία της ΟΕΝΓΕ (6 και 7/11), καλούμαστε να αντικρύσουμε την πραγματικότητα που επικρατεί στα σωματεία και στις ομοσπονδίες των εργαζομένων υγειονομικών, καθώς και τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν, απέναντι στην κυρίαρχη λογική της συνδιαλλαγής.

Η μαζικότητα των απεργιακών συγκεντρώσεων αλλά και η συμμετοχή στην ίδια την απεργία ήταν κατώτερη των περιστάσεων και των αναγκαιοτήτων. Αυτό έχει την αιτία του στον τρόπο με τον οποίο η ΠΟΕΔΗΝ και η ΟΕΝΓΕ βλέπουν τον συνδικαλισμό, τις απεργίες και τις κινηματικές διαδικασίες.

Η ΠΟΕΔΗΝ έτσι κι αλλιώς στην ανακοίνωση που εξέδωσε μετά την απεργία χαρακτήρισε ικανοποιητική τη συμμετοχή των εργαζομένων, υποδηλώνοντας ότι δεν πρόκειται να αναλάβει τις ευθύνες της για τη χαμηλή συμμετοχή αλλά ούτε και να παλέψει για την ανάπτυξη του απαιτούμενου κινήματος. Την ώρα που η κυβέρνηση έχει ανοίξει πόλεμο με τα νοσοκομεία, τη δωρεάν περίθαλψη και τους εργαζόμενους υγειονομικούς, η συνδικαλιστική ηγεσία δεν μπορεί να είναι ικανοποιημένη με μια απεργία κάθε 2 μήνες στην οποία η συμμετοχή είναι πενιχρή.

Την πρώτη τρικλοποδιά, άλλωστε, την έβαλε η ίδια με την προκήρυξή της, τον Σεπτέμβρη στη ΔΕΘ και μάλιστα στη λογική: «αφού ο πρωθυπουργός αγνόησε το υγειονομικό προσωπικό στη ΔΕΘ, προκηρύσσουμε Πανελλαδική Πανυγειονομική Κινητοποίηση». Αφού λοιπόν ο πρωθυπουργός δεν έκανε διάλογο με την συνδικαλιστική ηγεσία, αυτή κάλεσε σε κινητοποίηση, χωρίς να αναφέρει αρχικά τον όρο πανελλαδική απεργία. Η ανακοίνωση αυτή αναδεικνύει ότι ο κύριος στό-

χος για την ΠΟΕΔΗΝ είναι ο ρόλος της ως διαμεσολαβητής στο υπουργείο και στην κυβέρνηση, και η κίνησή της υποτάσσεται σε αυτόν τον στόχο. Η ανακοίνωση της κινητοποίησης 2 ολόκληρους μήνες πριν την πραγματοποίησή της, και μάλιστα χωρίς προπαγάνδισή και προετοιμασία στα σωματεία, την άφησε να «ξεχαστεί». Φυσικά, στην υπονόμηση βοήθησε και η -συνήθης- πρακτική να προκηρύσσει για τα νοσοκομεία της Αττικής στάση εργασίας και όχι απεργία, δηλώνοντας τα όρια που η ίδια βάζει και τον χαρακτήρα που δίνει στην κινητοποίηση.

Σε συνέχεια της κατάρπτστης στάσης της, η ΠΟΕΔΗΝ στην απόφαση του Γενικού Συμβουλίου στις 7 Νοέμβρη, αναφέρει ακόμη και το γεγονός ότι ο υπουργός τους επισκέφτηκε στο γραφείο τους και ότι τάχα του έθεσαν τα αιτήματα των εργαζομένων, θεωρώντας ότι βγήκαν και από την υποχρέωση. Όμως τα στιγμιότυπα από τη συνάντηση αυτήν, πέραν του τραγικού θεάματος των εγκάρδιων χειραψιών και εναγκαλισμών, φανέρωσαν και το εντελώς φιλικό κλίμα που επικρατούσε στη συζήτηση μεταξύ του υπουργού και των «εκπροσώπων» των εργαζομένων, οι οποίοι όχι μόνο δεν έθεσαν τα αιτήματα, αλλά σχεδόν συνεχάρησαν το υπουργείο για τις ανακαινίσεις και τους ιατροτεχνολογικούς εξοπλισμούς. Και αφού σχεδόν τα βρήκαν με τον υπουργό, ανακοίνωσαν και νέα πανελλαδική μέρα ΔΡΑΣΗΣ (όχι απεργίας) μετά από άλλους 2 μήνες, για τις 28 Ιανουαρίου.

Σε παρόμοιο μήκος κύματος και η ΟΕΝΓΕ (εκ παραδρομής σε προηγούμενο φύλλο της ΠΣ αναφέραμε ότι η ΠΟΕΔΗΝ ακολούθησε την ανακοίνωση της ΟΕΝΓΕ, ενώ στην πραγματικότητα η ΟΕΝΓΕ κάλεσε την απεργία μετά την ΠΟΕΔΗΝ). Χωρίς καμία συνεννόηση, καμία συνέλευση, καμία προετοιμασία και παρέμβαση στους

χώρους των νοσοκομείων, ανακοινώνει 48ωρη απεργία, «κλιμακώνοντας» τον αγώνα πριν καν αυτός ξεκινήσει! Αναφέρεται χαρακτηριστικά στον Ριζοσπάστη: «Μήνυμα κλιμάκωσης του δίκαιου αγώνα για την υγεία του λαού [...] αποτέλεσε η πανελλαδική απεργιακή συγκέντρωση της ΟΕΝΓΕ, με την οποία κορυφώθηκε η 48ωρη απεργία των νοσοκομειακών γιατρών». Βέβαια ο αναφερόμενος δίκαιος αγώνας μάλλον δίνεται στα πάνελ της τηλεόρασης από τους εκπροσώπους της ΟΕΝΓΕ, αφού οι συνελεύσεις και οι διαδικασίες στα σωματεία σπανίζουν, και τώρα, αφού κορυφώθηκε, μπορεί και να καταλαγιάσει. Κάλεσαν δηλαδή τους εργαζόμενους να απεργήσουν 2 μέρες ξαφνικά, την ώρα που δεν έχουν κάνει ούτε μια προσπάθεια να τους πείσουν να κατέβουν στον δρόμο. Ακόμα και στον δρόμο όμως, οι ηγεσίες επέλεξαν τη διάσπαση. Προφανώς ο ανταγωνισμός ανάμεσα στην ηγεσία της ΟΕΝΓΕ (ΠΑΜΕ) και της ΠΟΕΔΗΝ (ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ) για το ποιος θα αναλάβει καλύτερα τον ρόλο του συνομιλητή του υπουργού είναι για αυτούς πιο σημαντικός από την ανάπτυξη μαζικού κινήματος των εργαζομένων.

Ακόμη και τα αιτήματα που προβάλλουν τόσο η ΟΕΝΓΕ, όσο και η ΠΟΕΔΗΝ, είναι αιτήματα διαχείρισης της κατάστασης και όχι βάση συγκρότησης κινήματος. Πρόκειται για μοντέλα και προτάσεις προς την κυβέρνηση με φανερό επιδίωξη εύρεσης σημείων επαφής και «διαλόγου», και όχι αιτήματα που προκύπτουν από τις ανάγκες και τις διαθέσεις των εργαζομένων, που τους ενώνουν για να διεκδικήσουν ενιαία τα δικαιώματά τους. Χαρακτηριστική η παραδοχή της ΠΟΕΔΗΝ ότι τα οργανογράμματα χρειάζονται «εκσυγχρονισμό» την ώρα που η κυβέρνηση θέτει ζήτημα τροποποίησής τους στην κατεύθυνση των συγχωνεύσεων. Ή το αίτη-

μα της ΟΕΝΓΕ για αύξηση του βασικού μισθού 20% για όλες τις βαθμίδες, που αποτελεί ένα εγκεφαλικό κατασκευάσμα, αποκομμένο από τις λαϊκές ανάγκες.

Οι εργαζόμενοι, μέσα σε αυτό το κλίμα και την κατάσταση αποσάθρωσης των συνδικαλιστικών οργάνων από τις δυνάμεις του συστήματος, της υποταγής και της συνδιαχείρισης, βυθίζονται στην απογοήτευση και την ανεμπιστοσύνη στα ίδια τους τα σωματεία.

Για να καταφέρουν να μετουσιώσουν την καθημερινή δυσαρέσκεια και τη συσσωρευμένη αγανάκτησή τους σε αγώνα, πρέπει να αντιληφθούν αλλά και να κινηθούν με βάση ότι τα σωματεία και οι ομοσπονδίες τους δεν ανήκουν στις ξεπουλημένες ηγεσίες και τους επαγγελματίες συνδικαλιστές, αλλά στους ίδιους τους εργαζόμενους. Πρέπει να αποκαλυφθεί ο ρόλος αυτών των ηγεσιών και των πολιτικών τους κατευθύνσεων, να μάθουν οι εργαζόμενοι ποιοι είναι οι εχθροί τους και οι ψεύτικοι φίλοι τους και ποιοι οι σύμμαχοί τους. Αλλά δεν αρκεί αυτό. Πρέπει οι εργαζόμενοι να κερδίσουν τα συνδικαλιστικά τους όργανα ως τα δικά τους εργαλεία, μέσα από τα οποία θα μπορέσουν συλλογικά και ενιαία να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους. Να διεκδικήσουν αυξήσεις στους μισθούς, προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, μονιμοποίηση των συμβασιούχων, αλλά και να κοντράρουν την αξιολόγηση, την εντατικοποίηση, τις μετακινήσεις και τις συγχωνεύσεις. Μόνο μέσα σε μια τέτοια κίνηση, με αιτήματα που υπηρετούν την ενότητα όλων των κατηγοριών εργαζομένων, θα ανακτήσουν την εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους και θα πολιτικοποιήσουν τον αγώνα τους σε κατεύθυνση πραγματικής αντίστασης στην αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική με την οποία είναι αντιμέτωποι.

Εκλογές στον Σύλλογο Εργαζομένων στα Φροντιστήρια Καθηγητών (ΣΕΦΚ)

Στηρίζουμε-Ψηφίζουμε Ταξική Πορεία

Στις 28-29-30 Νοέμβρη θα γίνουν οι εκλογές στον ΣΕΦΚ (Σύλλογο Εργαζομένων στα Φροντιστήρια Καθηγητών) στον χώρο του Εργατικού Κέντρου Αθήνας. Πρόκειται για ένα σχετικά μικρό κλαδικό σωματείο, στο οποίο παρεμβαίνουν κυρίως δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και της αναρχοαυτονομίας. Όπως και άλλα αντίστοιχα, το σωματείο αντιμετωπίζει προβλήματα μαζικότητας και λειτουργίας, που οφείλονται όχι μόνο στον αρνητικό ταξικό συσχετισμό, αλλά και στις υποκειμενικές αδυναμίες και ευθύνες των δυνάμεων που παρεμβαίνουν, μαζί με την επίδραση του κατακερματισμένου χαρακτήρα του κλάδου (κυρίως μικρά ή μεγαλύτερα φροντιστήρια με περιορισμένο αριθμό εργαζομένων).

Βασική κατεύθυνση της Ταξικής Πορείας στην παρέμβασή της στον ΣΕΦΚ είναι η ανάδειξη της ανάγκης μαζικοποίησης των διαδικασιών του σωματείου

και της ουσιαστικής εμπλοκής της βάσης του κλάδου στις μάχες που έχει μπροστά του, όπως είναι η υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης. Θεωρούμε επιτακτική ανάγκη τη δράση του σωματείου στους μικρούς και μεγάλους αγώνες, από διεκδικήσεις δεδουλευμένων και ενάντια σε απολύσεις, μέχρι τις κεντρικές απεργιακές μάχες στην κατεύθυνση ανατροπής των αντεργατικών νόμων. Παράλληλα, βασική θεωρούμε και τη δράση μέσα στους χώρους δουλειάς, με στόχο τη συσπείρωση και την οργάνωση των εργαζομένων του κλάδου.

Απ' τις διαδικασίες του σωματείου, δεν μπορεί να λείπει η πολιτική συζήτηση και αντιπαράθεση. Είναι αναγκαία ώστε οι εργαζόμενοι να συγκροτούνται, ν' αναγνωρίζουν εχθρούς και φίλους, να ερμηνεύουν την περίοδο όπως είναι: περίοδο έντασης της επίθεσης κυβέρνησης και κεφαλαίου σε όλα τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις

των εργαζομένων και του λαού, όξυνσης της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής, προετοιμασίας των όρων για το μακελειό των λαών. Περίοδο στην οποία οι εργαζόμενοι πρέπει να συγκροτήσουν τις δικές τους δυνάμεις, για να υπερασπιστούν τη ζωή και τα δικαιώματά τους.

Αυτή η ανάγκη προσπερνιέται απ' τις κυρίαρχες στο σωματείο δυνάμεις. Είτε ως ενιαίο σχήμα των «Παρεμβάσεων», όπως λειτουργούσαν μέχρι πρόσφατα, είτε με τη δημιουργία του νέου σχήματος «Μάχομαι» (με αναφορά στη ΜΑΧΗ-ΜΕΤΑΒΑΣΗ), που άφησε το σχήμα των «Παρεμβάσεων» με αναφορά πλέον στην Κομμουνιστική Απελευθέρωση, και οι δύο παρατάξεις καλλιεργούν λογικές ανάθεσης σ' ένα «αγωνιστικό ΔΣ». Που συνεδριάζει σε εβδομαδιαία βάση αλλά αφήνει τη βάση του σωματείου σε ρόλο «παρακολουθητή», με Γενικές Συνελεύσεις που καλούνται απλά να επικυρώσουν τις αποφάσεις

του ΔΣ. Χαρακτηριστικός είναι ο τρόπος που προσεγγίζεται εδώ και χρόνια το -μεγάλης σημασίας- ζήτημα της υπογραφής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας: αντί για το πώς το σωματείο θα αποκτήσει διαπραγματευτική δυνατότητα μέσα απ' τη σύνδεση με τους χιλιάδες εργαζόμενους του κλάδου, την οργάνωση και την ενεργοποίησή τους σε αγωνιστική κατεύθυνση μαζικής διεκδίκησης ΣΣΕ, η διοίκηση του σωματείου κινείται σαν να πρόκειται για «τεχνικό» ζήτημα που μπορεί να «λυθεί» με εξώδικα στην εργοδοσία ή με την επανεγγραφή στην ομοσπονδία (ΟΙΕΛΕ), η οποία δήθεν θα «αναλάβει».

Η Ταξική Πορεία συμμετέχει στις εκλογές του ΣΕΦΚ, που θα πραγματοποιηθούν χωρίς τις ηλεκτρονικές κάλπες του νόμου Χατζηδάκη, για την ενίσχυση της πραγματικής συγκρότησης των εργαζομένων, κόντρα στην εργοδοσία και την αντεργατική κυβερνητική πολιτική.

Σε αναβρασμό οι εργαζόμενοι στα τελωνεία της Ηπείρου

Τη Δευτέρα 27/10/2025, οι τελωνειακοί εργαζόμενοι της 7ης Ένωσης Τελωνειακών Υπαλλήλων (περιφέρειας Ηπείρου) πραγματοποίησαν 4ωρη πρωινή στάση εργασίας, έπειτα από απόφαση του ΔΣ της Ένωσής τους και του δευτεροβάθμιου οργάνου τους (ΟΤΥΕ) για προκήρυξη προειδοποιητικών στάσεων εργασίας για τα προβλήματα του κλάδου: της υποστελέχωσης, της συγχώνευσης τελωνείων και της υπερεντατικοποίησης της εργασίας.

Οι συνθήκες δουλειάς στα τελωνεία, αντίστοιχα με το υπόλοιπο δημόσιο, γίνονται όλο και πιο ασφυκτικές. Εδώ και καιρό, ιδιαίτερα μετά τη μετατροπή σε Ανεξάρτητη Αρχή το 2016, οι τελωνειακοί υπάλληλοι εργάζονται σε καθεστώς εντατικοποίησης, αυξημένης πίεσης, στοχοθεσίας, συνεχόμενων βαρδιών, εξαήμερης εργασίας και καταργημένων ρεπό, με ωράρια λάστιχο που παραβιάζουν κάθε έννοια προσωπικής και οικογενειακής ζωής. Η αξιολόγηση χρησιμοποιήθηκε ως εργαλείο εκβιασμού και συμμόρφωσης, ενώ οι ανισότητες στις αμοιβές και ο τεχνητός διαχωρισμός παλιών και νέων υπαλλήλων επιδιώκουν τον ανταγωνισμό και τη διάλυση της συναδελφικότητας (κοινής βάσης συμφερόντων). Οι κυρίαρχες συνδικαλιστικές δυνάμεις επιλέγουν τη σιωπή και τη συνδιαλλαγή, λειτουργώντας ως μεσολαβητές της διοίκησης για την όσο πιο ομαλή εφαρμογή όλων των αντεργατικών πολιτικών.

Ειδικά μετά τις θεαματικές συλλήψεις στο Τελωνείο Μαυροματίου στη Θεσπρωτία τον Ιούλιο του 2025, οι εργαζόμενοι στα τελωνεία της περιφέρειας Ηπείρου και ιδιαίτερα του Τελωνείου Ηγουμενίστας κλήθηκαν να πληρώσουν τη νύφη και να δουλέψουν σε εξουθενωτικούς ρυθμούς με 24ωρες και 48ωρες βάρδιες, με υποχρεωτικές μετακινήσεις και απλήρωτες υπερωρίες, μείωση της καλοκαιρινής άδειας, καλύπτοντας τη 16ωρη διευρυμένη πλέον λειτουργία του Τελωνείου Μαυροματίου για να μην παρακωλυθεί η εμπορική κίνηση. Οι συνάδελφοι έγιναν «μπαλαντέρ» της υπηρεσίας, λάστιχο για να μη δυσανεστούν οι τοπικοί παράγοντες.

Μια κατάσταση που παρουσιάστηκε έκτακτη και προσωρινή, επιβλήθηκε με την τρομοκρατία και την απειλή απ' τη διοίκηση, και γίνεται μόνιμη με την ανοχή και την απουσία αντίδρασης του σωματείου.

Η κατάσταση αυτή γέννησε την αγανάκτηση και την ανάγκη για συλλογική αντίδραση. Οι εργαζόμενοι αναζήτησαν άμεσα τρόπους να οργανωθούν. Με πρωτοβουλία της Ταχικής Πορείας, έγιναν απανωτές συνελεύσεις μέσα στους χώρους δουλειάς, με συμμετοχή της πλειοψηφίας των συναδέλφων. Για πρώτη φορά άνοιξε η συζήτηση και διαμορφώθηκε η απαίτηση: στάση εργασίας τώρα, ενάντια στις υποχρεωτικές μετακινήσεις και την εντατικοποίηση, με αιτήματα για προσλήψεις και σεβασμό στο ωράριο.

Η απάντηση των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνάμεων σ' αυτές τις πρώτες κινήσεις ήταν αποκαλυπτική: επιχείρησαν να καταστείλουν τις αγωνιστικές διαθέσεις, κατηγορώντας τους συναδέλφους που συζητούσαν για «παράτυπες διαδικασίες» και «αντισυναδελφική στάση». Ενώ οι εργαζόμενοι προσπαθούν

να βρουν βηματισμό συλλογικής δράσης, οι «εκπρόσωποι» τους στάθηκαν απέναντι, υπερσπιζόμενοι στην πράξη τη διοίκηση και τη γραμμή του «εντέλλεσθε». Αυτή η στάση εισπράχθηκε απ' τη βάση ως άδειασμα και προδοσία, προσπάθεια φίμωσης κάθε αυθόρμητης συλλογικής έκφρασης και διάλυσης της αγωνιστικής διάθεσης που γεννιόταν, επιβεβαιώνοντας ότι η συνδικαλιστική ηγεσία είναι απέναντι στις ανάγκες των εργαζομένων.

Με καθυστέρηση τριών κρίσιμων μηνών και αφού η κίνηση στο Τελωνείο Μαυροματίου έχει σε κάποιο βαθμό μειωθεί, η στάση εργασίας είχε καλή συμμετοχή, που άγγιξε το 100% κυρίως στα συνοριακά τελωνεία της Ένωσης. Αυτό δείχνει ότι οι εργαζόμενοι, παρά τα τόσα εμπόδια, την υπονόμηση, την απογοήτευση, τη μοιρολατρία που επικρατεί, δεν αντέχουν άλλο την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί. Την ανασφάλεια, την πίεση, τον όγκο δουλειάς και τα εξαντλητικά ωράρια. Οι συζητήσεις που άνοιξαν στους χώρους δουλειάς έδειξαν πως κάτω απ' την απογοήτευση υπάρχει συσσωρευμένη διάθεση αντίστασης. Σ' αυτές τις συνθήκες ξεδιαλύνονται οι αυταπάτες, γίνεται φανερό και ποιος φταίει: το κράτος που λειτουργεί σαν εργοδότης-εκβιαστής και μια συνδικαλιστική ηγεσία που έχει μετατραπεί σε θεσμικό διαμεσολαβητή της υποταγής.

Ο αγώνας των τελωνειακών εργαζομένων πρέπει να συνεχιστεί, για μόνιμες προσλήψεις προσωπικού σε όλα τα τελωνεία, ενάντια στις αναγκαστικές μετακινήσεις και το ωράριο-λάστιχο, για κατάργηση της αξιολόγησης, που αποτελεί εργαλείο τρομοκρατίας και πειθάρχησης, για αμοιβές που να καλύπτουν το κόστος ζωής και για δικαιώματα για όλους.

Χρειαζόμαστε γενικές συνελεύσεις σε κάθε τελωνείο, ενότητα κόντρα στη διχαστική στρατηγική της διοίκησης και συλλογικές αποφάσεις για τη συνέχεια. Με κατεύθυνση ενάντια στην πολιτική που γεννά την εντατικοποίηση και τη διάλυση των δικαιωμάτων μας. Να πάρουμε τον αγώνα στα δικά μας χέρια, να υπερασπιστούμε τα συλλογικά μας όργανα κόντρα στην εργοδοτική συνδικαλιστική γραμμή. Μόνο έτσι μπορούμε να σταθούμε όρθιοι απέναντι σ' ένα σύστημα που μας θέλει απομονωμένους και υποταγμένους.

Ψηφιακή Κάρτα Εργασίας

«Ραφιναρίσματα»

και «βελτιώσεις» για την καλύτερη εξυπηρέτηση του κεφαλαίου

Απ' τις αρχές Νοεμβρίου, πάνω από 350.000 εργαζόμενοι στους κλάδους της ενέργειας, του χονδρεμπορίου, των διοικητικών υπηρεσιών, των χρηματοπιστωτικών εταιρειών και του τουρισμού εντάχθηκαν στο καθεστώς της ψηφιακής κάρτας εργασίας. Καθεστώς που, ήδη απ' τον «νόμο Χατζηδάκη» (ν.4808/2021), η κυβέρνηση πασχίζει να πείσει ότι αποτελεί μέτρο «προστασίας» των εργαζομένων απ' την εργοδοτική αυθαιρεσία. Άλλωστε, κι η σημερινή υπ. Εργασίας Κεραμέως καυχιέται ότι η ψηφιακή κάρτα δεκαπλασίασε τις δηλωμένες υπερωρίες στον επισιτισμό. Σύμφωνα με το κυβερνητικό αφήγημα, οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να θεωρούμε αντεργατική πολιτική τη νομιμοποίηση του 13ωρου, την απεριόριστη «ατομική διευθέτηση του εργάσιμου χρόνου», τη διευκόλυνση των απολύσεων και όλα όσα πρόσθεσε στο αντεργατικό νομοθετικό πλαίσιο ο πρόσφατος ψηφισμένος νόμος, αλλά να «χαϊρόμαστε» που η κυβέρνηση αυξάνει το μερίδιο που κατευθύνεται στα κρατικά ταμεία απ' την κλεμμένη υπεραξία της δουλειάς μας.

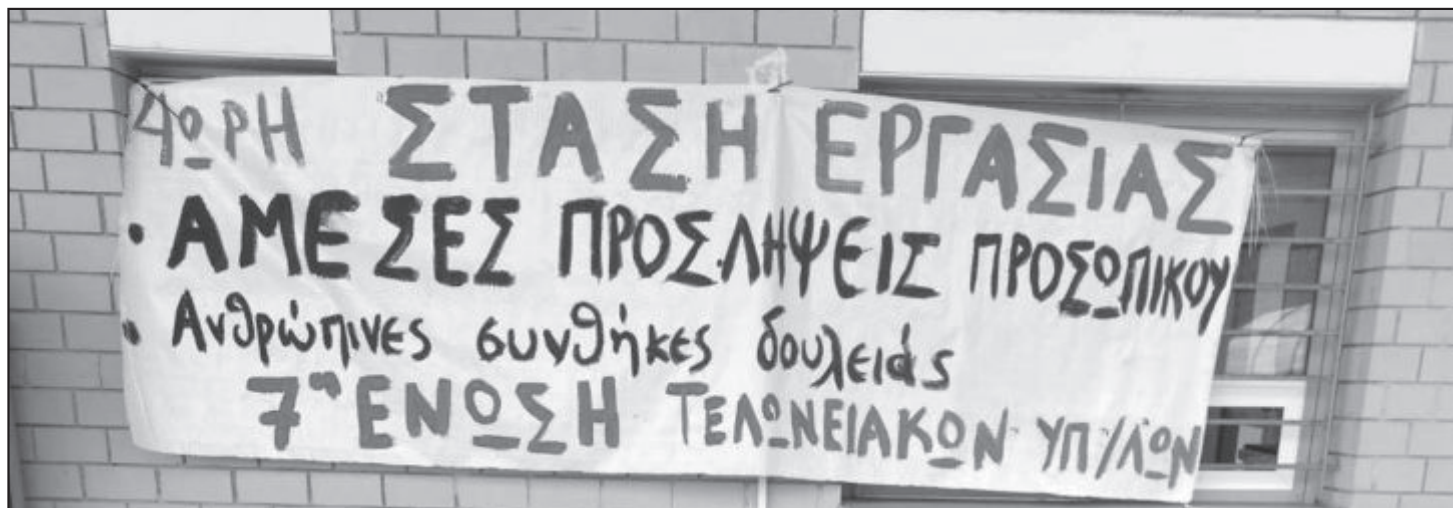
Αυτό που επιδιώκει το κράτος με την επέκταση της ψηφιακής κάρτας εργασίας είναι να προσφέρει σε ακόμα περισσότερους εργοδότες αυτό το θεσμικά κατοχυρωμένο μέσο συγκάλυψης και νομιμοποίησης της εργοδοτικής αυθαιρεσίας. Ο εργοδότης μπορεί να επικαλείται τα «χτυπήματα» της κάρτας στο σύστημα «ΕΡΓΑΝΗ» του υπ. Εργασίας σαν αποδεικτικά στοιχεία της τήρησης του ωραρίου, την ίδια ώρα που -στην πραγματική ζωή- αναγκάζει τον εργαζόμενο ν' αρχίζει τη δουλειά νωρίτερα ή να σταματάει αργότερα, ή ακόμα και σε εντελώς διαφορετικό ωράριο απ' το δηλωμένο και «ψηφιακά κατοχυρωμένο». Τα παραδείγματα απ' τις προηγούμενες φάσεις εφαρμογής της ψηφιακής κάρτας, με εργάτες στη βιομηχανία που χτυπάνε στο 8ωρο και συνεχίζουν μέχρι το 12ωρο, με υπαλλήλους σούπερ μάρκετ που πίνουν δουλειά τα χαράματα και χτυπάνε στις 7πμ, με φύλακες που δηλώνονται αποκλειστικά πρωινά και καθημερινές, ακόμα και λαντζέρηδες και καθαρίστριες που βαφτίζονται «διευθυντικά στελέχη» ώστε να εξαιρούνται απ' την υποχρέωση χρήσης κάρτας, αποτυπώνουν ένα μωσαϊκό μεθόδων που έχουν χρησιμοποιήσει οι εργοδότες, στη βάση του κα-

θημερινού εκβιασμού της επιβίωσης και της απόλυσης για όσους «δεν συμμορφώνονται».

Τις ανεπίσημες μεθόδους, βέβαια, υποτίθεται πως θα ξεσκεπάσει η Επιθεώρηση Εργασίας, που, ακόμα κι όταν δεν λειτουργεί εξοφθαλμα στο πλευρό της εργοδοσίας με τις «γνωστές συνεννοήσεις», σκοπό έχει να δημιουργεί αυταπάτες ότι το κράτος «είναι δίπλα στον εργαζόμενο», ώστε να αποτρέπει την ανάπτυξη συλλογικών αντιστάσεων στους χώρους δουλειάς.

Γι' αυτό το κράτος φροντίζει να διευκολύνει και επίσημα το κεφάλαιο. Όπου εφαρμόζεται ψηφιακή κάρτα, οι εργοδότες εξαιρούνται της υποχρέωσης προαναγγελίας του ωραρίου και μπορούν να δηλώνουν στο τέλος του επόμενου μήνα τις ώρες που εργάστηκαν οι εργαζόμενοι. Νομιμοποιείται δηλαδή η διάλυση του σταθερού και προβλέψιμου ωραρίου. Επιπλέον, με όχημα την ψηφιακή κάρτα, ο τελευταίος «νόμος Κεραμέως» θεσμοθέτησε απλήρωτο χρόνο παρουσίας στη δουλειά ως χρόνο «προετοιμασίας προς ανάληψη εργασίας» και «προετοιμασίας προς αποχώρηση» (2 μισάωρα στη βιομηχανία και 2 δεκάλεπτα σ' όλους τους άλλους κλάδους). Επέτρεψε τρεις περιπτώσεις «μονών χτυπημάτων» της κάρτας τον μήνα, όπου ο εργοδότης δηλώνει ό,τι ωράριο θέλει κι ας έμεινε μέχρι την άλλη μέρα στη δουλειά ο «ξεχασισάρης» εργαζόμενος. Καθιέρωσε «ευέλικτη άφιξη και αναχώρηση», έως 120 λεπτά.

Η ψηφιακή κάρτα, λοιπόν, δεν εφαρμόζεται για να προστατεύσει τους εργαζόμενους, όπως προσπαθεί να πείσει η κυβέρνηση, γνωρίζοντας ότι ο εργαζόμενος λαός έχει αγανακτήσει απ' τις συνθήκες δουλειάς που διαμορφώνει η αντεργατική πολιτική. Αντίθετα, ενισχύει την εργοδοτική αυθαιρεσία και διευκολύνει τη διάλυση των ωραρίων. Το σύστημα επιδιώκει να μετατρέψει το ωράριο από συλλογικό δικαίωμα και κοινωνική κατάκτηση σε ατομική υπόθεση «διευθέτησης», μετρήσιμη με «χτυπήματα» στο Excel. Η ψηφιακή κάρτα, όπως και ο αλγόριθμος για τον κατώτατο μισθό, υπενθυμίζουν ότι η «ψηφιακή μετάβαση» και η «καινοτομία» δεν είναι ουδέτερες έννοιες: στα χέρια του κεφαλαίου και της εργοδοσίας, γίνονται εργαλεία εκμετάλλευσης και πειθάρχησης.

Το τέρας γεννιέται από τη βαρβαρότητα των καιρών Για να τσακίσουμε τον φασισμό πρέπει να τον καταλάβουμε βαθιά!

Το χρονοντούλαπο της ιστορίας έχει ανοίξει και ξερνάει από μέσα του τα πιο μαύρα σκοτάδια! Σε παγκόσμιο επίπεδο, οι υμνητές των πιο σκοτεινών στιγμών στην ιστορία της ανθρωπότητας, των πιο αντιδραστικών καθεστώτων που βγήκαν από τα σπλάχνα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος σηκώνουν κεφάλι, καταλαμβάνουν με σοβαροφάνεια και γραβάτες κορυφαίες (ακόμα και κυβερνητικές) θέσεις στα πολιτικά συστήματα μιας σειράς χωρών, παραληρούν και εξαπολύουν κηρύγματα μίσους σε διεθνή αναμετάδοση ή φοράνε τα «στρατιωτικά» τους και σπέρνουν τον τρόπο ως παρακρατικές συμμορίες.

Από πού βγήκαν όλα αυτά τα φαντάσματα του παρελθόντος; Πώς εξηγείται η εκ νέου εμφάνιση και ανάπτυξη του φασιστικού φαινομένου, ιδιαίτερα τις τελευταίες δύο δεκαετίες; Μπορούν να γίνουν συγκρίσεις του σήμερα με το τότε;

Αυτό που μένει διαχρονικό είναι η άρρηκτη σχέση του φασισμού με το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Το έδαφος για να φυτρώσουν όλα αυτά τα σαπρόφυτα ήταν και είναι η βαθιά, δομική κρίση του καπιταλισμού, που στις μέρες μας καθίσταται γενικευμένη και αθεράπευτη στη βάση της σύμπλεξης της με τους άγριους ανταγωνισμούς των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για το ξαναμοίρασμα του κόσμου.

Η κλιμάκωση της επίθεσης στα δικαιώματα των λαών και της εργατικής τάξης, που συνόδεψε το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης, η επέκτασή της στα μεσοστρώματα, οι κυρίαρχες πολιτικές της φτώχειας και εξαθλίωσης έδωσαν και δίνουν «αέρα στα πανιά» των φασιστών όπου γης. Επιτρέπουν στα κάθε λογής κατακάθια να εκμεταλλεύονται την απόγνωση και την οργή των καταρρακωμένων μικροαστικών στρωμάτων, αλλά και την απελπισία περιθωριοποιημένων και πολιτικά αποπροσανατολισμένων τμημάτων του λαού και της νεολαίας και να παρουσιάζονται ως «σωτήρες». Να χύνουν το ρατσιστικό και σοβινιστικό τους δηλητήριο, προκειμένου να συγκαλύπτουν τους πραγματικούς υπαίτιους των προβλημάτων της κοινωνικής πλειονότητας, δηλαδή το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό. Να κατασκευάζουν ψεύτικους εχθρούς: τους μετανάστες και τους πρόσφυγες, τους γειτονικούς λαούς, τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα, τους πάσης φύσεως «διαφορετικούς», ακόμα και άλλα κομμάτια των λαϊκών μαζών, που το ένα καλείται να στραφεί εναντίον του άλλου. Με βασικό στόχο για τις δυνάμεις του συστήματος τη διοχέτευση της οργής των από κάτω σε ανώδυνα για το σύστημα και επικίνδυνα για τους λαούς μονοπάτια.

Η φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής, που προχωράει χέρι-χέρι με την ολομέτωπη επίθεση στις εργατικές-λαϊκές κατακτήσεις, τροφοδοτεί και τροφοδοτείται από τη φασιστική αντίληψη και δράση. Σε πείσμα όσων επιχειρούν να παρουσιάσουν τον φασισμό ως κάτι αυθύπαρκτο, αλλά και όσων εντελώς κοντόφθαλμα τον αντιμετωπίζουν ως τον αποκλειστικό αντίπαλο, ας αναρωτηθούμε: Ποιος έχει τον πρώτο λόγο στον περιορισμό του δικαιώματος στην απεργία, στις απαγορεύσεις και την καταστολή των διαδηλώσεων, στις διώξεις αγωνιστών, στο κατέβασμα του στρατού στους δρόμους της Γαλλίας και των ΗΠΑ, στην ποινικοποίηση του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη στις δυτικές ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, ακόμα και στη φασίζουσα και αντιδραστική ρητορική για μια σειρά από πολιτικά-κοινωνικά ζητήματα; Είναι ή δεν είναι το επίσημο -αστικό- κράτος ο βασικός φορέας της διαδικασίας της φασιστικοποίησης και η κύρια απειλή για τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις λαϊκές ελευθερίες;

Στη σημερινή εποχή, βέβαια, η απειλή που αναφέραμε αποκτά θηριώδεις διαστάσεις. Και

αυτό γιατί οι κυρίαρχοι προετοιμάζουν τους όρους ενός νέου Μεγάλου Πολέμου και στη βάση αυτή επιχειρούν να επιβάλουν στους λαούς «σιγή νεκροταφείου», προκειμένου να τους σύρουν στην επικείμενη ανθρωποσφαγή. Αναδύεται ένα διεθνές αντιδραστικό ρεύμα, στο οποίο πρωτοστατούν οι βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, ενώ οι υποτακτικοί τους στις εξαρτημένες χώρες συντονίζονται και ακολουθούν. Στο MAGA του Τραμπ, εξάλλου, δεν θα μπορούσαν παρά να αντιστοιχούν οι ναζιστικοί χαιρετισμοί του -πρώην- συνεργάτη του, Μασκ, κατά την έναρξη της θητείας του, τα πογκρόμ ενάντια στους μετανάστες, οι εβδομάδες «αντι-κομμουνισμού» που κηρύσσει, η βαρβαρότητα σε κάθε πτυχή της πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Το ίδιο ισχύει και για την ΕΕ των αντικομμουνιστικών μνημονίων και της εξίσωσης ναζισμού-κομμουνισμού, με τις οδηγίες πολεμικής προπαρασκευής προς τους λαούς της και τα κιτ επιβίωσης 72 ωρών. Αντίστοιχα, και στο εσωτερικό του ρώσικου ιμπεριαλισμού εκτρέφεται κάθε αντιδραστικό και οπισθοδρομικό στοιχείο, ενώ και στην Κίνα προωθείται η λατρεία του εθνικού μεγαλείου και η βίαιη καθυπόταξη κάθε αντίδρασης. Στο πλαίσιο αυτών των διεργασιών, λοιπόν, από μερίδες των ιμπεριαλιστικών αστικών τάξεων αναδεικνύονται φασιστικές και ακροδεξιές δυνάμεις ως επιθετική απαίτηση καλύτερου πλάσαρίσματος στη παγκόσμια διαπάλη, αλλά και έντασης της καταπίεσης των λαϊκών μαζών των χωρών τους. Είναι χαρακτηριστικές ως προς αυτό η περίπτωση της Λεπέν στη Γαλλία και του AfD στη Γερμανία, που αντανακλούν και δυσaréσκειες τμημάτων των αστικών τάξεων για τον ρόλο τους και την ηγεμονία στην Ευρώπη.

Πολλοί χαρακτηρίζουν την περίοδο που ζούμε ως έναν νέο «μεσοπόλεμο». Θεωρούμε ότι όσο χρήσιμα και αν είναι τα διδάγματα από

την ιστορία, άλλο τόσο δεν έχουν κανένα νόημα οι μηχανιστικές μεταφορές της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης στις σημερινές συνθήκες. Γιατί τότε ο φασισμός πρωτοδοτήθηκε ως κεντρική επιλογή των δυνάμεων του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, με κύριο στόχο το πανίσχυρο «αντίπαλο δέος» του κομμουνιστικού κινήματος. Οι πιο επιθετικές μερίδες του χρηματιστικού κεφαλαίου προώθησαν την «ανοικτή τρομοκρατική δικτατορία τους» για να πάνε σε πόλεμο και να λογαριαστούν με το πρώτο εργατικό κράτος στον κόσμο. Δεν είναι καθόλου τυχαίο, μάλιστα, ότι για τη διείσδυσή του στις μικροαστικές μάζες ο ναζιφασισμός αξιοποίησε στοιχεία της αίγλης του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, για να τα πετάξει από πάνω του και να τα συντρίψει στη συνέχεια, αφού πρώτα είχε φροντίσει να τσακίσει τις αντιστάσεις της εργατικής τάξης, με τη σύμπραξη του κράτους και των μηχανισμών του. Αξίζει να σημειωθεί, επίσης, ότι το βασικό ιδεολογικό όχημα του εθνικοσοσιαλισμού, ο αντισημιτισμός, στο σύγχρονο φασιστικό φαινόμενο έχει δώσει τη θέση του στην ισλαμοφοβία και τις αντιμεταναστευτικές κραυγές.

Στη φάση της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος και της αποσυνγκρότησης της εργατικής τάξης που διανύουμε, οι φασίστες εκμεταλλεύονται την κυριαρχία των δυνάμεων του συμβιβασμού και την επικρατούσα εκδοχή της αριστεράς του... σαλονιού και του κοινοβουλίου, φοράνε «αντισυστημικό» προσωπείο και μολύνουν λαϊκές συνειδήσεις. Το μίσος τους, βέβαια, για τον κομμουνισμό και την απελευθερωτική προοπτική της ανθρωπότητας παραμένει άσβεστο. Γιατί εκεί βρίσκεται η πραγματική διέξοδος για τους λαούς απέναντι στην επελαύνουσα βαρβαρότητα και ο μεγαλύτερος εφιάλτης για το σύστημα και τα φασιστικά παραπαίδια του.

ΦΑΣΙΣΜΟΣ
ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Να δυναμώσουμε τους αγώνες για έναν κόσμο που δεν θα χωράνε

Πώς αντιμετωπίζεται ο φασισμός στη χώρα μας; Αυτό είναι ένα ερώτημα του οποίου η απάντηση χρόνια τώρα απασχολεί πολιτικές οργανώσεις και αγωνιστές. Και σε περιόδους οικονομικής κρίσης, φτώχειας και ανεργίας, όπως η σημερινή, η απάντηση γίνεται όλο και πιο επιτακτική, αφού παρατηρείται όξυνση του φασιστικού φαινομένου. Σε τέτοιες περιόδους παρατηρείται και η ένταση της φασιστικοποίησης της δημόσιας ζωής, με την οποία ευνοείται η εμφάνιση του φασισμού. Η φασιστικοποίηση λειτουργεί ως απαραίτητο συμπλήρωμα στην επίθεση της αστικής τάξης στα δικαιώματά μας. Μεταφράζεται σε ένταση της επίθεσης στα συνδικαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματα και σε ένταση της καταστολής απέναντι στον λαό. Όταν η κυβέρνηση φιμώνει οποιαδήποτε προοδευτική φωνή πάει κόντρα στην επίθεση, τότε αφινεται και χώρος στους φασίστες να δράσουν ανενόχλητοι.

Πώς απαντάμε σε αυτή τη διαδικασία; Μέσα από την ανασυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων και των σωματείων των εργαζόμενων. Την ανάπτυξη των αγώνων των μαθητών και των φοιτητών ενάντια στα μέτρα που τους διώχνουν από τα σχολεία και τις σχολές, που μετατρέπουν την εκπαίδευση από δικαίωμα σε προνόμιο των λίγων και εκλεκτών. Το ξετύλιγμα της πάλης των εργαζόμενων ενάντια στις συνθήκες δουλείας που διαμορφώνει το κεφάλαιο. Τη συγκρότηση και ανάπτυξη της πάλης στις γειτονιές για καλύτερες συνθήκες και όρους ζωής, ενάντια στις πολιτικές υποδούλωσής της.

Οι φασίστες δεν πρέπει να έχουν χώρο έκφρασης και δράσης στα σχολεία, στα σωματεία και στους φοιτητικούς συλλόγους, στις γειτονιές μας. Για να απομονωθούν χρειάζεται να είναι πεισμένοι ο κόσμος να το κάνει. Και σε αυτό το σημείο υπάρχουν ανάγκη να απαντηθεί η αστική προπαγάνδα

που παρουσιάζει τον φασισμό ως άλλη μια άποψη που έχει δικαίωμα (αν όχι πρέπει) και αυτή να ακούγεται, αλλά και η προπαγάνδα που κάνουν οι ίδιες οι ομάδες αυτές. Η δράση τους πρέπει να αποκαλύπτεται. Στην υποχώρηση των αριστερών φωνών είναι που έρχονται να πατήσουν οι φασίστες και να δώσουν τη δική τους εξήγηση για το ποιος φταίει για τα προβλήματά μας. Οι αγώνες για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας που τόσο βίαια καταργούνται θα δώσουν προσανατολισμό στην οργή που έχει μαζέψει ο κόσμος και δεν ξέρει πού και πώς να την εκφράσει.

Οι φασίστες βλέπουν ως εχθρό τους και ως υπεύθυνο για τα προβλήματα τον αριστερό, τον προοδευτικό, τον κομμουνιστή, τον μετανάστη, αυτόν που πιστεύει σε άλλη θρησκεία, τον ομοφυλόφιλο. Θέλουν να σπάσουν την ενότητα σε ταξική βάση που πρέπει να έχουν τα καταπιεσμένα στρώματα. Θα στοχοποιήσουν τους καθηγητές που κάνουν

απεργία και διώκονται επειδή αντιδρούν στην αξιολόγηση ως «αναρχοκομμουνιστές». Θα τραμπουκίσουν τους μαθητές που καλούν σε συμμετοχή σε διαδήλωση ενάντια στην ΕΒΕ και την Τράπεζα Θεμάτων επειδή «είναι αριστεροί». Θα χτυπήσουν τις απεργιακές περιφουρήσεις ως μπράβοι των αφεντικών, θα σκάσουν νύχτα στις σχολές και θα καταστρέψουν το υλικό αριστερών δυνάμεων που καλούν σε αγώνα ενάντια στις διαγραφές και τα πειθαρχικά. Και εδώ φαίνεται πόσο στοχευμένη και αντιδραστική είναι η θεωρία των δύο άκρων και της εξίσωσης του φασισμού με τον κομμουνισμό και πόσο, επί της ουσίας, θέλει να βγάλει λάδι το καπιταλιστικό σύστημα.

Αν με το να έτρωγαν ένα χέρι ξύλο οι φασίστες τους ξεφορτώνομασταν, θα είχαμε μια σχετικά εύκολη λύση στο πρόβλημά μας. Ή ακόμη και αν έφτανε η καταδίκη όλων των φασιστικών αποβρασμάτων μέσα από τα αστικά δικαστήρια, θα έπρεπε

να είχαμε ξεμπερδέψει με την Χρυσή Αυγή. Η πραγματικότητα, όμως, δείχνει ότι όσο υπάρχουν οι υλικόι όροι που στρέφουν τον κόσμο σε ρητορείες μίσους, τόσο θα ξεπηδάνε νέες ομάδες και θα αναγεννιούνται παλιές.

Όποιος, λοιπόν, θέλει να απαντήσει στην άνοδο του φασιστικού φαινομένου πρέπει να βάλει το κεράκι του στην ανασυγκρότηση του σωματείου του, του φοιτητικού του συλλόγου, της πρωτοβουλίας στη γειτονιά του. Παλεύοντας για να μπει η αντικαπιταλιστική-αντιιμπεριαλιστική-αντισυνδυαστική κατεύθυνση στο κίνημα, ανοίγουμε μέτωπο ΚΑΙ απέναντι στον φασισμό.

Βέβαια, η αντιφασιστική πάλη έχει, σε έναν βαθμό, την δική της αυτοτέλεια. Σε περιπτώσεις φασιστικών επιθέσεων χρειάζεται με γρήγορα αντανakλαστικά να υπάρχει μια κινηματική και με μαζικούς όρους καταγγελία από ευρύτερες αγωνιστικές δυνάμεις. Ουτό-

σο, μόνο μέσα από την ανάπτυξη της πάλης για δικαιώματα αποκαλύπτεται και η δράση των φασιστών, που δεν λένε κουβέντα για τα πραγματικά μας προβλήματα και δεν θέλουν να θίξουν τα ιερά και όσια του καπιταλιστικού συστήματος. Ακριβώς επειδή ο φασισμός είναι αστική ιδεολογία και η εμφάνισή του εξυπηρετεί τα συμφέροντα της αστικής τάξης, είναι σε περιόδους όξυνσης της επίθεσης που επιστρατεύεται. Και είναι σε περιόδους όξυνσης της ταξικής πάλης και των λαϊκών αγώνων που πιο εύκολα ξεσκεπάζεται ο ρόλος του. Δεν είναι τυχαίο που ξαναβγαίνει στην επιφάνεια σε περιόδους που η κοινωνική δυσαρέσκεια του κόσμου μεγαλώνει και όταν η αριστερά δυσκολεύεται να παράξει αιτήματα πάλης που να απαντάνε στα πραγματικά προβλήματα και τις ανησυχίες του κόσμου.

Το πόσο αντιτίθενται οι φασίστες στο σύστημα φαίνεται από το πώς αξιοποιούνται για να μεταποτιστεί η δημόσια συζήτηση όλο και

πιο δεξιά, πώς προσφέρουν στελέχη στα δεξιά αστικά κόμματα, πώς γίνονται δεκανίκι -όποτε χρειαστεί- για να επέλθει σταθερότητα στο πολιτικό σύστημα, όπως συνέβη με την συγκυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ με τους ακροδεξιούς ΑΝΕΛ. Στις απεργίες για αυξήσεις στους μισθούς δεν είδαμε και δεν θα δούμε φασιστικές ομάδες να πρωτοστατούν. Όταν ξεσπάσουν αντιπολεμικές-αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις, ενάντια στην εξάρτηση της χώρας από ΗΠΑ και ΕΕ, οι φασίστες τι ρόλο θα παίξουν; Μήπως αντίστοιχο με αυτόν που αναλαμβάνουν τώρα με το ζήτημα της Παλαιστίνης;

Για να υψώσουμε τείχη απέναντι στον φασισμό και τη φασιστικοποίηση, χρειάζεται να δυναμώσουμε τους αγώνες μας για ένα καλύτερο αύριο στο οποίο δεν θα χωράνε!

Πώς (δεν) απαντάμε στον φασισμό

Πώς να σταθούμε απέναντι στην αναβάθμιση της φασιστικοποίησης που περιλαμβάνει και την ενεργοποίηση φασιστών; Με ποια γραμμή πάλης ο λαός θα υπερασπιστεί δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, πώς θα φράξει τον δρόμο στις φασιστικές συμμορίες που ανασύρονται ξανά από τις τρύπες τους; Από διάφορες πλευρές εμφανίζεται ως απάντηση στον φασισμό και την καταστολή η συμπόρευση του μαζικού κινήματος με αστούς και παράγοντες με δημοκρατικές ευαισθησίες. Είναι η γνωστή καραμέλα του «συνταγματικού τόξου», που θα λειτουργήσει σαν ασπίδα στον φασισμό και την οποία εκτροπή. Ανάλογα τη παραλλαγή, περιλαμβάνει κόμματα του λεγόμενου «προοδευτικού χώρου» (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ κ.λπ.), κομμάτι της ΝΔ, δημάρχους, πρυτάνεις, αστικούς θεσμούς όπως η δικαιοσύνη. Είναι οι ίδιοι που δεν βγάζουν τσιμουδιά για τις χιλιάδες διώξεις εκπαιδευτικών, για τις διαγραφές και τα πειθαρχικά φοιτητών, για τα μαθητοδικεία. Που σιωπούν για τους νόμους που φακελώνουν σωματεία και το νέο πειθαρχικό στο Δημόσιο. Είναι αυτοί που, είτε ως κυβέρνηση είτε ως αντιπολίτευση είτε από άλλη θέση ευθύνης, βάζουν πλάτη στην επιβολή του εργασιακού μεσαίωνα, στο σάφωμα κατακτήσεων, στην εφαρμογή των αντιλαϊκών νόμων. Στήνουν τείχος, όχι δημοκρατίας, αλλά βαρβαρότητας και στρώνουν έσται το έδαφος για να φυτρώσουν τα φασιστικά ζιζάνια σε περιβάλλον αδιέξοδων και απελπισίας.

Αλήθεια, ξεχνάμε ότι το σύνολο του αστικού πολιτικού κόσμου (με τη συνδρομή της ρεφορμιστικής αριστεράς) διαγκωνίζεται για το ποιος είναι πιο επιθετικός απέναντι στην ανταγωνίστρια Τουρκία, αναπαράγοντας εθνικιστικά κηρύγματα; Ότι όλοι μαζί έκαναν επίδειξη εθνικής ενότητας με τον υπόδικο Κασσιόδору στο Κατελγόριζο; Ότι κεντρικοί και ευαίσθητοι, αφού κλαυουρίζουν υποκριτικά για το δράμα της προσφυγής, δηλώνουν κατηγορηματικά ότι δεν αντέχει άλλους η χώρα, αλλά αντέχει μια χαρά να γεμίσει με ΝΑΤΟικές βάσεις; Ότι κυβέρνηση και αντιπολίτευση δεν χάνουν ευκαιρία να χτυπήσουν προσοχή στους μεγα-

λύτερους φασιστές, τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές; Όσο για την αστική δικαιοσύνη, δεν ξεχνά να αποδεικνύει ποια ταξικά συμφέροντα υπηρετεί. Φέρεται με το γάντι αποφυλακίζοντας, τελικά, μέχρι και τον Μικολολιάκο για να σταλεί μήνυμα ανοχής σε ό,τι μαύρο συγκροτείται. Ενώ η Χ. Χοτζόγλου αντιμετώπισε γραβατωμένους φασίστες στο Εφετείο και ο φοιτητής που έγραψε λευτεριά στη Παλαιστήνη σε έναν τοίχο έφαγε 14 μήνες φυλακή για να σταλεί μήνυμα καταστολής σε όποιον αντιστέκεται!

Πρόκειται για μια επικίνδυνη τοποθέτηση που δεν βλέπει ότι η κλιμάκωση της φασιστικοποίησης αποτελεί κεντρική πολιτική επιλογή για το σύστημα, με δεδομένη την αποστοίχιση των μαζών από τα κόμματα και τους εκπροσώπους του αστικού πολιτικού σκηνικού. Δεν βλέπει ότι η αστυνομοκρατία και τα φασιστικά παραλήρηματα δεν είναι παρέκκλιση από την αστική δημοκρατία, αλλά συμπληρώνουν την αντιλαϊκή επίθεση και την εμπλοκή στα ιμπεριαλιστικά σχέδια. Ότι οι φασιστοομάδες βγήκαν από τα σκοτάδια τους για να παρελάσουν στις 28/10 ώστε να αξιοποιηθούν στην ερμείωση ενός κλίματος τρόμου. Και καταλήγει να εκχωρεί τη υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών σε αυτούς που στήριξαν και στηρίζουν την επιδίωξη της φασιστικοποίησης.

Ούτε, βέβαια, αποτελεί απάντηση το κυνηγητό με τους φασιστές από αυτόκλητες ομάδες κρούσης. Βαφτίζουν κινηματική δράση την στρατιωτικοποιημένη αντιπαράθεση με τις φασιστοσυμμορίες, πέρα και έξω από τη σύνδεση με τον λαό. Δηλώνουν ότι «τσακίζουν τους φασίστες» στις γειτονιές ο κόσμος στη γειτονιά δε παίρνει πρέφα ή, στην καλή περίπτωση, καλείται να χειροκροτήσει. Στη πραγματικότητα εκτονώνεται δυναμικά, αλλά δεν τσακίζει τον φασιστικό τσαμπουκά, αλλά αντίθετα τον συσπειρώνει. Καταρχάς γιατί σε οργανωτικό επίπεδο τα φασιστοειδή είναι σε στενή σχέση με τους επίσημους μηχανισμούς καταστολής. Κοινώς, έχουν «πλάτες». Αλλά κυρίως γιατί δεν αναμετρείται με τις πηγές τροφοδότησης του φασισμού, που είναι τα αποτελέσματα της αντιλαϊκής επίθεσης, σε συνδυασμό με την ανυ-

παρξία κινηματικής διεξόδου. Δεν απευθύνεται στον λαό για να οργανώσει την πάλη του, για τη ζωή του, αλλά αναλαμβάνει να καθαρಿಸτεί ως αυτόκλητος Ζορό.

Αυτές οι αντιλήψεις, είτε αναζητούν θεσμικές πλάτες είτε ψάχνουν να εκτονωθούν με κλεφτοπόλεμο, έχουν κοινή συνισταμένη. Ξεκάνουν τον φασισμό από

τη μήτρα που διαρκώς τον τροφοδοτεί, τον καπιταλισμό-ιμπεριαλισμό. Ξεκάνουν την αντιφασιστική πάλη από τον συνολικότερο αγώνα για την υπεράσπιση των συμφερόντων της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Εκφράζουν την παραίτηση από το κύριο καθήκον, που είναι η συγκρότηση των μετώπων πάλης του λαού

ενάντια στην επίθεση. Την παραίτηση από την πολιτική δουλειά μυρμηγκιού για να κερδηθεί η νέα γενιά με τις συλλογικές αντιστάσεις του σήμερα και με την κόκκινη ελπίδα και όχι να παραλύσει με τον σκοταδισμό της καθυστέρησης και το μαύρο του φασισμού.

ΑΣΙΣΜΟΣ ΑΣΙΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

Φασιστικά μορφώματα και φασιστικοποίηση Η ελληνική περίπτωση

Μεγάλη συζήτηση γίνεται τα τελευταία χρόνια για την άνοδο ακροδεξιών και φασιστικών ομάδων και κομμάτων στη χώρα μας και όχι μόνο. Συζήτηση που ανοίγει τόσο από συστημικούς αναλυτές, όσο και από οργανώσεις της Αριστεράς. Με διάφορες αφορμές, είτε είναι κεντρικές πολιτικές εξελίξεις όπως τα μεγάλα εκλογικά ποσοστά της Μελόνι, της Λεπέν και του AfD στην Ευρώπη, είτε είναι, στα δικά μας, η είσοδος των τριών ακροδεξιών κομμάτων στην ελληνική βουλή. Αλλά και πιο «περιθωριακά» γεγονότα, όπως η προσπάθεια επανεμφάνισης της Χρυσής Αυγής (παρεμβάσεις με αφίσες και μοιράσματα στα δυτικά της Θεσσαλονίκης), η αποφυλάκιση Μιχαολιάκου, το άνοιγμα νέων γραφείων στη Θεσσαλονίκη και η φιέστα στις Θερμοπύλες,

Από τη Χούντα...

Να σημειώσουμε αρχικά ότι υπάρχει διαφορά μεταξύ των φασιστικών μορφωμάτων σε ιμπεριαλιστικές και σε εξαρτημένες χώρες. Στις πρώτες η ανάδειξή τους συνδέεται απευθείας με μερίδες των αστικών τάξεων και διαφορετικές προσεγγίσεις ως και προσανατολισμούς του ιμπεριαλιστικού ρόλου τους. Στην περίοδο που διανύουμε συνδέονται επιπλέον με την όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών σε συνθήκες πολεμικής προετοιμασίας.

Σε μια εξαρτημένη χώρα, όπως η Ελλάδα, η προώθηση και η άνοδος φασιστικών κομμάτων, πόσο μάλλον η ανάδειξή τους σε κυρίαρχη δύναμη, γίνεται πάντα με την έγκριση και την καθοδήγηση ιμπεριαλιστικών κέντρων. Το ίδιο ισχύει και για την επιβολή ανοιχτά φασιστικών δικτατοριών που αναλαμβάνουν πραξικοπηματικά την διακυβέρνηση, όπως η Χούντα στην χώρα μας. Και η ντόπια αστική τάξη; Αυτή, πιστή στην υπηρέτηση των συμφερόντων των ξένων αφεντικών της, βρήκε τότε μια πρώτης τάξης ευκαιρία να ξεμπερδέψει (έτσι νόμιζε) με το λαϊκό κίνημα και τους εργατικούς αγώνες της δεκαετίας του '60. Να διατηρήσει την εξουσία της και να ξεπεράσει τις εσωτερικές της κρίσεις μέσω της πλήρους ευθυγράμμισής της με τις εντολές των Αμερικάνων.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός οργάνωσε και καθοδήγησε το φασιστικό πραξικόπημα στην Ελλάδα (αφού η ελληνική αστική τάξη δεν μπορούσε να εγγυηθεί την ομαλή πολιτική λειτουργία), ώστε να εξυπηρετήσει τις φιλοπόλεμες ανάγκες του για κυριαρχία στον πλανήτη. Η χώρα μετατράπηκε σε μια απέρα-

ντη βάση του NATO, σε αποθήκη του δολοφονικού οπλοστασίου των ΗΠΑ. Χρησιμοποιήθηκε για τις επεμβάσεις σε Μ. Ανατολή και ΝΑ Μεσόγειο και όλα αυτά με τον στρατό στους δρόμους, τους αγωνιστές στα μπουντρούμια της ασφάλειας και τις εξορίες και τον λαό χωρίς πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες.

...στην (επαν)εμφάνιση των φασιστών στις μέρες μας

Από τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα, σημαντικός σταθμός στην ενίσχυση ανοιχτά φασιστικών συμμοριών και τη νομιμοποίησή τους στη δημόσια και πολιτική ζωή ήταν η περίοδος των μνημονίων. Τότε που η άνοδος της Χρυσής Αυγής, η είσοδός της στη βουλή, αλλά και η δράση της στον δρόμο υπηρετούσαν έναν διπλό ρόλο για το σύστημα. Πρώτον, χρησιμοποιήθηκε για την τρομοκράτηση του λαϊκού κινήματος που βρισκόταν στις πλατείες ενάντια στην εφαρμογή των μνημονίων. Δεύτερον, επιστρατεύτηκε πολιτικά ώστε να καλύψει με τον υποτιθέμενο αντισυστημικό-ριζοσπαστικό της λόγο, το κενό που άφηνε η Αριστερά με τη στάση υποταγής στον κοινοβουλευτισμό που ακολουθούσε. Για τα μορφώματα αυτά, τα μέτρα δεν χτυπούσαν τα δικαιώματα του λαού, αλλά στρέφονταν γενικά ενάντια στους Έλληνες. Η ψήφισή τους ήταν ζήτημα κάποιων ξεπουλημένων πολιτικών και όχι της εξάρτησης της άρχουσας τάξης και των αποφάσεων των ιμπεριαλιστών-δανειστών. Αποφάσεις που η ελληνική αστική τάξη είδε ως ευκαιρία ώστε να γκρεμίσει κατακτήσεις δεκαετιών.

Σήμερα, η άνοδος ακροδεξιών και φασιστικών κομμάτων στην Ελλάδα συμβάλλει στην όλο και δεξιότερη μετατόπιση του πολιτικού σκηνικού και ταυτόχρονα τρέφεται απ' αυτήν. Αποτελεί αντανάκλαση της έντασης της φασιστικοποίησης της δημόσιας ζωής σε συνθήκες παροξυσμού των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και των πολεμικών συγκρούσεων, της άνευ προηγουμένου επίθεσης του κεφαλαίου στις εργαζόμενες μάζες. Οι εξελίξεις επιβάλλουν ισχυροποίηση του κράτους και των κατασταλτικών μηχανισμών. Κράτος που δεν «σηκώνει» στο εσωτερικό του λαϊκή αμφισβήτηση και διεκδικήσεις, αλλά και πριμοδοτεί τον εθνικισμό για να τον χρησιμοποιήσει στον αντιδραστικό ανταγωνισμό της αστικής τάξης με την ανταγωνίστριά της αστική τάξη της Τουρκίας. Όλα αυτά διαμορφώνουν πεδίο δυναμικής εμφάνισης φασιστικών φωνών, οι οποίες ζητάνε ακόμη ισχυρότερο κράτος, πιο

«εθνικό», απαλλαγμένο από τις αδυναμίες που το καθιστούν ευάλωτο ή ανεκτικό: τους μετανάστες, τους αριστερούς, τους γειτονικούς λαούς.

Η φασιστικοποίηση και η έντασή της, οργανικό στοιχείο της επίθεσης

Στοιχειώδεις πολιτικές και κοινωνικές ελευθερίες αμφισβητούνται, σε βαθμό που θυμίζουν (δικαιολογημένα) χουντικές εμπνεύσεις. Η δηλητηρίαση των συνειδήσεων του λαού και της νεολαίας είναι προϋπόθεση ώστε να νομιμοποιηθεί αυτή η αμφισβήτηση. Δίπλα στα φασιστικά-ρατσιστικά πογκρόμ των ταγμάτων εφόδου βρίσκεται η επίσημη φιλολογία για την ευθύνη των μεταναστών για την ανεργία. Για τα χάλια της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης ευθύνονται οι «αιώνιοι φοιτητές». Για την τραγική κατάσταση σε νοσοκομεία και δημόσιες υπηρεσίες φτάνει οι «τεμπέληδες δημόσιοι υπάλληλοι». Τα περισσότερα όπλα, οι περισσότερες αμερικάνικες βάσεις, οι περισσότεροι στρατιώτες ταιριάζουν με το εθνικιστικό μίσος που σκορπάνε οι φασίστες απέναντι στην «τουρκική απειλή».

Η φασιστικοποίηση, λοιπόν, της δημόσιας ζωής είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα στο τσάκισμα των δικαιωμάτων του λαού. Όσο η επίθεση απλώνεται σε πρωτοφανέρωτα επίπεδα, τόσο θα εντείνεται η φασιστικοποίηση. Τα 13ωρα πάνε χέρι-χέρι με την απαγόρευση των απεργιών, την παρανομία των σωματείων. Η ακρίβεια και η μείωση της αγοραστικής δύναμης των εργαζομένων, συνοδεύονται από την απαγόρευση των διαδηλώσεων. Οι μειώσεις μισθών των δημοσίων υπαλλήλων περνάνε μέσα από την αξιολόγηση, τα πειθαρχικά και τις απολύσεις για συνδικαλιστικούς λόγους. Το ταξικό μέτρο των διαγραφών από τα πανεπιστήμια, υλοποιείται μέσω των πειθαρχικών διαγραφών όσων αντιστέκονται, καθώς και της κατάργησης του ασύλου. Η αντιδραστική ΕΒΕ επιβάλλεται στους μαθητές με ξύλο και τηλεμαθήματα. Η οργή του λαού για τη δολοφονία των Τεμπών θα βρίσκει απέναντί της, την απαγόρευση συγκεντρώσεων (στον Άγνωστο Στρατιώτη). Η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, τιμωρείται με 14 μήνες φυλάκιση για ένα γκράφιτι. Και αν δεν είχε βρεθεί κάποιο φασιστοειδές να ρουφιανέψει την κονκάρδα της μαθήτριάς στην παρέλαση, είμαστε σίγουροι ότι οι κρατικοί μηχανισμοί της κυρίαρχης τάξης θα το ανακάλυπταν για να στηρίξουν την «εθνική γραμμή» στήριξης του γενοκτόνου Ισραήλ!

Χιλιάδες κενά, συγχωνεύσεις, υποχρεωτικές υπερωρίες Γονείς-μαθητές-εκπαιδευτικοί με κοινούς αγώνες μπορούν να πετύχουν νίκες!

Τις 15.000 περίπου έφτασαν τα κενά εκπαιδευτικών στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση σ’ όλη τη χώρα! ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ καταγγέλλουν τις τεράστιες ελλείψεις εκπαιδευτικών της γενικής και ειδικής αγωγής, καθώς και Ειδικού Βοηθητικού Προσωπικού (ΕΒΠ) σε Νη-πιαγωγεία, Δημοτικά, Γυμνάσια και Λύκεια.

Δεκάδες χιλιάδες ή και εκατοντάδες(;) χιλιάδες χαμένες εκπαιδευτικές ώρες μετριούνται στα μέσα του Νοέμβρη και αφού έχουν ολοκληρωθεί και οι δύο πρώτες φάσεις πρόσληψης αναπληρωτών! Για την τρίτη φάση προσλήψεων το υπουργείο Εσωτερικών και Οικονομίας αποδέσμευσε κονδύλια που αρκούν για την πρόσληψη μόνο 2.800 εκπαιδευτικών!

Αυτή είναι η κυνική ομολογία υπουργείου και κυβέρνησης ότι δεν θα καλυφθούν πολλές χιλιάδες κενά εκπαιδευτικών για τουλάχιστον πολλούς μήνες ακόμα, μέχρι να έρθει η τέταρτη φάση πρόσληψης αναπληρωτών και «έχει ο Θεός»... Αν και η κατάσταση με τα κενά και τις ελλείψεις εκπαιδευτικών κρατάει πάρα πολλά χρόνια, η φετινή πραγματικότητα έχει «χτυπήσει κόκκινο».

Τις επιπτώσεις της ταξικής κυβερνητικής-συστημικής επίθεσης βιώνουν πρώτα οι μαθητές και ιδιαίτερα τα παιδιά των λαϊκών στρωμάτων. Ουσιαστικά χτυπιέται το δικαίωμά τους στις σπουδές, το δικαίωμά τους να συνεχίσουν στις επόμενες τάξεις και βαθμίδες. Γιατί ιδιαίτερα αυτά τα παιδιά δεν έχουν τους άμεσους ή έμμεσους τρόπους να βοηθηθούν, να καλύψουν ελλείψεις. Και στιγματίζονται ότι «δεν παίρνουν τα γράμματα». Σε συνδυασμό μ’ όλα τα άλλα ταξικά μέτρα (υπέρογκη ύλη, συνεχείς εξεταστικοί φραγμοί, εντατικοποίηση, φτώχεια...), οι τεράστιες ελλείψεις εκπαιδευτικών οξύνουν την ταξικότητα της εκπαίδευσης και τους όρους που οδηγούν στην αποθάρρυνση και την απόρριψη από το σχολείο. Στο ίδιο αποτέλεσμα οδηγούν και οι υπουργικές εντολές για 29άρια τμήματα και συγχωνεύσεις τμημάτων για να «μπαλώσουν» τα αμπάλωτα.

Και αυτά τα αμπάλωτα επιχειρούν να τα φορτώσουν στις πλάτες των εκπαιδευτικών με την ανάθεση υποχρεωτικών υπερωριών, με τις πιέσεις να κάνουν φύλαξη σε ώρες που έχουν κενό, με τις μετακινήσεις τους σε τρία, τέσσερα και πέντε σχολεία, για να καλύψουν «τρύπες» και να μη φαίνεται τόσο πολύ το πρόβλημα των κενών! Με λίγα λόγια, εργασία-λάστιχο, δουλειά χωρίς σταματημό, χωρίς ανάσα.

Αυτή η απαράδεκτη κατάσταση δεν κάνει διακρίσεις... Χτυπά και τους αναπληρωτές: διακτινίζονται σε πολλά σχολεία με σπαστές ώρες. Πολλοί δεν θα παίρνουν ταμείο ανεργίας, αφού η πρόσληψή τους καθυστερεί και δεν καταφέρνουν να συμπληρώσουν το άπιαστο νούμερο των 150 ενσήμων που απαιτούνται.

Πέρα από την πάγια πολιτική των «φτηνού» για το κράτος αλλά ακριβού για τον λαό ταξικού σχολείου, οι περικοπές των κονδυλίων για διορισμούς και προσλήψεις εκπαιδευτικών απογειώθηκαν φέτος εξαιτίας της ανάγκης του συστήματος να εξοικονομήσει τεράστια ποσά για τους εξοπλισμούς, όπως θα διατάζουν οι αμερικανοΝΑΤΟϊκοί και ευρωπαϊοί ιμπεριαλιστές-πάτρωνες και οι ματοβαμμένοι πολεμικοί σχεδιασμοί τους.

Τα ζητήματα των χιλιάδων κενών σ’ όλες τις βαθμίδες, των συγχωνεύσεων-συμπτύξεων τμημάτων, της αύξησης του αριθμού των μαθητών ανά τάξη, των υποχρεωτικών υπερωριών και της φύλαξης είναι πολύ σημαντικά, επειδή χτυπούν άμεσα και ταυτόχρονα τα δικαιώματα μαθητών, εκπαιδευτικών, γονέων-κηδεμόνων. Είναι παραπάνω από φανερό η αναγκαιότητα να αναδειχτούν σε πεδία αντιπαράθεσης με την κυβερνητική πολιτική, δίπλα και σε σύνδεση με τα μεγάλα επίδικα του αγώνα ενάντια στις δλώ-

ξης και τα πειθαρχικά των εκπαιδευτικών και την αξιολόγηση. Πεδία που δεν θα εξαντλούνται μόνο σε λογικές αποκάλυψης και καταγγελίας αλλά θα επιδιώκεται να γίνονται σημεία κινητοποίησης κόσμου, αγώνα και προσπάθειας για να υπάρξουν μικρές και μεγάλες νίκες στο

θέμα της αποτροπής των συγχωνεύσεων-συμπτύξεων, αλλά και των υπερωριών. Οι κινητοποιήσεις στη Διεύθυνση της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Αθηνών, που χτυπήθηκαν βάνουσα από τις δυνάμεις καταστολής, οι μεμονωμένες μικρές νίκες κατά των συμπτύξεων σε Θεσσα-

λονίκη και Κρήτη είναι έμπρακτες αποδείξεις ότι πρέπει και μπορούν ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ να πάρουν τέτοιες πρωτοβουλίες, συμβάλλοντας στη διεύρυνση του αγώνα κατά της κυβερνητικής πολιτικής με μαθητές και κομμάτια του λαού.

Στα Εξάρχεια τσαμπουκάδες και στα Βορίζια κάνουν πλάτες στους μαφιόζους!

Ο τίτλος είναι λίγο παραπλανητικός, ωστόσο περιγράφει μια ολόκληρη πολιτική που συνολικά το σύστημα έχει ξεδιπλώσει το τελευταίο διάστημα. Έχουμε γίνει μάρτυρες δεκάδων περιστατικών καταστολής και πρακτικών που θυμίζουν μέρες από την χούντα. Ζούμε σε μια κοινωνία που, αν είσαι μαφιόζος, πρεζέμπορας, βιαστής και πλούσιος τη βγάζεις καθαρή, και αν είσαι απλά ένας άνθρωπος καθημερινός που σπουδάζει, δουλεύει και κάνεις «το λάθος» να πείεις μπίρα στα Εξάρχεια την «έβαψες».

Τα πεσίματα της αστυνομίας στα Εξάρχεια σε ΑμεΑ και κόσμο στα μπαρ που διασκεδάζει, οι συλλήψεις και οι καταδιώξεις μαθητών με drones, οι διώξεις και η ποινικοποίηση φοιτητών φανερώνουν από τη μία το πόσο φοβούνται τον ξεσηκωμό μας και από την άλλη ότι το μόνο που τους έχει μείνει είναι η «ράβδος», «όπου δεν πίπτει λόγος».

Τι θέλουν;

Θέλουν να διαμορφώσουν την εξής αντίληψη στα μυαλά μας: οτιδήποτε έχει σχέση με αγώνα, αντίδραση, αντίσταση και διεκ-

δίκηση θα χτυπιέται και θα τραμπουκίζεται! Δεν πρέπει αυτές οι έννοιες να περνάνε καν από το μυαλό μας! Εμείς αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να κοιτάμε τη «δουλειά μας», να μάθουμε να ζούμε με τα λίγα και τέλος πάντων να μάθουμε να σκύβουμε το κεφάλι μπροστά στο παρόν και το μέλλον που επιβάλλουν! Το να πίνεις λοιπόν μπίρα στα Εξάρχεια αποτελεί λόγο για να χτυπηθείς και να βάλεις μυαλό να μην ξαναπατήσεις σε μια περιοχή όπου καλώς ή κακώς, έστω και με αυτά τα χαρακτηριστικά κυκλοφορεί κόσμος του κινήματος!

Το ζήτημα λοιπόν είναι αυτή η πολιτική, που εμείς την κωδικοποιούμε ως φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής, θέλουν να εμπεδωθεί.

Υπάρχουν κάποια δεδομένα που μας οδηγούν στην εκτίμηση ότι δεν περνάει! Αρχικά, δεν είμαστε χαζοί και καταλαβαίνουμε μια χαρά τι συμβαίνει, δεύτερον, η επίθεσή τους είναι τόσο οξυμένη που συνεχώς μας οδηγεί σε αναζήτηση απαντήσεων!

Με λίγα λόγια, ό,τι σπέρνεις θερίζεις!

Επειδή, λοιπόν, το ζήτημα δεν είναι τα

Εξάρχεια αυτά καθ’ αυτά, αλλά η προσπάθεια που γίνεται να μας επιβάλουν την προοπτική τους, αυτοί μπορεί να σπέρνουν τρόμο, εμείς όμως από την άλλη δεν σταματάμε την αναζήτηση μιας καλύτερης φάσης και, όσο βγαίνουμε στους δρόμους, όσο φτιάχνουμε τις οργανώσεις μας απέναντί τους τόσο θα διαμορφώνουμε και τους όρους της ζωής που θέλουμε και μπορούμε να έχουμε!

Γενικόλογα θα πει κανείς αλλά από την άλλη τι άλλο;

Οι προοπτικές των «καλών», «αριστερών» ή έστω «μετριοπαθών» κυβερνήσεων έχουν χρεοκοπήσει! Όλοι μας τάζουν τη συνέχιση της επίθεσης. Γιατί λοιπόν οι αγώνες μας δεν έχουν αποτελεσματικότητα, μιας και είναι το μόνο πράγμα ιστορικά αποδεδειγμένο που φέρνει αποτέλεσμα; Γιατί η ανάπτυξη της οργανωμένης πάλης της νεολαίας και των λαϊκών στρωμάτων υστερεί και αποπροσανατολίζεται.

Εξάλλου, φροντίζουν με την καταστολή να αποτρέψουν την ανάπτυξή της. Γιατί αυτό φοβούνται! Τους αγώνες μας!

Όταν η Χούντα επιστράτευσε... τις διαγραφές

Οι διαγραφές έχουν ρίζες στις μαύρες σελίδες της ιστορίας της χώρας. Ήταν το 1969, μέσα στην Χούντα των Συνταγματαρχών, όταν το Νομοθετικό Διάταγμα 93 όριζε «οριστική αποβολή» φοιτητών από τα πανεπιστήμια. Έφτασε 1971 και οι εφημερίδες έγραφαν για τις πρώτες διαγραφές καταδικασμένων φοιτητών. Οι σύγκλητοι και τα πειθαρχικά συμβούλια στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη, στα Γιάννενα έπαιρναν αποφάσεις τη μία μετά την άλλη για διαρκείς ή ολιγοετείς αποβολές από τα πανεπιστήμια.

Φυσικά, οι διαγραφές των φοιτητών ήταν ένα κομμάτι αυτής της προσπάθειας. Ένα άλλο, με πολύ παρόμοιες προεκτάσεις, ήταν οι διακοπές αναβολής στράτευσης των αντιφρονούντων. Ουσιαστικά τους ανάγκαζαν να παρατήσουν τις σπουδές τους και να γαλουχηθούν μέσα στα σπλάχνα της δικτατορίας: στον στρατό της.

Η κατηγορία; «Αντεθνική δράση» και προσβολή του καθεστώτος. Η διαγραφή ήταν η ποινή που θα «έβαζε σε σειρά» τους φοιτητές του αντιδικτατορικού αγώνα και θα τρομοκρατούσε όσους ήθελαν να τον στελεχώσουν. Ήταν η προσπάθεια της άρχουσας τάξης να θάψει με τη βία το φοιτητικό κίνημα που είχε αρχίσει να συγκροτείται και σύντομα θα μπορούσε να απειλήσει ενεργά το καθεστώς. Ο λαός και η νεολαία που φώναζε συνθήματα για ελευθερία και λαοκρατία, πήγαινε κόντρα στη δικτατορία που ήθελε πλήρη στέρξη δικαιωμάτων και πλήρη εξάρτηση από τα ξένα αφεντικά.

Όλα αυτά τα μέτρα όμως δεν στάθηκαν ποτέ εμπόδιο στο κίνημα, ίσα-ίσα το τροφοδότησαν με ακόμα περισσότερη οργή. Οι διενέργειες πολλών πειθαρχικών συμβουλίων συνοδεύονταν από μεγάλες συγκεντρώσεις υπεράσπισης

των διωκόμενων, μέσα και έξω από τις σχολές. Οι γενικές συνελεύσεις αποφάσιζαν καθολικές αποχές. Οι φοιτητές στις απολογίες δήλωναν αμετάκλητα ότι επιμένουν στη στάση τους, επιμένουν στον δρόμο της διεκδίκησης, επιμένουν να παλεύουν ενάντια στο καθεστώς.

Τρανταχτό παράδειγμα το «αδίκημα» που διέπραξε μία φοιτήτρια το '72: να κολλήσει χαρτί διαμαρτυρίας για τις φοιτητικές εκλογές-φιάσκο που διοργάνωσε η χούντα. Η απόφαση του πειθαρχικού, υπό την πίεση του κινήματος, ήταν η «βαριά επίπληξη». Αλλά η υπόθεσή της δεν έληξε εκεί. Λίγους μήνες αργότερα η κοπέλα συνελήφθη και βασανίστηκε.

Επί χούντας, το σύστημα δεν πέρναγε αντίστοιχους «νόμους Ζαχαράκη»,

τάχα για να εξομαλύνει την επίθεση. Έλεγε ότι ο μόνος τρόπος να αποφύγουν οι αγωνιστές τα πειθαρχικά ήταν να σταματήσουν να αγωνίζονται. Αλλά αποδεικνύεται ότι δεν τους βγήκε: εκεί που θέλησαν να σπείρουν τον τρόμο και να διαλύσουν την -ήδη διαλυμένη- προοπτική μιας σπουδάζουσας νεολαίας που έβραζε και άρχιζε να οργανώνει τον αγώνα της, εκεί θερίσανε την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Σε μία φάση πρωτόγνωρα οξυμένης επίθεσης, οι φοιτητές του '73 κατάλαβαν ότι, αν δεν πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, το μόνο που έχουν να περιμένουν είναι το ακόμα χειρότερο πρόσωπο της δικτατορίας.

Πολλά χρόνια αργότερα μετά την πτώση της χούντας και τη μεταπολίτευση, οι διαγραφές πάνε πάντα χέρι-χέρι με τα πειθαρχικά, ως η μέγιστη πει-

θαρχική ποινή για όσους τολμάνε να σηκώσουν κεφάλι απέναντι στη σάπια πολιτική του συστήματος.

Τα παραδείγματα των διώξεων στο σήμερα είναι αμέτρητα. Οι δύο φοιτητές στην Τουρκικών Σπουδών περιμένουν την απόφαση του πειθαρχικού συμβουλίου για το αν θα διαγραφούν. Η κατάληψη της Αρχιτεκτονικής ΕΜΠ έσπασε και έγιναν συλλήψεις 15 φοιτητών, οι περισσότεροι από τους οποίους έχουν καλεστεί σε πειθαρχική ακρόαση. Φοιτητής φυλακίζεται για γκράφιτι σε σχολή. Οι διοικήσεις έχουν ρόλο καταδότη, βάζουν φοιτητή να κάνει τον χαφιέ μέσα στα πειθαρχικά συμβούλια, η αστυνομία μπεινοβγαίνει στα πανεπιστήμια, τα ξεσπάσματα καταστέλλονται.

Το προσώπιο του συστήματος μπορεί να λέγεται δικτατορία, μπορεί να λέγεται αστική δημοκρατία, αλλά το όνομα του ίδιου του συστήματος είναι πάντα καπιταλισμός-ιμπεριαλισμός. Και αυτός πάντα θα θέλει τη νεολαία με σκυφό το κεφάλι, έτοιμη για το μέλλον που την προορίζει. Έτοιμη για 13ωρα και σεζόν, έτοιμη και για πόλεμο.

Όμως οι αγώνες του παρελθόντος είναι πάντα έμπνευση για τους αγώνες του σήμερα, πόσο μάλλον όταν η επίθεση του τώρα ξυπνάει έντονες μνήμες από τότε. Η εξέγερση λαού και νεολαίας το '73 αποτέλεσε ταφόπλακα για τη χούντα, ένα ολόκληρο καθεστώς. Έδειξε ότι όταν το φοιτητικό κίνημα είναι μαζικό και πατά στα πόδια του, η καταστολή δεν είναι αρκετή για να το διαλύσει. Μέσα από συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις, το Πολυτεχνείο, η Νομική, αλλά και όλες οι σχολές της χώρας έγιναν εστίες αγώνα που μπλόκαραν, ανέτρεψαν ή αντιστάθηκαν στις διαγραφές, τα πειθαρχικά και τα αντιφοιτητικά και αντιλαϊκά μέτρα. Και έτσι θα γίνει και τώρα!

Πανεπιστήμια στελεχωμένα για... καιρούς πολέμου

Σε περίοδο παγκόσμιας αναμονής του σπασιμάτος των ισορροπιών που διαμορφώνουν οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις και το ξέσπασμα ενός γενικευμένου παγκόσμιου πολέμου μεταξύ των μεγαλύτερων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων του πλανήτη, κάθε κοινωνία, οι λαοί και κυρίως η νεολαία «απαιτείται» να είναι αντίστοιχα προετοιμασμένοι να σφαγιαστούν. Όπως λοιπόν κατευθύνονται οι οικονομίες, το πολιτικό σκηνικό, η επίθεση στα κεκτημένα της εργατιάς και του λαού, η φασιστικοποίηση κλπ, έτσι και η εκπαίδευση δεν μένει αμέτοχη.

Το πρόσφατο αμερικάνικο φοιτητικό κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη έφερε ξανά στα αμφιθέατρα την συζήτηση για την εμπλοκή των πανεπιστημίων με στρατιωτικά προγράμματα. Στη χώρα μας, αναδείχθηκαν μία σειρά αντίστοιχων, παλιών και νέων, συνεργασιών ιδρυμάτων: προγράμματα ανταλλαγής φοιτητών με το κράτος του Ισραήλ, ευρωπαϊκές και κρατικές χρηματοδοτήσεις ακαδημαϊκών μνημονίων στα πλαίσια του ΝΑΤΟ, ερευνητικά προγράμματα που πραγματοποιούνται σε συνεργασία με το στρατό, το Υπουργείο Άμυνας και πολεμικές βιομηχανίες.

Στα ενεργά προγράμματα που επι-

χορηγεί το ΥΕΘΑ μέσω της Κομισιόν σε Ερευνητικά Ινστιτούτα και τμήματα του Μετσόβιου, του Παντείου και του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής στην Αθήνα, του ΑΠΘ και του ΠΑΜΑΚ στη Θεσσαλονίκη, έως και σε επαρχιακές σχολές του ΔΙΠΑΕ, του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και του Ελληνικού Μεσογειακού Πανεπιστημίου - προστίθεται κάθε πρωταγεία, κοσμητεία και διοίκηση που ανά καιρούς στήνει φιέστες υποδοχής εκπροσώπων της Αμερικάνικης Πρε-

σβείας, των ευρωπαϊκών επιτελείων, των υπουργείων του κράτους του Ισραήλ, και των ΝΑΤΟϊκών φονιάδων.

Έχουμε δεδομένο ότι η πρωτεύουσα λειτουργία κάθε βαθμίδας εκπαίδευσης είναι η διαμόρφωση του μελλοντικού δυναμικού που θα στελεχώσει τον εργασιακό τομέα. Ούτε ουδέτερα, ούτε ξέχωρα είναι τα πανεπιστήμια του εξαρτημένου καπιταλισμού της χώρας, γι' αυτό και ο αγώνας δεν μπορεί να επικεντρώνεται στην κατεύθυνση

«που θα έπρεπε» να έχει η έρευνα, η χρηματοδότηση, η τεχνολογία. Όλα τα παραπάνω στοιχεία αποτελούν κομμάτι της πολιτικής, η οποία προετοιμάζει την κοινωνία για «καιρούς πολέμου». Η οποία - μέσα σε όλα - πρέπει να κανονικοποιήσει στοιχεία της πολεμικής προετοιμασίας με την ιδεολογική ενδυμασία του «ακαδημαϊσμού». Όλα αυτά όμως πάνε χέρι-χέρι και με το ξήλωμα της πρόσβασης στις σπουδές για τα παιδιά του λαού, τα οποία πρέπει να στρατευτούν από τα 18. Το τσάκισμα της προοπτικής των νέων εργαζομένων να βρουν μια δουλειά με δικαιώματα, οι οποίοι πρέπει να μάθουν να υπακούουν στις ορέξεις της εργοδοσίας για να υπακούσουν μετά στις διαταγές του στρατού. Την προσπάθεια εξαφάνισης των προοδευτικών φωνών, οι οποίες επί δεκαετίες ζουν και αναπαράγονται στους φοιτητικούς συλλόγους και πρέπει να σιωπήσουν μπροστά στα αστικά αφηγήματα της «σωστής πλευρά της ιστορίας». Όμως, η συνολική πολιτική προετοιμασίας της νεολαίας να γίνει κρέας σε κανόνια αποκρυσταλλώνει - 52 χρόνια μετά - και τα πραγματικά επίδικα της αντιιμπεριαλιστικής πάλης που καλείται να διεξαχθεί μέσα στα φοιτητικά αμφιθέατρα σήμερα.

Συνελεύσεις ενόψει Πολυτεχνείου

Υπόκωφος αναβρασμός και τρικλοποδιές του ρεφορμισμού

Για την εβδομάδα 10-13/11 είχαν προγραμματιστεί οι συνελεύσεις ενόψει του Πολυτεχνείου σε μια σειρά σχολές, εν μέσω μίας οξύμωρης κατάστασης για τους φοιτητές. Αφενός με την απουσία κλίματος, μιας και στην πλειοψηφία των σχολών οι συνελεύσεις αυτής της εβδομάδας ήταν εξ’ αναβολής, μετά από αρκετές αποτυχημένες απόπειρες συνεδρίασης των φοιτητικών συλλόγων. Αφετέρου με την κλιμακούμενη ένταση της καταστολής και της τρομοκρατίας, με τα απανωτά πειθαρχικά που ασκούνται σε βάρος δεκάδων συμφοιτητών να πρωταγωνιστούν.

Την προηγούμενη εβδομάδα οι φοιτητές διαδηλώσαμε στις 6/11 εκφράζοντας για άλλη μία φορά την αγανάκτηση μπροστά στην πολιτική που τσακίζει το δικαίωμα στις σπουδές μας. Μια αγανάκτηση που εξακολουθεί να υπάρχει και να αυξάνεται, όσο εντείνεται και πλαταίνει η επίθεση σε κάθε πτυχή της ζωής

μας. Αλλά που παραμένει αναξιοποίητη από τις δυνάμεις του ρεφορμισμού που δεν τον απασχολεί να την μετουσιώσει σε κίνημα αντίστασης στην επίθεση και διεκδίκησης καλύτερων όρων σπουδών, δουλειάς, ζωής. Αυτό έδειξε και η στάση τους στις συνελεύσεις των προηγούμενων εβδομάδων (ή στο μη-κάλεσμα τους!). Αυτό έδειξε και ο διεκπεραιωτικός τρόπος με τον οποίον «έτρεξαν» τις συνελεύσεις Πολυτεχνείου: επετειακά, χωρίς ίχνος αντιπαράθεσης (εκτός από το πού καλεί η κάθε δύναμη στις 17/11) και με μηδαμινή πρόθεση συνέχισης, που αποτυπώθηκε και με την έλλειψη νέων γενικών συνελεύσεων στα πλαίσια που κατατέθηκαν.

Είναι ενδεικτικό πως ενώ σε συλλόγους με μικρές απαρτίες οι συνελεύσεις (κουτσά-στραβά) έβγαιναν και τις προηγούμενες εβδομάδες όποτε καλούνταν, σε μεγαλύτερους συλλόγους αυτό δεν είχε κατορθωθεί (βλ. Πάντειο, ΠΑΠΕΙ,

Νομική, ΑΣΟΕΕ κλπ.) Ακόμα και οι συνελεύσεις αυτής της εβδομάδας, μετά από την μαζική κινητοποίηση της 6/11 βγήκαν με οριακές απαρτίες, αποτυπώνοντας μια αναντιστοιχία στην κίνηση των φοιτητών στον δρόμο με την συμμετοχή τους στις συλλογικές διαδικασίες. Την αναντιστοιχία αυτή που είχαμε εντοπίσει και σε προηγούμενες φάσεις, όχι μόνο δεν μπορούν να απαντήσουν αλλά την ενισχύουν τόσο οι αυταπάτες που καλλιεργεί ο ρεφορμιστικός χώρος, όσο και οι πλασματικές νίκες που παρουσιάζει καθημερινά.

Και τα δύο στοιχεία αποτυπώθηκαν και στην παρέμβασή τους ενόψει πολυτεχνείου. Συμμαχία με διοικήσεις και πρυτανείες και αλληλεγγύη στους «διωκόμενους» πρυτάνεις, «μπλοκάρισμα» πειθαρχικών, την ίδια στιγμή που άλλοι 9 συμφοιτητές καλούνται σε ακρόαση τον Δεκέμβρη, εξίσωση χούντας του 67’ με την «χούντα του Μητσοτάκη».

Ντούρος «αντιαμερικανισμός» (ΕΑΑΚ, Attack) αλλά καμία αναγνώριση της εξάρτησης της χώρας και ξαναγράψιμο της ιστορίας από την ΠΚΣ/ΚΝΕ που επιμένει ότι η χούντα ΔΕΝ ήταν αμερικανοκίνητη.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις συμμετείχαμε στις γενικές συνελεύσεις βάζοντας την κατεύθυνση της πάλης ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό και την εξάρτηση. Αναδείξαμε την πολιτική της φασιστικοποίησης ως υπεύθυνης για τις διώξεις, τα πειθαρχικά αλλά και την αστυνομοκρατία και την καταστολή που θέλουν να βάλουν τους φοιτητές στον γύφο. Καλέσαμε μαζικά τον φοιτητόκοσμο στον τριήμερο εορτασμό του Πολυτεχνείου, μιας και τα αιτήματα του Νοέμβρη παραμένουν δίκαια και ανεκπλήρωτα. Η διαδήλωση στις 17 θα είναι μαζική και θα αναδείξει μία ακόμα φορά την οργή που συσσωρεύουν εδώ και καιρό από την όξυνση της επίθεσης.

Καταδίκασαν φοιτητή για γκράφιτι Προσπαθούν να τελειώσουν την πολιτική έκφραση στα πανεπιστήμια

Την τελευταία μέρα του Οκτώβρη ανακοινώθηκε στον φοιτητή Ζ.Μ. η ποινή του για ένα γκράφιτι(!) υπέρ της Παλαιστίνης. 14 μήνες φυλάκιση χωρίς αναστολή, εξαγοράσιμη προς 10€ την ημέρα (ήδη για την ποινή έχει γίνει έφεση). Το γεγονός της καταδίκης ενός φοιτητή για την πολιτική του δράση ανοίγει μια σειρά από ζητήματα και έχει σχέση με πολλές πτυχές της πολιτικής που εφαρμόζεται στα πανεπιστήμια. Εμείς εδώ θα επιλέξουμε να εστιάσουμε στο ζήτημα της πολιτικής έκφρασης στα ΑΕΙ και το ν. Ζαχαράκη.

Αναρωτιόμαστε, θα είχαμε την ίδια εξέλιξη (μήνυση από τον Κοσμήτορα της σχολής ΗΜΜΥ του ΕΜΠ, ποινική δίωξη, δίκη, καταδίκη κλπ.) αν η παρέμβαση

δεν ήταν πολιτική και στον τοίχο γραφόταν ένα σύνθημα ποδοσφαιρικό π.χ. και όχι για την Παλαιστίνη; Ο νόμος Ζαχαράκη που ψηφίστηκε το καλοκαίρι προβλέπει μια σειρά αντιδραστικές διατάξεις, δημιουργεί ένα ολόκληρο δίκαιο που αφορά τα πανεπιστήμια και τις δράσεις των φοιτητών μέσα σε αυτά. Σε συνδυασμό με τις αυστηροποιημένες διατάξεις του νέου ΠΚ προβλέπεται φυλάκιση μέχρι και για πλημμελήματα (όπως στην περίπτωση του ΖΜ), προβλέπεται πειθαρχικό συμβούλιο στο ίδιο το ΑΕΙ με πιθανή ποινή την αναστολή φοίτησης (σε περίπτωση δικαστικής διερεύνησης υπόθεσης που αφορά φοιτητή) ή ακόμα και τη διαγραφή (σε περίπτωση τελεσίδικης καταδίκης).

Ο νόμος Ζαχαράκη εντάσσεται και αυτός (όπως και ο ΠΚ) στο πλαίσιο της φασιστικοποίησης της δημόσιας ζωής. Έχει σκοπό, μαζί με τις διαγραφές, να εμπεδώσει ένα κλίμα τρομοκρατίας στα πανεπιστήμια, όπου κάθε δράση που ξεφεύγει από την ακαδημαϊκή διαδικασία θα ποινικοποιείται και θα διώκεται. Φυσικά, καμία πρεμούρα δεν έχει πιάσει την κυβέρνηση και τις διοικήσεις των σχολών να είναι ευπρεπής η εικόνα των πανεπιστημίων και καλύτερες οι συνθήκες της διδασκαλίας (αυτό μας το δείχνουν τα αμφιθέατρα που πλημμυρίζουν σε κάθε βροχή, το φώτα και τα ταβάνια που πέφτουν στα κεφάλια των φοιτητών και όχι μόνο). Σκοπός είναι να αποστειρώσουν τις σχολές από την πολιτική και

συνδικαλιστική δράση. Από τις φωνές αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό. Από τις γενικές συνελεύσεις. Από τις διεκδικήσεις των φοιτητών για δημόσια εκπαίδευση ενάντια σε διαγραφές και πειθαρχικά.

Θέλουν να τελειώσουν με την πολιτική έκφραση στα πανεπιστήμια, με τους αγώνες, τους αγωνιστές και τους φοιτητικούς συλλόγους που πολλές φορές τους έχουν εμποδίσει να προχωρήσουν την αντιλαϊκή πολιτική τους στις σχολές. Δεν τους ένοιαξε λοιπόν το ότι κάτι γράφτηκε στον τοίχο της σχολής. Τους ένοιαξε ότι ήταν ένα πολιτικό σύνθημα. Την πολιτική και τη συλλογική δράση στοχοποιούν και είναι αναγκαίο το φοιτητικό κίνημα να τους εμποδίσει και πάλι.

Οι αναζητήσεις έκφρασης της οργής της νεολαίας δεν χωρούν στα ρεφορμιστικά καλούπια

Την Πέμπτη 6/11 πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις σε διάφορες πόλεις πανελλαδικά (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα κλπ), όπου συμμετείχαν φοιτητικοί σύλλογοι, σχήματα που παρεμβαίνουν στις σχολές, καθώς και μαθητές και ανένταχτοι αγωνιστές, με κεντρικό ζήτημα την επίθεση στην εκπαίδευση.

Η περίοδος που διανύουμε χαρακτηρίζεται από την πολιτική του συστήματος που επιδιώκει μέσω των ταξικών φραγμών να πετάξει χιλιάδες μαθητές και φοιτητές εκτός εκπαιδευτικής διαδικασίας. Παράλληλα προσπαθεί να τρομοκρατήσει την νεολαία σε μια προσπάθεια να δημιουργηθεί ένα αποστειρωμένο κλίμα στα σχολεία και τις σχολές, όπου δεν θα χωράνε αγώνες και διεκδίκηση, θέλοντας να φτιάξουν μια νεολαία σκυφτή και χωρίς δικαιώματα. Σε αυτήν την κατεύ-

θυνση έρχονται να ενταχθούν οι διώξεις και οι συλλήψεις μαθητών και φοιτητών, τα πειθαρχικά, οι απειλές των διαγραφών, τα μαθητοδικεία και οι αποβολές για όσους αγωνίζονται.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις και η Μαθητική Αντίσταση, με την συμμετοχή τους στις διαδηλώσεις, προσπάθησαν να αναδείξουν τα κεντρικά σημεία της επίθεσης στην εκπαίδευση αυτήν την περίοδο, δηλαδή την εφαρμογή των νόμων Κεραμέως και Ζαχαράκη για τις διαγραφές, τα πειθαρχικά και τα συστήματα ασφαλείας στις σχολές, την ΕΒΕ, την τράπεζα θεμάτων και το Εθνικό Απολυτήριο.

Η στάση των υπολοίπων δυνάμεων χαρακτηρίζεται από προβληματικές και αδιέξοδες λογικές, με πρώτη και καλύτερη την ΚΝΕ, η οποία αρνήθηκε να συμμετάσχει στις διαδηλώσεις του προηγούμενου διαστήματος και αξιο-

ποίησε την καθιερωμένη διαδήλωση που καλεί στις αρχές κάθε χρόνου, ως μέσο εκτόνωσης του δυναμικού της, αλλά και ως προσπάθεια απόκρυψης της απροθυμίας της να συμβάλλει στη συγκρότηση μαθητικού και φοιτητικού κινήματος.

Αντίστοιχα και οι δυνάμεις των ΕΑΑΚ, ATTACK, Ρεβάνς φανερώνουν με την στάση της σύμπλευσης και στήριξης στο μεγαλοκαθηγητικό κατεστημένο και τους πρυτάνεις, την πλήρη έλλειψη εμπιστοσύνης στις δυνάμεις της νεολαίας και στην οικοδόμηση κινήματος ανατροπής των νόμων και της επίθεσης. Αντιθέτως, έρχονται να προτάξουν ημίμετρα, όπως η αύξηση των εμβόλων εξεταστικών, που όχι μόνο δεν απαντάνε στην επίθεση που δέχεται η νεολαία, αλλά αποδέχονται και χρυσώνουν το χάπι της υπάρχουσας κατάστασης.

Η μαζικότητα των διαδηλώσεων και η πλαisiώσή τους από χιλιάδες μαθητές και φοιτητές φανερώνουν την διάθεσή τους να αντισταθούν και να αγωνιστούν κόντρα στην επίθεση που δέχονται στη ζωή και τα δικαιώματά τους. Οι απαντήσεις που αναζητά η νεολαία, καθώς και η προοπτική της, βρίσκονται στους δρόμους του αγώνα με την οικοδόμηση μαθητικού και φοιτητικού κινήματος, ενάντια στην επίθεση στα δικαιώματά της και την καταστολή, μακριά από λογικές εικονικού συνδικαλισμού, συνδιαλλαγής και στοίχισης πίσω από τις πλάτες όσων έρχονται να εφαρμόσουν αυτές τις πολιτικές, με πραγματικούς συμμάχους τον λαό, τους εργαζόμενους και τους εκπαιδευτικούς της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

Λωρίδα της Γάζας

Γενοκτονία και προώθηση του σχεδίου αφανισμού πίσω από την «εκεχειρία»

Δεν περνά μέρα που να μην παραβιάζει το Ισραήλ την εκεχειρία που έχει υπογράψει, εξαπολύοντας επιδρομές και βομβαρδίζοντας από αέρος και εδάφους. Με κάθε πιθανό πρόσχημα, όπως ότι προσέγγισαν ή διέσχισαν την «κίτρινη γραμμή», πυροβολεί αδιακρίτως αμάχους. Από τις 11 Οκτώβρη περισσότεροι από 240 Παλαιστίνιοι δολοφονήθηκαν και τουλάχιστον 600 τραυματίστηκαν. Παράλληλα συνεχίζει τις εγκληματικές επιθέσεις στον νότιο Λίβανο.

Η πρώτη φάση αυτής της εκεχειρίας τείνει στο τέλος της. Προέβλεπε την ανταλλαγή ομήρων και σορών θυμάτων και από τις δύο πλευρές. Οι σιωνιστές κατηγορούν τη Χαμάς ότι καθυστερεί την παράδοση, παρόλο που είναι γνωστό πως κάποιες είναι θαμμένες κάτω από ερείπια, ακόμα και σε περιοχές που ελέγχονται από τον IDF, οπότε είναι αδύνατη η αναζήτησή τους. Την ίδια στιγμή, οι σοροί των Παλαιστίνιων φυλακισμένων που παραδίδονται αποκαλύπτουν τον αρρωστημένο φασιστικό παραλογισμό των σιωνιστών. Τα σημάδια βασανισμού είναι εμφανή, ορισμένες σοροί παραδόθηκαν με δεμένα τα χέρια, ακόμα και χωρίς κεφάλι! «Λογική» κατάληξη, θα λέγαμε, για όποιον γνωρίζει τις συνθήκες κράτησης στα ισραηλινά Γκουαντάναμο, αλλά και την πρόσφατη ψήφιση, (σε πρώτη φάση καθώς έπονται άλλες δύο) από την Κνεσέτ του νομοσχεδίου που προβλέπει θανατική ποινή για «τρομοκράτες» -Παλαιστίνιους- που δολοφόνησαν Ισραηλινό πολίτη.

Γενοκτονίας συνέχεια

Ο χειμώνας πλησιάζει απειλητικός για την πλειοψηφία των Παλαιστίνιων, που συνεχίζουν να καταλύουν σε ξεσκισμένα αντίσκηνα και προσωρινά καταφύγια. Μόνο το 7% των εκτοπισμένων μπόρεσαν να επιστρέψουν στα μερικώς κατοικήσιμα σπίτια τους στη νότια Γάζα.

Τα λόγια αποδείχθηκαν παχιά και μοιράστηκαν ανέξοδα. Από τα 600 φορτηγά, που βάσει συμφωνίας θα έμπαιναν καθημερινά στη Γάζα, ο IDF επιτρέπει μόνο το 1/3 από αυτά. Η Βόρεια Γάζα δεν προμηθεύεται άμεσα ανθρωπιστική βοήθεια, παρά μόνο από το πέρασμα του Κερέμ Σαλόμ στη Ράφα. Το σημείο διέλευσης μεταξύ Ιορδανίας και Ισραήλ, στη γέφυρα Άλενμπι στον Ιορδάνη, παραμένει επίσης κλειστό, με αποτέλεσμα να παραμένουν εγκλωβισμένα σε Ιορδανία και Αίγυπτο πάνω από 5.000 φορτηγά.

Η Λωρίδα της Γάζας είναι απόλυτα εξαρτημένη από την εξωτερική βοήθεια, μια συνθήκη που δύσκολα θα αλλάξει. Εκτός από το γεγονός πως οι πόλεις και τα χωριά της είναι ισοπεδωμένα και στα σπλάχνα της κρύβει βόμβες και νάρκες, λιγότερο από το 5% της γεωργικής γης παραμένει καλλιεργήσιμο. Μόνο 17 από τα 88 πηγάδια μπορούν να ξεδιψάσουν τους κατοίκους της, τα εργοστάσια αφαλάτωσης έχουν καταστραφεί και η αλιεία έχει απαγορευτεί. Το 10% των παιδιών παραμένουν υποσιτισμένα.

Τα αναγκαία, λοιπόν, είναι σκηνές, κουβέρτες, χειμερινά ρούχα, εργαλεία και υλικά για την αποκατάσταση της ύδρευσης και υπηρεσίες υγιεινής, φάρμακα, ιατρικά εφόδια, νερό και τρόφιμα. Ο ΟΗΕ έχει υποβάλλει 107 αιτήματα για

τέτοιες προμήθειες τα οποία έχουν απορριφθεί. Οι σιωνιστές παίζουν με τις λέξεις -κυρίως, όμως, με τις ανθρώπινες ζωές- και επιτρέπουν την είσοδο σε φορτηγά που μεταφέρουν προϊόντα όχι πρώτης ανάγκης (φρούτα, λαχανικά, κρέας, αβγά, γαλακτοκομικά), αλλά αναψυκτικά, τσιπς και σοκολάτες, θυμίζοντας τις γνωστές στην Ελλάδα της μεταπολεμικής περιόδου πρακτικές της UNRA.

Επιθέσεις στη Δυτική Όχθη

Με αφορμή το μάζεμα της ελιάς, κατοχικές δυνάμεις και έποικοι πραγματοποιούν καθημερινά επιθέσεις εναντίον Παλαιστίνιων και ακτιβιστών στη Δυτική Όχθη. Μόνο τον Οκτώβρη, έγιναν 264 τέτοιες επιθέσεις, σημειώνοντας μηνιαίο ρεκόρ από το 2006, όταν ο ΟΗΕ άρχισε την καταγραφή τους. Αυτές έρχονται να προστεθούν στις 283 ημέρες πολιορκίας της Τουλκαρέμ, στις 270 ημέρες του αποκλεισμού του καταυλισμού Νουρ Σαμς, στις καταστροφές γεωργικών και κτηνοτροφικών εγκαταστάσεων, στις κατεδαφίσεις σπιτιών που έχουν εκτοπίσει πάνω από 1.800 ανθρώπους, στους

τραυματισμούς και τις εν ψυχρώ δολοφονίες εκατοντάδων Παλαιστίνιων. Αν εγκριθούν και οι 5.667 διαγωνισμοί για ανέγερση εποικιστικών κατοικιών, θα ξεκινήσει η εγκατάσταση 25.000 εποίκων, το διώξιμο ακόμα μεγαλύτερου αριθμού Παλαιστίνιων και το στρίμωγμά τους στις ήδη ασφυκτικά γεμάτες περιφραγμένες περιοχές, επισημαίνει η ισραηλινή ΜΚΟ “Peace Now”.

Σχέδια για αφανισμό της Παλαιστίνης

Η επόμενη φάση του σχεδίου Τραμπ απαιτεί τον αφοπλισμό της παλαιστινιακής αντίστασης και την ανάληψη του ελέγχου της Λωρίδας της Γάζας από την λεγόμενη «Διεθνή Δύναμη Σταθερότητας».

Η Χαμάς εμμένει στην άρνησή της να αφοπλιστεί, ο εκπρόσωπός της Μούσα Αμπού Μαρζούκ δήλωσε στο Al Jazeera «αν αναφέρεστε σε όπλα με βεληνεκές πέρα από τη ζώνη ασφαλείας, τότε ναι, είναι λογικό να το συζητήσουμε, επειδή θα μπορούσαν να αποτελέσουν απειλή για την άλλη πλευρά».

Τις πρώτες μέρες του Νοέμβρη η Τουρκία διοργάνωσε στην Κωνσταντινούπολη σύνοδο των υπουργών Εξωτερικών του Κατάρ, της Σαουδικής Αραβίας, των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, της Ιορδανίας, του Πακιστάν και της Ινδονησίας καθώς και του Χαλίλ αλ Χάγια, αρχηγού διαπραγματευτή της Χαμάς. Οι χώρες που συμμετείχαν συμφώνησαν στην λύση των δύο κρατών με διακυβέρνηση από τους Παλαιστίνιους, με τη Διεθνή Δύναμη Σταθερότητας να είναι υπό την αιγίδα του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ. Ιορδανία και Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα κρατούν απο-

στάσεις και δηλώνουν πως δεν θα συμμετάσχουν σε μια τέτοια Δύναμη.

Με την πρωτοβουλία της αυτή η Τουρκία υπογραμμίζει τον ηγετικό ρόλο που επιδιώκει να παίξει. Παρά τις αντιρρήσεις του Ισραήλ, οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν την Τουρκία ως μεσολαβητή και στις διαπραγματεύσεις για τον απεγκλωβισμό των 200 ένοπλων μελών της Χαμάς που βρίσκονται σε υπόγεια σήραγγα στην Χαν Γιούνις.

Ο ενορκηστρωτής, ας μην το ξεχνάμε, παραμένει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, ο οποίος χρησιμοποιεί κάθε μέσο για να προωθήσει τα σχέδιά του. Ενεργοποιεί κάθε οργανισμό του -η Παγκόσμια Τράπεζα θα υποστηρίξει τα σχέδια «ανοικοδόμησης» της Γάζας. Προωθεί «ψήφισμα» του ΟΗΕ, αυτού που μέχρι τώρα περιφρονεί, για να νομιμοποιήσει τον αφανισμό του παλαιστινιακού λαού από το χάρτη. Ξαμολάει απεσταλμένους -Κούσνερ και Γουίτκοφ είχαν συναντήσεις με τον Νετανιάχου την αρχή της εβδομάδας- για να επαναφέρει «στο σωστό δρόμο» όποιον δυστροπεί. Συνάμα δίνει το πράσινο φως στο Ισραήλ να προχωρήσει σε διχοτόμηση της Λωρίδας της Γάζας. Ο στρατός μετατρέπει την «κίτρινη γραμμή» σε συνοριογραμμή και τα σχέδια ανοικοδόμησης της Γάζας αφορούν ανοικτά πλέον αυτά τα κλεμμένα εδάφη. Το σιωνιστικό καθεστώς αργά, αλλά σταθερά, εκτοπίζει τον παλαιστινιακό λαό από τη γη του.

Όλοι «στριμώχνονται» για να συμβάλουν σε μια λύση για το μέλλον της Λωρίδας της Γάζας. Οι πολλοί μάγειροι καίνε το φαγητό. Δεν γνωρίζουμε αν στην Παλαιστίνη υπάρχει αντίστοιχη έκφραση, το σίγουρο, όμως, είναι πως μόνο ο λαός της μπορεί και πρέπει να δώσει τη λύση σ’ αυτό το ζήτημα.

Διεθνής ανακοίνωση οργανώσεων

Αλληλεγγύη – Λευτεριά στην Παλαιστίνη!

Με ηρωικό αγώνα και ανείπωτες θυσίες αντιμετωπίζει ο παλαιστινιακός λαός εδώ και δύο χρόνια την κτηνώδη επίθεση, τη γενοκτονία που επιχειρούν οι σιωνιστές του κράτους του Ισραήλ υπό την άμεση και ενεργητική στήριξη των ΗΠΑ. Οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ στηρίζουν με κάθε μέσο το μαντρόσκυλο τους στην κρίσιμη περιοχή της Μ. Ανατολής, το κράτος-δολοφόνο που φυτεύτηκε από τον ιμπεριαλισμό για να υπηρετεί τις αιματηρές επιδιώξεις του ενάντια στους Άραβες και όλους τους λαούς της περιοχής. Σε αυτή την κτηνωδία συνεργούν οι ευρωπαϊοί ιμπεριαλιστές, όλες οι αστικές τάξεις και είναι συνένοχοι και ο ρώσικος και ο κινέζικος ιμπεριαλισμός.

Με το σχέδιο Τραμπ για τη Γάζα οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ σπεύδουν να βοηθήσουν με τον πιο άμεσο τρόπο το σιωνιστικό μόρφωμα, στοχεύουν στη διαμόρφωση ενός προτεκτοράτου υπό την ηγεμονία τους και στην επανασυστασία των αντιδραστικών αραβικών καθεστώτων στα πολεμικά σχέδιά τους. Στο σχέδιο αυτό του εξανδραποδισμού του παλαιστινιακού λαού συντάχθηκαν με επαίνους οι ευρωπαϊοί ιμπεριαλιστές και το αντιμετώπισαν με «θετικά σχόλια» η Μόσχα και το Πεκίνο.

Ωστόσο, αν από τη μια το σχέδιο Τραμπ αναδείχνει την ωμότητα και τη βαρβαρότητα του ιμπεριαλισμού, από την άλλη αποδεικνύει την ακατάβλητη δύναμη του μαζικού ένοπλου εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα ενός «μικρού» λαού, που υψώνεται αλύγιστος μπροστά στα ιμπεριαλιστικά τέρατα.

Η συσπείρωση που εκφράζεται μεταξύ των δυνάμεων της Παλαιστινια-

κής Αντίστασης γύρω από τη γραμμή της ανειρήνευτης πάλης ενάντια στον ιμπεριαλισμό και ενάντια στην οποιαδήποτε αναγνώριση του κράτους-δολοφόνου, που η ύπαρξή του συνιστά την άρνηση του δικαϊώματος του παλαιστινιακού λαού σε λευτεριά και ανεξάρτητη πατρίδα, είναι ο μόνος πραγματικός δρόμος δικαίωσης των αγώνων και των θυσιών αυτού του λαού εδώ και 78 χρόνια! Στη βάση αυτού του ένοπλου εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα και αβεχώριστα από αυτόν μπορεί και χρειάζεται να συγκροτηθεί το επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα και κίνημα που θα ηγηθεί και θα καθοδηγήσει την πάλη στην επανάσταση και το σοσιαλισμό.

Στις σημερινές συνθήκες αδιάκοπης έντασης της καπιταλιστικής αγριότητας, παρόξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, εκτίναξης των πολεμικών εξοπλισμών, διαμόρφωσης πολεμικών οικονομιών, με λίγα λόγια στις συνθήκες προετοιμασίας ενός νέου μεγάλου ιμπεριαλιστικού πολέμου, που ήδη επωάζεται στο άδικο σφαγείο της Ουκρανίας, **ο αγώνας του παλαιστινιακού λαού είναι στην πρώτη γραμμή της αντιιμπεριαλιστικής πάλης των λαών!** Γι’ αυτό εμπνέει και ξεσηκώνει παγκόσμια κύματα αλληλεγγύης των λαών και των νέων κόντρα στις απαγορεύσεις, ακόμα και την ποινικοποίηση της αλληλεγγύης που επιβάλλουν παντού στον κόσμο οι κυρίαρχες δυνάμεις.

Είναι χρέος μας η αλληλεγγύη να δυναμώσει. Είναι χρέος μας σε όλους τους λαούς η αλληλεγγύη να γίνει αντιιμπεριαλιστική-αντιπολεμική πάλη σε κάθε χώρα, σε κάθε περιοχή του

πλανήτη. Είναι ανάγκη η εργατική τάξη και οι λαοί του κόσμου να αναπτύξουν και να εντείνουν τον αντιιμπεριαλιστικό και αντιπολεμικό αγώνα.

Θάνατος στο φασισμό, τον σιωνισμό, τον ιμπεριαλισμό!

Λευτεριά στην Παλαιστίνη - Νίκη στην ένοπλη παλαιστινιακή αντίσταση

Κράτος Ενιαίο Παλαιστινιακό, από τον Ιορδάνη ως τη Μεσόγειο

Μόνο ο κοινός αγώνας των λαών και των εργαζόμενων μπορεί να εμποδίσει την πορεία των ιμπεριαλιστών!

Η κατοχή της Παλαιστίνης πρέπει να τερματιστεί και το δικαίωμα των Παλαιστίνιων για κράτος πρέπει να αναγνωριστεί!

-Αντιιμπεριαλιστική Δράση (Ιρλανδία)
-Ένωση Κομμουνιστών (Γαλλία)
-Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα (Νορβηγία)
-Κομμουνιστική Ένωση Εργατών (ΜΛΜ) (Κολομβία)
-Κομμουνιστικό Κόμμα Αυστραλίας (Μ-Λ)
-Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (μ-λ)
-Κομμουνιστικό Κόμμα Τουρκίας /ΜΛ
-Λαϊκό Φοιτητικό Κίνημα (Μάλτα)
-Οργάνωση Κομμουνιστών Μαρξιστών Λενινιστών- Προλεταριακός Δρόμος, (Γαλλία)

Αναδημοσίευση από iabulletin.org

Ουκρανία

Επιταχύνεται η διαμόρφωση τετελεσμένων από τη Ρωσία

Τις τελευταίες εβδομάδες στο ουκρανικό μέτωπο, όπως δείχνουν τα γεγονότα στο πεδίο, ο ρωσικός στρατός επιταχύνει την προώθησή του στο Ντονμπάς και δυτικότερα. Οι ρωσικές δυνάμεις έχουν εισέλθει και ελέγχουν τμήματα των δίδυμων πόλεων Ποκρόφσκ-Μίρνογκραντ, γεγονός που πιθανότατα θα καθορίσει σε μεγάλο βαθμό το αποτέλεσμα του πολέμου. Η κατοχή των δύο πόλεων, που είναι συγκοινωνιακοί κόμβοι, θυμίζει την τακτική της κατάληψης της Μαριούπολης την άνοιξη του 2022. Κάτι αντίστοιχο ισχύει και για το Κούπιανσκ στην περιφέρεια του Χάρκοβο.

Δυτικοί αναλυτές πιστεύουν ότι η κινήσεις του ρωσικού στρατού στοχεύουν γενικότερα σε μια μεγάλης κλίμακας περικύκλωση σε ότι έχει απομείνει από τη λεγόμενη «ζώνη- φρούριο» στο Ντονμπάς. Από τη πλευρά του ο ουκρανός πολιτικός αναλυτής Ιστοένκο, υποστηρίζει ότι η ρωσική επίθεση στην Ουκρανία, όχι μόνο επιταχύνεται, αλλά και επεκτείνεται σε μια ευρύτερη περιοχή πέραν του Ντονμπάς, επιδιώκοντας τη δημι-

ουργία «ζώνης ασφαλείας» νοτιότερα.

Τα ουκρανικά μέσα δεν αναφέρονται στις εξελίξεις αυτές λεπτομερώς. Υπαινίσσονται ότι η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη και επαναλαμβάνουν καθημερινά ότι «ο ουκρανικός στρατός αμύνεται γενναία». Στα χαρτιά και στις συνεντεύξεις Τύπου οι απώλειες φαίνονται μέτριες και οι αριθμοί συγκρατημένοι. Ο Αρχηγός του Γενικού Επιτελείου των Ουκρανικών Ενόπλων Δυνάμεων Χνάτοφ, θεωρεί ότι η «υπερβολική πληροφόρηση» στη δημόσια σφαίρα θα εμποδίσει τις ένοπλες δυνάμεις της Ουκρανίας! Ωστόσο, σύμφωνα με τον επικεφαλής του τμήματος επικοινωνιών της Διοίκησης της Πολεμικής Αεροπορίας Ίχνατ, οι ρωσικές πυραυλικές επιθέσεις στις 8 του Νοέμβρη δείχνουν μια νέα τακτική: τη διάλυση της ενεργειακής τροφοδοσίας του στρατού.

Ομοίως τα δυτικά ΜΜΕ δεν δίνουν πληροφορίες για την ακριβή κατάσταση στο μέτωπο, ενώ για όσα γεγονότα δεν μπορούν να παρακαμφθούν, προσθέτουν τη φράση «σύμφωνα με πληροφορίες που δεν μπορέσαμε να διασταυρώσουμε

με επιτόπιο ρεπορτάζ ή άλλες πηγές». Ωστόσο, σύμφωνα με «διασταυρωμένες πληροφορίες» της γερμανικής εφημερίδας, Die Welt, το κύριο πρόβλημα για τις ουκρανικές ένοπλες δυνάμεις αφορά τις λιποταξίες, που ανέρχονται από την αρχή του χρόνου σε 180.000 περίπου.

Στο διπλωματικό παρασκήνιο -και όχι μόνο- σίγουρα υπάρχουν διεργασίες. Έφυγε προσωρινά(;) από το προσκήνιο η συνάντηση κορυφής Πούτιν-Τραμπ, που ενδεχομένως να συντελέσει σε φυγή από το προσκήνιο και του ρώσου ΥΠΕΞ, Λαβρόφ. Σύμφωνα με τους Financial Times, η αδιάλλακτη στάση του Ρώσου υπουργού στο τηλεφώνημα με τον αμερικανό ομόλογό του Ρούμπιο, ήταν αυτή που οδήγησε τον Λευκό Οίκο να «παγώσει» τη συνάντηση. Το μόνο βέβαιο είναι ότι η ματαίωση πυροδοτήθηκε λίγο μετά από αυτό το τηλεφώνημα. Στη συνέχεια, η απουσία του Λαβρόφ από το Συμβούλιο Ασφαλείας και η μη παρουσία του στη G20, πυροδότησε -παρά τις επίσημες διαφεύσεις- σενάρια ότι ο Λαβρόφ βρίσκεται πλέον σε δυσμένεια. Μάλιστα κάποιοι προεξοφλούν και τη διαδοχή του

από τον υφυπουργό Εξωτερικών Ριαμπκόφ. Για τους Δυτικούς πάντως, μια τέτοια εξέλιξη δεν μεταφράζεται αναγκαστικά σε «άνοιγμα» ή μετριοπάθεια.

Στην πολιτική, και σε επίπεδο εικόνας, τίποτα δεν είναι τυχαίο. Η θέση ή η απουσία από το κάδρο, διαβάζεται πολιτικά. Μέχρι στιγμής, το Κρεμλίνο απορρίπτει κάθε σενάριο ρήξης. Και επειδή στην πολιτική σημειολογία η εικόνα έχει ένα προβάδισμα, μόνο η δημόσια επανεμφάνιση του Λαβρόφ θα ανατρέπει τα ανάλογα σενάρια.

Πλέον στον πόλεμο της Ουκρανίας τα ζητήματα ουσίας δεν αφορούν το διπλωματικό πεδίο.

Ουκρανοί και Ευρωπαίοι υποστηρίζουν ότι η απόφαση Τραμπ ήταν συνέπεια της διαφωνίας για άμεση κατάπαυση του πυρός και παγώματος της γραμμής μετώπου. Όμως, πίσω από τέτοιες αποφάσεις, κρύβονται στρατηγικών διαστάσεων κινήσεις, αναδεικνύοντας και αναλόγων διαστάσεων αντιφάσεις!

Την ώρα που η Ουάσινγκτον φαίνεται να προωθεί ένα δύσκολο διάλογο με τη Μόσχα, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές εργαλειοποιούν την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία για να στηρίξουν τις ιδιαίτερες φιλοδοξίες τους. Ταυτόχρονα το Κρεμλίνο αντιμετωπίζει ένα ανήσυχο ερώτημα: το άνοιγμα Τραμπ είναι μια ευκαιρία που μπορεί να αξιοποιηθεί; Αν ναι, ο χρόνος είναι κρίσιμη μεταβλητή. Το Κρεμλίνο σίγουρα θα ήθελε μία συμφωνία πριν από τις ενδιάμεσες εκλογές τον Νοέμβριο του 2026, καθώς η επιρροή του Τραμπ ενδέχεται να μειωθεί στα τελευταία δύο χρόνια της θητείας του, ειδικά αν οι Δημοκρατικοί αποκτήσουν τον έλεγχο ενός ή και των δύο Σωμάτων του Κογκρέσου.

Σήμερα, με τη διπλωματία σε τέλμα, αυτό που υπάρχει στην επικαιρότητα είναι οι πολεμικές κραυγές Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών που απειλούν με αποστολή στρατευμάτων στην Ουκρανία. Βέβαια έπεσαν αρκετά οι τόνοι, αφού είναι δεδομένο ότι χωρίς τη στήριξη της Ουάσινγκτον δεν μπορούν. Το κρίσιμο ζήτημα δεν είναι πόσο θα αντέξουν ακόμη οι ουκρανικές δυνάμεις το σφυροκόπημα του ρωσικού στρατού στο Ντονμπάς, αλλά τι επίδραση θα έχει στις παρασκηνακές διαπραγματεύσεις ΗΠΑ - Ρωσίας μια προέλαση των δυνάμεων της Μόσχας δυτικά και νοτιοδυτικά, στον Δνείπερο και την Οδησό;

Μέσα σε αυτή την αβεβαιότητα διακρίνεται (και παρά την εμπλοκή που οδήγησε στη ματαίωση με αμερικανική πρωτοβουλία της συνάντησης Πούτιν - Τραμπ στη Βουδαπέστη) ότι Λευκός Οίκος και Κρεμλίνο προσέχουν να μη θέσουν σε κίνδυνο αυτό που διαμορφώθηκε τους τελευταίους μήνες σε επίπεδο ηγετών. Οι πρόσφατες κινήσεις Τραμπ ενδεχομένως να υποδηλώνουν προσπάθεια των ΗΠΑ για μία νέα διπλωματική προσέγγιση στο Ουκρανικό, που δεν θα περιορίζεται στο «εδαφικό».

Αλλά και σε αυτή τη περίπτωση, Γαλλία, Βρετανία και Γερμανία, που σήμερα συνεχίζουν το παιχνίδι της καθυστέρησης με ρητορικές πλειοδοσίες υπέρ της Ουκρανίας, δεν είναι δεδομένο ότι θα σπεύσουν να ευθυγραμμιστούν πλήρως με τη «Ρεαλπολιτική» του Τραμπ.

Οι ΗΠΑ σφίγγουν τον κλοιό γύρω από τη Βενεζουέλα

«Μετρημένες οι μέρες του Μαδούρο στην εξουσία», δήλωνε κυνικά ο Τραμπ και αποκάλυπτε σε όλο τον κόσμο ότι του κυνισμού του ναρκεμπορίου είναι προφανώς μια πρόφαση. Δε χρειάζεται το μεγαλύτερο αεροπλανοφόρο, βομβαρδιστικά, αποβατικά, επίλεκτες μονάδες πεζοναυτών και μαχητικά τελευταίας τεχνολογίας για να σταματήσουν πλοιάρια με ναρκωτικά. Η πρωτοφανής συσώρευση στρατιωτικής ισχύος των ΗΠΑ στα ανοιχτά της Βενεζουέλας και η απειλή ότι το επόμενο βήμα θα είναι η χερσαία επέμβαση, κάνουν σαφές ότι οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές δεν ανέχονται άλλο την κατεύθυνση του υπάρχοντος καθεστώτος. Τα μέχρι τώρα πλήγματα και οι δεκάδες νεκροί από τις πολεμικές επιχειρήσεις, είναι το αναγκαίο ανέβασμα του πολεμικού θερμομέτρου.

Στην άλλη όχθη, με στρατιωτικές ασκήσεις, με συμμετοχή πάνω από 200.000 ανδρών και ενεργοποίηση όλων των σωμάτων στρατού και της πολιτοφυλακής, με μετατάξεις αξιωματικών και σκλήρυνση του κρατικού μηχανισμού, συνόδευσε ο Μαδούρο τη δήλωσή του ότι θα δώσει τη μάχη για την υπεράσπιση της πατρίδας.

Παράλληλα, το καθεστώς προσπαθεί να βρει στήριξη σε Ρωσία αλλά και Κίνα. Αυτά τα ανοίγματα είναι που δεν μπορεί να ανεχτεί ο Αμερικανικός ιμπεριαλισμός στο μαλακό υπογάστριο των ΗΠΑ, ιδιαίτερα τώρα, που η σύγκρουση με τη Ρωσία -με βάση τα δεδομένα του πολέμου στην Ουκρανία- φτάνουν στην πυρηνική απειλή και οι αντιπαραθέσεις με Κίνα συνεχώς κλιμακώνονται.

Η στρατηγική συμφωνία Ρωσίας και Βενεζουέλας σε σειρά τομέων, κυρίως οικονομίας, ενέργειας αλλά και στρατιωτικού, αποτέλεσε μια ακόμη Ρωσική σφήνα στην ευρύτερη περιοχή. Τα τεράστια κοιτάσματα πετρελαίου της Βενεζουέλας και της Γουιάνας είναι πεδίο όπου δραστηριοποιείται ήδη κινέζικη πετρελαϊκή, μπαίνοντας στο μάτι της αμερικανικής Chevron.

Η οικονομική και ενεργειακή πλευρά του ζητήματος είναι πολύ σημαντική. Το πετρέλαιο άλλωστε ήταν πάντα για το καθεστώς της Βενεζουέλας το διαπραγματευτικό χαρτί με τους ιμπεριαλιστές. Ωστόσο, η αιτία της σημερινής έντασης είναι πιο πολυδιάστατη, γιατί αφορά συνολικά την κυριαρχία των Αμερικάνων στην περιοχή και κυρίως, τον αποκλεισμό κάθε πρόσβασης ανταγωνιστών ιμπεριαλιστών. Εντάσσεται κι αυτή στην κατεύθυνση της προετοιμασίας τους για την γενικευμένη πολεμική αντιπαράθεση που κυοφορούν οι κλιμακούμενοι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί.

Αυτός ο στόχος βέβαια των ΗΠΑ για να περπατήσει χρειάζεται και ένα καθεστώς φιλοαμερικάνικο στο Καρακάς. Φαίνεται πως -παρά τις κινήσεις προσέγγισης που έκανε ο Μαδούρο πριν λίγους μήνες και οι μπιζνες της Chevron αδειοδοτήθηκαν κανονικά- αυτές δεν ήταν αρκετές ώστε να ικανοποιήσουν «τα θέλω» των ΗΠΑ. Μόνο που δεν αρκούν τα θέλω, αλλά απαιτείται και η δυνατότητα για ανατροπή μια κατάστασης σε μια χώρα όπως η Βενεζουέλα, με δεδομένες όλες τις προηγούμενες προσπάθειες ανατροπής του καθεστώτος μέχρι και με πραξικόπημα.

Η εξωτερική στρατιωτική πίεση

που ασκούν οι ΗΠΑ θα μπορούσε εύκολα να κατασκευάσει αφορμή, να εμφανίσει στόχους (δρόμους ναρκεμπορών και κέντρα αποφάσεων) στην ξηρά για να κλιμακώσει κι άλλο τις πολεμικές επιχειρήσεις. Το μέχρι τώρα κενό που εμφανίζει σε μια τέτοια πορεία κλιμάκωσης και αποσταθεροποίησης σχετίζεται με την ανάλογη εσωτερική υποστήριξη κέντρων εξουσίας και ελέγχου της κατάστασης στη Βενεζουέλα. Η αντιπολίτευση της Μασάδο μάλλον είναι αρκετά αδύναμη στο εσωτερικό της χώρας και δεν φαίνονται ακόμη σοβαρές ρωγμές στο στρατό και στο πολιτικό προσωπικό. Βέβαια, δεν μπορούμε να έχουμε τα πραγματικά δεδομένα στο σύνολο τους, πάντως, η συνεχής στρατιωτική πίεση στοχεύει στη δυναμική διαμόρφωση αυτών των δεδομένων προς όφελος των ΗΠΑ.

Η απάντηση της Ρωσίας στις εκκλήσεις Μαδούρο, ότι θα ενισχύσει όπως μπορεί το καθεστώς με βάση τις συμφωνίες για εξοπλισμούς, πληροφορίες κλπ., δείχνει μάλλον μικρές δυνατότητες ουσιαστικής υλοποίησης.

Τα πίσω-μπρος του Τραμπ είναι ενταγμένα κι αυτά στη στρατηγική της πίεσης, δίνοντας στις ΗΠΑ τη δυνατότητα είτε της κλιμάκωσης, είτε του ανοίγματος της πορείας υποχώρησης του Μαδούρο και αποδοχής όρων κυριαρχίας των ΗΠΑ.

Μπορεί η ύπατη αρμοστεία του ΟΗΕ να κριτικάρει τις μέχρι τώρα επιχειρήσεις ως εξωδικαστικές, όπως και πλευρές στο εσωτερικό των ΗΠΑ. Μπορεί μέχρι και οι Βρετανοί να παίρνουν αποστάσεις από αυτές, όμως τα κυρίαρχα επιτελεία στις ΗΠΑ έχουν άλλα δεδομένα να ζυγίσουν.

ΗΠΑ - Κίνα

Συνάντηση Τραμπ-Σι Τσιπίνγκ και ο ελέφαντας στο δωμάτιο

Το αποτέλεσμα της συνάντησης Τραμπ-Σι στο Μπουσάν της Νότιας Κορέας, στο περιθώριο της Συνόδου της Οικονομικής Συνεργασίας Ασίας - Ειρηνικού (APEC), δεν πρέπει να ξεγελά κανένα. Η εκκευρία στον εμπορικό πόλεμο ΗΠΑ- Κίνας είναι προσωρινή και, όπως δείχνουν οι δηλώσεις Τραμπ για τις πυρηνικές δοκιμές όπου φωτογράφησε κυρίως την Ρωσία, ο παγκόσμιος ανταγωνισμός των μεγάλων δυνάμεων και η πορεία προς ένα παγκόσμιο μακελειό είναι χωρίς επιστροφή! Αυτός είναι ο ελέφαντας στο δωμάτιο όχι μόνο της εν λόγω συνάντησης αλλά και αυτής της μακρινής (πολιτικά και όχι χρονικά) συνάντησης Τραμπ-Πούτιν στην Αλάσκα, καθώς και των πυκνών συναντήσεων των ηγετών της «γεωστρατηγικής τριάδας» με μια σειρά ηγέτες ανά την υφήλιο.

Από την ανοιξιάτικη στην φθινοπωρινή εκκευρία

Στις 2 Απριλίου, όταν ο Τραμπ κήρυξε την «Ημέρα της Ανεξαρτησίας» ανακοινώνοντας αύξηση των δασμών σε όλο τον πλανήτη, η Κίνα αντέδρασε άμεσα. Έτσι, στους δασμούς ύψους 145% απάντησε με αντίμετρα 125%. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα το πάγωμα ουσιαστικά των εμπορικών συναλλαγών των δύο μεγαλύτερων οικονομιών του πλανήτη. Επιπλέον η Κίνα στην φάση αυτή προχώρησε στο εμπάργκο μαγνητών από σπάνιες γαίες, που αποτελούν κρίσιμα εξαρτήματα της αμερικανικής βιομηχανίας υψηλής τεχνολογίας και φυσικά της πολεμικής. Έτσι ο Τραμπ αναγκάστηκε να ζητήσει τρίμηνη ανακωχή που επεκτάθηκε σιωπηλά μέχρι τα τέλη Σεπτεμβρίου.

Στις 29 Σεπτεμβρίου η Ουάσινγκτον προχώρησε πάλι σε δεκαπλασιασμό των κινέζικων εταιρειών (ανεβάζοντας έτσι τον αριθμό τους στις 20.000) που περιλαμβάνονται σε αυτές που υπόκεινται σε έλεγχο εξαγωγών από την πλευρά των ΗΠΑ. Για να έχουμε μια ιδέα των συνεπειών αυτής της κίνησης, η ολλανδική κυβέρνηση ανέλαβε άμεσα το έλεγχο της Nexperia, μιας ολλανδικής εταιρείας παραγωγής ημιαγωγών κινέζικης ιδιοκτησίας για να μην βρεθεί αντιμέτωπη με τις αμερικανικές κυρώσεις. Επίσης η Ουάσινγκτον απειλούσε να επιβάλει στην Κίνα επιπλέον δασμούς 100%, εάν οι περιορισμοί που η Κίνα είχε από τον Απρίλιο επιβάλλει στην εξαγωγή σπάνιων γαιών δεν αίρονταν.

Η απάντηση της Κίνας ήρθε στις 9 Οκτωβρίου με την ανακοίνωση νέων και σαρωτικών αυτή την φορά περιορισμών στις εξαγωγές σπάνιων γαιών. Ας σημειωθεί ότι η Κίνα αυτή την στιγμή ελέγχει το 70% της παραγωγής και το 90% της επεξεργασίας των σπάνιων γαιών, που με την ευκαιρία αυτή να σημειώσουμε πως δεν είναι σπάνιες αλλά η εξόρυξή τους και ο διαχωρισμός τους δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Χωρίς υπερβολή η κίνηση αυτή δημιούργησε πανικό στην Ουάσινγκτον και τις πρωτεύουσες της Δύσης.

Έτσι φτάσαμε στην συνάντηση της 30ης Οκτωβρίου και την επίτευξη προσωρινής εκκευρίας. Βασικά στοιχεία της είναι: Οι ΗΠΑ αναγκάστηκαν όχι μόνο να μην αυξήσουν τους δασμούς αλλά να μειώσουν και τους υπάρχοντες κατά 10%, ανέβαλλαν κατά ένα έτος την εφαρμογή νέων τελών ελλιμενισμού στα

πλοία κινέζικης ναυπήγησης και «χαλάρωσαν» τους περιορισμούς στην προμήθεια αμερικανικών ημιαγωγών, αν και τους κράτησαν για τους πιο προχωρημένους. Η Κίνα ήρε τους πρόσφατους περιορισμούς στις σπάνιες γαίες, αλλά όχι και αυτούς του περασμένου Απριλίου. Επίσης δεσμεύτηκε να αγοράσει σόγια από τους παραγωγούς των μεσοδυτικών πολιτειών των ΗΠΑ, απέχοντας ακόμα πολύ από τα επίπεδα εισαγωγών σόγιας παλιότερων ετών.

Τα δυτικά ΜΜΕ από το CNN έως την Washington Post άστραψαν και βρόντηξαν κατά Τραμπ, εκτιμώντας πως ο αμερικανός πρόεδρος άνοιξε έναν πόλεμο που δεν μπορούσε ή δεν προετοιμάστηκε για να τον κερδίσει. Αρκετοί επίσης αναλυτές -και σωστά- εκτιμούν ότι η κάθε μία δύναμη προσπάθησε να χρησιμοποιήσει το όπλο της «αλληλεξάρτησης», της αλληλοσύνδεσης των δύο οικονομιών, με το Πεκίνο να το κάνει πιο αποτελεσματικά, κυρίως γιατί έχει ακόμα στα χέρια του το σημαντικό όπλο των σπάνιων γαιών.

Η δεύτερη αυτή εκκευρία και τα αποτελέσματά της, όντως και παρά τους γνωστούς διθυραμβικούς τόνους του Τραμπ, έδειξαν ξανά -όπως άλλωστε και η «πικρία» του Τραμπ για τον Πούτιν και τα τεκταινόμενα στην μεγάλη ουκρανική σύγκρουση- πως η απόσταση των ΗΠΑ από την Ρωσία και την Κίνα έχει μικρύνει και νιώθει πια την «ανάσα» τους στο γεωπολιτικό, το στρατιωτικό- στρατηγικό και οικονομικό πεδίο.

Εποχή άγριου ανταγωνισμού και εφιαλτικής πυρηνικής κούρσας

Η δήλωση του Τραμπ για επανέναρξη των πυρηνικών δοκιμών που έχουν σταματήσει (τουλάχιστον επίσημα) από το 1992, έγινε πριν ο αμερικανός πρόεδρος αναχωρήσει για την Νότια Κορέα. Έγινε λίγες μέρες μετά την επιτυχημένη δοκιμή του ρώσικου πυρηνοκίνητου πυραύλου Burevestnik. Θα αντιπαρέλθουμε αναλύσεις του τύπου «ο Τραμπ δεν ξέρει την διαφορά μεταξύ δοκιμών πυρηνοκίνητων πυραύλων και πυρηνικών δοκιμών»!

Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός δεν μπορεί να αποδεχθεί τα επιτεύγματα της ρώσικης πολεμικής και στρατηγικής βιομηχανίας, που ακυρώνει στην πράξη τις εφιαλτικές προσδοκίες ενός «Χρυσού Θόλου», που θα καθιστά τις ΗΠΑ αλώβητες και θα τους επιτρέπει να προχωρήσουν στο πρώτο πυρηνικό πλήγμα. «Εκνευρίζεται» για τις επιτυχίες της Ρωσίας στα πεδία των μαχών της μεγαλύτερης από τον Β Παγκόσμιο Πόλεμο στρατιωτικής σύγκρουσης αλλά και για το γεγονός ότι, παρά τις δυσκολίες που δημιουργούν στην ρωσική οικονομία οι σφοδρές δυτικές κυρώσεις, αυτή αντέχει. «Θυμάται» ακόμη και μάλλον ελπίζει πως μια κούρσα πυρηνικών και γενικότερα στρατηγικών εξοπλισμών μπορεί να εξουθενώσει τον αντίπαλο, όπως έγινε την δεκαετία του 1980. Επίσης βλέπει με φανερό ανησυχία την Κίνα να βάζει στις αρχές Νοεμβρίου σε επιχειρησιακή λειτουργία το τρίτο και αποκλειστικά κινέζικης τεχνολογίας αεροπλανοφόρο της, ενώ οι αμερικανικοί δορυφόροι συνεχίζουν να καταγράφουν τον αγώνα δρόμου του ασιατικού δράκου για να φτάσει στον στόχο των 1.500 πυρηνικών κεφαλών το 2030!

Οι αναγκαστικές παραχωρήσεις που έκανε ο Τραμπ, στην εμπορική- οικονομική αντιπαράθεση με την Κίνα, επειδή ακριβώς αυτή έχει κρίσιμη γεωστρατηγική διάσταση, όχι μόνο είναι προσωρινές, αλλά οι ΗΠΑ εργάζονται εδώ και καιρό για να δημιουργήσουν εκείνες τις προϋποθέσεις που θα αναιρέσουν τα κινέζικα πλεονεκτήματα και θα χτυπήσουν την Κίνα στα τρωτά της σημεία. Κατά την επίσκεψή του Τραμπ στην Ασία και πριν την συνάντηση Τραμπ- Σι, το αμερικανικό επιτελείο συναντήθηκε με τις ηγεσίες της Μαλαισίας, της Ιαπωνίας και της Ινδίας.

Με την Μαλαισία οι ΗΠΑ υπέγραψαν για πρώτη φορά συμφωνία «αμυντικής συνεργασίας», με το βλέμμα στην Κίνα και τις εντάσεις γύρω από Νότια Κινέζικη Θάλασσα. Να σημειώσουμε εδώ πως η ηγεσία της Μαλαισίας θέλει παράλληλα να εντάξει την χώρα στους BRICS+. Επίσης να υπογραμμίσουμε ότι η Μαλαισία, όπως και η Ινδονησία που πρόσφατα ο Τραμπ είχε προσκαλέσει στην Αίγυπτο, είναι οι χώρες -πύλες των Στενών της Μαλάκκα, από τα οποία περνάει περίπου το 80% των πετρελαϊκών εισαγωγών και το 60% του ναυτιλιακού εμπορίου της Κίνας. Δύσκολοι και επικίνδυνοι καιροί για πατήματα σε δύο βάρκες!

Στην επίσκεψή τους στην Ιαπωνία, που «φιλοξενεί» την μεγαλύτερη συγκέντρωση δυνάμεων στο εξωτερικό, οι ΗΠΑ απέσπασαν την υπόσχεση ότι η ηγεσία θα επιταχύνει το μεγαλύτερο «αμυντικό» πρόγραμμα από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και δώθε. Στη δε Νότια Κορέα επέστρεψε, από την προσωρινή μεταφορά της στην Μέση Ανατολή που έπαιξε κομβικό ρόλο στην επίθεση των ΗΠΑ στο Ιράν, η αμερικανική συστοιχία πυραύλων Patriot. Στην επίσκεψη στην Νότια Κορέα, συμφωνήθηκε η επέκταση των στρατιωτικών συμφωνιών, με τον αμερικανό Υπουργό Άμυνας να δηλώνει πως «υπάρχει για μας ισχυρή ανάγκη να συνδυαστούν η χρήση των συμβατικών στρατιωτικών δυνάμεων της Νότιας Κορέας και η πυρηνική ικανότητα των ΗΠΑ, οδηγώντας σε μια πρωτοβουλία συμβατικής πυρηνικής ολοκλήρωσης»!

Πολύ σημαντική γεωπολιτικά ήταν η υπογραφή, μία μέρα μετά την συνάντηση Τραμπ-Σι, δεκαετούς «αμυντικής» συμφωνίας με την Ινδία, δύο μόλις μήνες μετά την παρουσία του Μόντι στην διήμερη Σύνοδο του Οργανισμού για τη Συνεργασία της Σανγκάης. Ενώ στις αρχές Νοεμβρίου, η διοίκηση Τραμπ υποδέχονταν στην Ουάσινγκτον ηγέτες πέντε χώρων της Κεντρικής Ασίας (Καζακστάν, Κιργιζιστάν, Τατζικιστάν, Τουρκμενιστάν, Ουζμπεκιστάν), για την επίτευξη συμφωνιών για την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων σπάνιων γαιών που διαθέτουν και -κυρίως- για να ξαναβάλουν γεωπολιτικές σφήνες στα πλευρά τόσο της Ρωσίας όσο και της Κίνας.

Όσο μικραίνει η απόσταση που χωρίζει τις ΗΠΑ από την Ρωσία και την Κίνα, τόσο μεγαλώνει από τη μια η αγωνία του πρώτου για την δημιουργία εκείνων των όρων που θα καταστήσουν Μεγάλη Ξανά την Αμερική και από την άλλη η προσδοκία των ευρασιατικών ιμπεριαλιστών να υποσκάψουν την πρωτοκαθεδρία της. Ένα δηλαδή τέλει εκρηκτικό μείγμα!

Νέα Υόρκη, εκλογή Μαμντάνι

Ο ταξικός πόλεμος και οι νέοι “δήμαρχοι των υπονόμων”!

Ο Ζοχράν Κουάμε Μαμντάνι που θα μπει στο δημαρχείο της Νέας Υόρκης την πρωτοχρονιά του 2026 μαζί με την εκλογική νίκη έχει και άλλες πρωτιές: του πρώτου Μουσουλμάνου και του νεότερου από το 1892, δημάρχου της πόλης. Όχι όμως και του πρώτου αυτοπροσδιορισμένου σοσιαλιστή. Πριν από αυτόν, στα 1911 το Σενέκταντι, μια πόλη στα ανατολικά, στην πολιτεία της Νέας Υόρκης, εξέλεξε για τέσσερις θητείες τον Τζορτζ Λουν, έναν χριστιανοσοσιαλιστή που ανήκε στο τότε Σοσιαλιστικό κόμμα. Ήταν η περίοδος πριν το Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο στην οποία, με επίκεντρο το Μιλγουόκι του Γουισκόνσιν, αρκετοί σοσιαλιστές διεκδίκησαν και κάποιοι ανέλαβαν την διοίκηση δήμων. Περισσότεροι από 1.000 σοσιαλιστές εξελέγησαν σε δημαρχεία, τοπικά συμβούλια και νομοθετικά σώματα σε όλη τη χώρα. Ονομάστηκαν ειρωνικά από τους αντιπάλους τους «δήμαρχοι των υπονόμων» γιατί διεκδίκησαν μεταρρυθμίσεις για την βελτίωση των συνθηκών στέγασης, αποχέτευσης, υγείας, εξηλεκτρισμού, ύδρευσης και εκπαίδευσης. Σηριζόνταν ιδιαίτερα στις αστρο-γερμανικές κοινότητες αλλά και στο αναπτυσσόμενο εργατικό κίνημα και εκπροσωπούσαν έναν μεταρρυθμιστικό σοσιαλισμό αντιμετώπισης των αδικιών του καπιταλισμού που κάλπαζε. Πολύ αργότερα, το 1990, από τον μητροπολιτικό δήμο της αμερικάνικης μεγαλούπολης πέρασε ο Ντέιβιντ Ντίνκινς, ο πρώτος μαύρος δήμαρχος, που προέρχονταν από τους Δημοκράτες Σοσιαλιστές Αμερικής (DSA) που κυβέρνησε ως γνήσιος καθεστωτικός. Αντίθετα, αρκετά νωρίτερα από αυτόν, από το 1934 ως το 1946, ένας πιστός Ρεπουμπλικάνος, ο Φιορέλο Λα Γκουάρντια, που διατηρούσε σχέσεις με τους Σοσιαλιστές, υλοποίησε ένα τεράστιο πρόγραμμα υποδομών και επέκτασης των κοινωνικών υπηρεσιών αντάξιο των δικών τους οραμάτων. Οι «σοσιαλιστές των υπονόμων» και το Σοσιαλιστικό κόμμα αποδυναμώθηκαν ύστερα από την νίκη των Μπολσεβίκων στην Ρωσία και την επιρροή που απέκτησαν στο αμερικάνικο εργατικό κίνημα με την ίδρυση του ΚΚ ΗΠΑ, αλλά και από τις αντιθέσεις αναμεταξύ τους ύστερα από το ξέσπασμα του Παγκόσμιου Πολέμου. Όσο για το παράδειγμα του Λα Γκουάρντια, που στηρίχθηκε στο Νιου Ντηλ του Ρούσβελτ, έδωσε την θέση του στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές που σταδιακά άρχισαν να ενισχύονται ως αποτέλεσμα της καπιταλιστικής κρίσης και της αποσυγκρότησης της εργατικής τάξης. Ο Μαμντάνι είναι ο δεύτερος δήμαρχος στην Νέα Υόρκη που εκλέγεται με την υποστήριξη του DSA, θεωρείται διάδοχος των Σοσιαλιστών του περασμένου αιώνα και λειτουργεί ως αριστερή αντιπολίτευση στο εσωτερικό του Δημοκρατικού Κόμματος.

Γεννημένος στην Ουγκάντα από μια οικογένεια επιφανών διανοουμένων Ινδών μεταναστών, που το 1972 στα χρόνια της δικτατορίας του Ιντί Αμίν Νταντά κατέφυγαν στις ΗΠΑ, ο 33χρονος Μαμντάνι μεγάλωσε στο Κουίνς της Νέας Υόρκης. Η εκλογική εκτόξευσή του μπορεί να υπήρξε εντυπωσιακή και εν πολλοίς απρόσμενη, αλλά το κύμα πάνω στο οποίο πάτησε έχει μια ιστορία αρκετών χρόνων. Διαμορφώθηκε στα διευρυνόμε-

να κοινωνικά ρήγματα της αμερικάνικης μεγαλούπολης και την αποσύνθεση/ ανυποληψία στην οποία έχει περιπέσει το Δημοκρατικό Κόμμα ύστερα από τις προεδρίες Κλίντον, Ομπάμα και Μπάιντεν. Ισχυρή δυναμική απέκτησε στην διάρκεια του πρώτου σκληρού χρόνου της προεδρίας Τραμπ, η οποία ενίσχυσε την πόλωση στην αμερικάνικη αστική πολιτική σκηνή αλλά και στην κοινωνική βάση. Επίσης από την εξελισσόμενη οικονομική κρίση και την απόγνωση που αυτή προκαλεί στην εργατική τάξη, στις βάρδιες των νέων ανασφαλών εργαζομένων, σε ευρύτερα μεσαία στρώματα και στις μεταναστευτικές κοινότητες. Έναν ιδιαίτερο ρόλο έπαιξε η γενοκτονία των Παλαιστών η οποία, από ένα μακρινό διεθνές πρόβλημα, συνδέθηκε με τις εσωτερικές διαιρέσεις της αμερικάνικης κοινωνίας. Δωρεάν και γρήγορες δημοτικές συγκοινωνίες, τετραετές πάγωμα των ενοικίων σε 2 εκατομμύρια διαμερίσματα με σταθερό ενοίκιο, κατασκευή φθηνών κατοικιών, αύξηση της φορολογίας στους υπέρ-πλούσιους, δημιουργία κοινωνικών παντοπωλείων, δωρεάν καθολική παιδική φροντίδα ως τα 5 έτη, αύξηση του κατώτατου μισθού στα 30 δολάρια την ώρα μέχρι το 2030, προστασία από την δράση των κυνηγών μεταναστών του ICE. Με το 20% των 8,5 εκατομμυρίων Νεοϋορκέζων να βρίσκονται στο ή κάτω από το όριο της φτώχειας, (σε ορισμένες ομάδες ξεπερνά και το 30%), την ανεργία να ξεπερνά κατά πολύ το 5% στις ευάλωτες πληθυσμιακές ομάδες (Στο Μπρονξ για παράδειγμα πλησιάζει το 8%), το κόστος της ζωής (στέγαση, διατροφή, εκπαίδευση, περίθαλψη κλπ.) να αυξάνεται συνεχώς, τις επιπτώσεις της πανδημίας να μην έχουν ξεπεραστεί και τις ανισότητες να προκαλούν, δεν είναι καθόλου παράξενο που τα συνθήματα του Μαμντάνι είχαν τέτοια απήχηση. Από το Χάρλεμ και το Ουάσινγκτον Χάιτς μέχρι το νότιο Μπρονξ, το Τζάκσον Χάιτς, το Κουίνς και την καρδιά της μαύρης και ισπανόφωνης κοινότητας στο κεντρικό Μπρούκλιν, η ψήφος της εργατικής τάξης και των μεταναστευτικών κοινοτήτων ήταν συντριπτικά υπέρ του. Εντυπωσιακή ήταν επίσης η στήριξη από τους νέους. Ενδεικτικό μάλιστα της μεγάλης κοινωνικό-πολιτικής ρευστότητας, το γεγονός πως τον ψήφισαν και αρκετοί που στις εκλογές του 2024 στήριξαν τον Τραμπ. Βέβαια για την

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ για την φτώχεια στην Νέα Υόρκη από μια έρευνα του 2024, www.cssny.org/news/entry/latest-census-data-shows-poverty-remains-stubbornly-high-in-new-york-city-analysis

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

νίκη του δεν αρκούσε η υποστήριξη της κοινωνικής βάσης και ο μεγάλος αριθμός εθελοντών που έκαναν εκλογική εκστρατεία πόρτα-πόρτα. Για δικούς τους λόγους, κυρίως για να δημιουργήσουν αντίβαρα στον Τραμπ, συντάχθηκαν με την υποψηφιότητά του ισχυροί παράγοντες του Δημοκρατικού κόμματος και της επιχειρηματικής ελίτ αφότου ο Μαμντάνι επικράτησε στις προκριματικές.

Οι εξαγγελίες του Μαμντάνι, που στα «ένδοξα χρόνια» της καπιταλιστικής ανάπτυξης αποτελούσαν αυτονόητες κατακτήσεις, φαντάζουν σήμερα ως ριζοσπαστικές ανατροπές. Ορισμένες βέβαια εφαρμόστηκαν και πρόσφατα, όπως το πάγωμα των ενοικίων που συνέβη τρεις φορές στην θητεία του Ντε Μπλάζιο το 2015, 2016 και 2020. Αν υποθέσουμε πως θα μείνει συνεπής προς αυτές, τα ερωτηματικά που προκύπτουν για την υλοποίηση τους είναι πολλά. Παρά τον σημαντικό δημοτικό προϋπολογισμό, οι περισσότερες υποσχέσεις του Μαμντάνι για να γίνουν πράξη πρέπει να έχουν την έγκριση του κυβερνήτη πολιτείας ή της κεντρικής κυβέρνησης. Επιπλέον θα έχει να αντιμετωπίσει την αντίθεση της διοίκησης Τραμπ. Τουλάχιστον το 7% των εσόδων του δήμου προέρχεται από ομοσπονδιακά κονδύλια και ο αμερικάνος πρόεδρος έχει απειλήσει πως θα τα περικόψει. Ο νέος δήμαρχος με προσεκτικό τρόπο άρχισε σε ορισμένα καυτά θέματα “να τα γυρίζει” με χαρακτηριστική περίπτωση την απόφαση να κρατήσει την επίτροπο της αστυνομίας Τζέσικα Τις στην θέση της και την πρόθεσή του να συμπράξει με τους μεγάλους καπιταλιστές στον κλάδο των κατασκευών και της εκμετάλλευσης ακινήτων. Μετά την νίκη του έσπευσε να δηλώσει επανειλημμένα την προθυμία του να συνεργαστεί τόσο με τον Τραμπ όσο και με την Γουόλ Στρίτ και ανακοίνωσε πως η ομάδα μετά-

βάσης θα αποτελείται από βετεράνους Δημοκρατικούς από τις δημαρχίες των Μπλούμπεργκ, Ντε Μπλάζιο και Άνταμς. Αν κρίνουμε από τα πρώτα βήματα, τίποτε το ριζοσπαστικό δεν προβλέπεται!

«Μια νέα εποχή ταξικού πολέμου έχει ξεκινήσει στη Νέα Υόρκη»! διαπίστωνε το άρθρο της σύνταξης της Ουάσιγκτον Ποστ στις 8 Νοεμβρίου για την επινίκια ομιλία του Μαμντάνι. Υπερβολικός μελοδραματισμός; Όχι ακριβώς. Η δημοσιογραφική ναυαρχίδα του αμερικάνικου κατεστημένου γνωρίζει πολύ καλά πως ο νέος δήμαρχος ούτε που σκέφτεται να αμφισβητήσει τον καπιταλισμό. Με την κινδυνολογία της όμως, αποδεικνύει πως η τάξη που εκπροσωπεί δεν είναι διατεθειμένη να κάνει οικειοθελώς έστω και ελάχιστες παραχωρήσεις για να αμβλύνει τις μεγάλες ανισότητες και να μοιράσει ένα αντίδωρο από τον απίστευτο πλούτο που συγκεντρώνει. Από την άλλη βέβαια δείχνει τον φόβο της για το γεγονός πως ακριβώς αυτές οι ανισότητες και οι μεγάλες αντιθέσεις μπορούν να υποκινήσουν αγώνες και κινήματα που θα πάνε πολύ πιο μακριά από τις προθέσεις σοσιαλδημοκρατών πολιτικών όπως ο Μαμντάνι. Τόσο οι «σοσιαλιστές των υπονόμων» στις αρχές του 20ου αιώνα όσο και οι σημερινοί επίγονοί τους επιμένουν πως είναι εφικτός ένας «δίκαιος» καπιταλισμός. Και μόνο το γεγονός πως ύστερα από 100 και περισσότερα χρόνια τα βασικά ανθρώπινα δικαιώματα και αιτήματα για αξιοπρεπή εργασία, στέγη, εκπαίδευση, περίθαλψη και εν τέλει ζωή, παραμένουν υπό αμφισβήτηση για την κοινωνική πλειοψηφία ακόμη και στο κέντρο του παγκόσμιου καπιταλισμού, αποτελεί αδιάφυστη απόδειξη πως αυτός δεν μπορεί να εξανθρωπιστεί. Αδιάκοπα οδηγεί τις κοινωνίες στην απόγνωση και στα χαρακώματα του κοινωνικού πολέμου!

Βραζιλία

Αστυνομική σφαγή στις φαβέλες Προεκλογική σκοπιμότητα της ακροδεξιάς και δάκτυλος των Αμερικάνων με φόντο την εκρηκτική κοινωνική κατάσταση

Στις 28 Οκτωβρίου, 2.500 μέλη της στρατιωτικής αστυνομίας και παραστρατιωτικών πολιτοφυλακών εισέβαλαν σε πολλές γειτονιές στις φαβέλες, στο βόρειο Ρίο ντε Τζανέιρο (στην Πένια -Complexo de Penha- και στο Αλεμάο). Η θανατηφόρα αστυνομική επιχείρηση έγινε με εντολή του ακροδεξιού κυβερνήτη του Ρίο, Κλαούντιο Κάστρο, χρησιμοποιώντας ελικόπτερα, τεθωρακισμένα οχήματα και επίγειες μονάδες.

Η επιχείρηση είχε ως στόχο την εξάρθρωση και τη σύλληψη της ηγεσίας της ναρκοσυμμορίας «Comando Vermelho», αλλά γρήγορα μετατράπηκε σε ανταλλαγή πυροβολισμών που θύμιζε πολεμικό πεδίο μάχης. Σχολεία και πανεπιστήμια αναγκάστηκαν να κλείσουν και να ανασταλούν οι δημόσιες συγκοινωνίες. Ο απολογισμός του αστυνομικού μακελίου είναι τουλάχιστον 132 άνθρωποι (εκ των οποίων τέσσερις αστυνομικοί). Μια τέτοια αστυνομική επίθεση σε μια πυκνοκατοικημένη περιοχή όπως οι φτωχογειτονιές του Ρίο κατέληξε σε σφαγή!

Σύμφωνα με δημοσίευμα του Reuters, παρά το θάνατο 132 ανθρώπων και τις 100 συλλήψεις, η αστυνομία δεν μπόρεσε να συλλάβει ή να σκοτώσει ανώτερα στελέχη της συμμορίας Comando Vermelho. Ο βασικός ηγέτης της παραμένει ασύλληπτος. Συνελήφθη μόνο ένας αρχηγός συμμορίας μεσαίου επιπέδου. Όπως αναφέρουν μαρτυρίες, πολλά θύματα πυροβολήθηκαν πίσωπλατα, δέθηκαν ή εκτελέστηκαν από κοντινή απόσταση. Πολλά πτώματα έφεραν σημάδια εν ψυχρώ εκτέλεσης, με τραύματα από σφαίρα στον αυχένα και στην πλάτη. Σε άλλες ήταν δεμένα τα χέρια.

Η κεντρική κυβέρνηση (του Λούλα ντα Σίλβα) αντέδρασε σφοδρά, καταδικάζοντας την πρωτοβουλία του ακροδεξιού πολιτειακού κυβερνήτη. Στον απόηχο της έντονης κοινωνικής κατακραυγής διέταξε και έρευνα για τις συνθήκες της επιχείρησης - σφαγής αφού ο κυβερνήτης του Ρίο δεν είχε καν ενημερώσει για την επιχείρηση την ομοσπονδιακή κυβέρνηση, ούτε είχε ζητήσει κάποια συνεργασία εκ των προτέρων!

Οι αστικές κυβερνήσεις χρησιμοποιούν διαχρονικά αυτή την κατάσταση για να παρουσιαστούν σαν οι σωτήρες των πολιτών από την ανομία και τα κυκλώματα. Πίσω από την «ασυνεννοησία» πολιτειακού κυβερνήτη και κεντρικής κυβέρνησης κρύβεται ο διαγκωνισμός των αστικών κέντρων για το ποιος θα κερδίσει πόντους στις δημοσκοπήσεις!

Η «εγκληματικότητα» αποτελεί βασικό ζήτημα στη Βραζιλία πριν από τις επόμενες γενικές εκλογές, τον Οκτώβριο του 2026. Αστυνομικές επιχειρήσεις όπως η τελευταία στις φαβέλες στο Ρίο ντε Τζανέιρο συχνά μεταφράζονται σε ψήφους. Δημοσκόπηση που έγινε στις 31/10/25 δείχνει ότι το 55% των Βραζιλιάνων θεωρεί θετική την αστυνομική επιχείρηση!

Η ακροδεξιά παράταξη προσπαθεί να ανακάμψει εκλογικά μετά τη νίκη του Λούλα στις τελευταίες προεδρικές εκλο-

γές και την παραπομπή του ακροδεξιού Μπολσονάρο σε δίκη!

Παράλληλα η ακροδεξιά εκμεταλλεύεται και την πρόσφατη κλιμάκωση της ρητορικής Τραμπ ενάντια στο ναρκεμπόριο, που οδήγησε στη στρατιωτική επιχείρηση στα ανοικτά της Βενεζουέλας. Ο γιος του Μπολσονάρο, Φάβιο, γερουσιαστής του Ρίο, κάλεσε τις ΗΠΑ να αναπτύξουν στρατιωτικές δυνάμεις και στα βραζιλιάνικα χωρικά ύδατα, βομβαρδίζοντας πλοία που φεύγουν από τον κόλπο Γκουαναμπάρα, απέναντι από το Ρίο!

Μπορεί η βασική στόχευση των

ΗΠΑ να είναι ο έλεγχος των καθεστώτων σε Βενεζουέλα και Κολομβία, αλλά η όλη μεθόδευση, οι απειλές και οι βομβαρδισμοί σε ψαροκάικα είναι πρώτης τάξεως ευκαιρία για την ακροδεξιά στη Βραζιλία αλλά και για τον ίδιο τον Τραμπ!

Όπως αναφέρουν αναλυτές στη Βραζιλία, οι δεκάδες αστυνομικές επιχειρήσεις τις τελευταίες δεκαετίες, κυρίως σε φτωχές γειτονιές μεγαλουπόλεων, καθόλου δεν έχουν ανακόψει την επέκταση του δικτύου των εμπορών ναρκωτικών. Δεν θα πούμε κάτι νέο αν θυμίσουμε τη διαχρονική και οργανική

σύνδεση του καπιταλιστικού συστήματος διεθνώς και ιδιαίτερα στη Λατινική Αμερική με το εμπόριο ναρκωτικών που δρα ανεξέλεγκτα και με τις ευλογίες των συστημικών κυβερνήσεων! Καμιά κυβέρνηση δεν ασχολείται με τη φτώχεια και την ανεργία που μαστίζουν χιλιάδες νέους που συνωστίζονται στις φαβέλες και επιζούν με ψίχουλα καθημερινά. Η φτώχεια, η ανέχεια, η ανεργία, η περιθωριοποίηση, ο συστημικός ρατσισμός είναι που οδηγούν τους νέους και σε ναρκοκυκλώματα. Από τέτοιες δεξαμενές στρατολογούν οι διάφορες συμμορίες.

Διαβολοβδομάδα

(Ξανα)πωλείται η Ελλάς! Θα γίνει η Αν. Μεσόγειος ΝΑΤΟϊκή λίμνη;

Η εβδομάδα 3-8 Νοέμβρη χαρακτηρίστηκε από μια «απόβαση» Αμερικανών στη χώρα μας. Πλάι σε εκατοντάδες υπερατλαντικούς «επενδυτές», η κυβέρνηση και η ντόπια ολιγαρχία του πλούτου υποδέχτηκαν υπουργό και υφυπουργούς της κυβέρνησης Τραμπ, μαζί με τη νέα πρέσβειρα των ΗΠΑ. Η ατζέντα περιέλαβε δύο βασικά θέματα: τον καθορισμό της χώρας μας ως πύλης εισόδου του αμερικανικού σχιστολιθικού υδρογονάνθρακα (LNG) προς την ανατολική Ευρώπη (Ελλάδα, Βουλγαρία, Ρουμανία, Μολδαβία και Ουκρανία) και την προσπάθεια μετατροπής της Ανατολικής Μεσογείου σε ΝΑΤΟϊκή -και βασικά αμερικανική- λίμνη. Παράλληλα, ανακοινώθηκε η έναρξη δραστηριοποίησης της Exxon-Mobil σε ελληνικό θαλάσσιο οικόπεδο που δεν αμφισβητείται, στο Βόρειο Ιόνιο, δυτικά της Κέρκυρας. Η γαλλική Total, ωστόσο, αποχώρησε από τα οικόπεδα που της είχαν προσφερθεί.

Χαράς ευαγγέλια τόσο για τον κυρίαρχο αμερικανικό παράγοντα όσο και για τους εγχώριους υπεργολάβους. Με μια προϋπόθεση: το «σφράγισμα» της περιοχής από αντιπάλους και ανταγω-

νιστές! Εκεί αποσκοπούν όλες οι κινήσεις των ΗΠΑ, με άμεση επιδίωξη την απεξάρτηση της ΕΕ από τους ρωσικούς υδρογονάνθρακες και την... εξάρτησή της από τους αμερικανικούς. Έτσι, συμφωνήθηκε η αναβάθμιση-επέκταση των σταθμών Ρεβυθούσας και Αλεξανδρούπολης, ενώ σχεδιάζεται και τρίτη εγκατάσταση, κατά ορισμένα δημοσιεύματα πιθανά στο Βόλο.

Η συνάντηση Μητσοτάκη-Γκιλφίλ ήταν η πιο χαρακτηριστική (χωρίς οι άλλες δύο, του Τασούλα και του Γεραπετρίτη, με την πρέσβειρα να πηγαίνουν πίσω) του βαθμού υποτέλειας και εξάρτησης της ντόπιας πλουτοκρατίας. Ξεπερνώντας τα χολιγουντιανού τύπου «σταριλίκια» με την τοποτηρήτρια των αμερικανικών συμφερόντων στη χώρα μας, το πανελλήνιο είδε τον πρωθυπουργό να ζητά να έρθουν αμερικανικές επενδύσεις στη χώρα, παραχωρώντας τις στους ενεργειακούς, οικονομικούς και γεωπολιτικούς-πολεμικούς σχεδιασμούς των φονιάδων, ενώ, για ξεκάρφωμα, μίλησε περί «...ισότιμης (!!) συνομιλίας Ελλάδας-ΗΠΑ σε σχέση με την ενέργεια», πουλώντας τη γεωγραφική θέση και την αφοσίωση της άρχουσας τάξης και του

πολιτικού της προσωπικού στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Τίποτα το πρωτότυπο, θα λέγαμε.

Ταυτόχρονα, ενεργοποιείται η μία εκ των δύο κακόφημων 3μερών (η άλλη είναι με την Αίγυπτο), που μετονομάστηκε σε πρωτοβουλία 3+1 (Ισραήλ, Ελλάδα, Κύπρος + ΗΠΑ που κάνουν και κουμάντο), για την επίτευξη των προαναφερθέντων αμερικανικών στόχων. Η Ανατολική Μεσόγειος αποτελεί κρίσιμο για τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα σταυροδρόμι και η Ελλάδα καλείται να συνδράμει στην προσπάθεια απόλυτου και αδιατάραχτου αμερικανονατοϊκού ελέγχου. Το δέλεαρ για την ντόπια ολιγαρχία του πλούτου είναι μεγάλο, αφού τόσο η μεσιτεία από έναν μελλοντικό «ενεργειακό κόμβο» όσο και οι μωροφιλοδοξίες για αναβαθμισμένο γεωπολιτικό ρόλο, σε συνδυασμό με το άμεσο κέρδος τουλάχιστον του εφοπλιστικού και του κατασκευαστικού κεφαλαίου, ισοδυναμούν με δισεκατομμύρια δολάρια και ευρώ σε βάθος χρόνου. Επίσης, ο ερμηνευόμενος από ελληνικής πλευράς ως «αποκλεισμός της Τουρκίας» από την περιοχή θεωρείται ισχυρός παράγοντας γι' ακόμη μεγαλύτερη πρόσδεση στο άρμα των Αμερικανών.

Διατλαντική συμφωνία

Γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελά, πατέρα;

Διθυραμβικές κραυγές για την ενεργειακή και γεωπολιτική αναβάθμιση της χώρας έχουν καλύψει τα πραγματικά δεδομένα και τις στοχεύσεις της πολυδιαφημισμένης διατλαντικής συνάντησης και της σχετικής συμφωνίας που τη συνόδευσε. Η συμφωνία έχει δύο σκέλη, αυτό των εξορύξεων και αυτό της εισόδου LNG στην Κεντρική Ευρώπη, του αμερικάνικου προφανώς.

Η εξόρυξη μετά σαράντα χρόνια

Όσον αφορά το πρώτο, υπογράφηκε στο Ζάμπειο η συμφωνία ανάμεσα σε ExxonMobil, HELLENiQ Energy και Energean για την έναρξη ερευνητικών γεωτρήσεων στο Μπλοκ 2, στο Βορειοδυτικό Ιόνιο. Πρόκειται για την πρώτη απόπειρα συστηματικής εξόρυξης υδρογονανθράκων στην Ελλάδα ύστερα από περίπου τέσσερις δεκαετίες. Η υπογραφή πραγματοποιήθηκε παρουσία αμερικανών υπουργών και υψηλόβαθμων κυβερνητικών αξιωματούχων, υπογραμμίζοντας τη γεωπολιτική σημασία του έργου και τη στρατηγική σύμπλευση Αθήνας-Ουάσινγκτον στον τομέα της ενεργειακής ασφάλειας.

Το Μπλοκ 2 παραχωρήθηκε αρχικά στην κοινοπραξία των εταιρειών Total 50%, Edison 25% και ΕΛΠΕ 25%, τον Μάρτιο του 2018. Τον Φεβρουάριο του 2021 η Energean Hellas απέκτησε το μερίδιο 50% που κατείχε η Total στο Block 2 στο Βορειοδυτικό Ιόνιο και κατέστη, παράλληλα, Διαχειριστής (Operator) στη συγκεκριμένη παραχώρηση.

Η εταιρεία, μέσω της εξαγοράς του τομέα της έρευνας και εκμετάλλευσης υδρογονανθράκων της Edison, ανέλαβε το επιπλέον 25%, οπότε το συνολικό ποσοστό της στην παραχώρηση ανήλθε στο 75%. Μερίδιο 25% στην παραχώρηση

ανήκε στην HelleniQ Upstream Δυτική Κέρκυρα (πρώην όμιλος Ελληνικών Πετρελαίων).

Το Block 2 βρίσκεται στο Ιόνιο Πέλαγος, 30 χλμ. δυτικά της Κέρκυρας, και έχει έκταση 2,422.1 τ.χλμ. Προς τα δυτικά εκτείνεται ως το θαλάσσιο όριο της ΑΟΖ μεταξύ Ελλάδας-Ιταλίας. Τα Βάθη του νερού κυμαίνονται από 500 μ. έως 1.500 μ. και η περιοχή ανήκει στη γεωλογική ενότητα της Προ-Απούλιας Ζώνης.

Πρόκειται για έναν χώρο εξόρυξης όπου το ντόπιο μεγάλο κεφάλαιο φαίνεται να πρωτοστατεί εδώ και καιρό όσον αφορά το ενεργειακό παρόν και τον αντίστοιχο σχεδιασμό. Σύμφωνα με κυβερνητικές και εταιρικές πηγές, εφόσον οι έρευνες και οι δοκιμαστικές γεωτρήσεις επιβεβαιώσουν τα εκτιμώμενα αποθέματα, η παραγωγή μπορεί να ξεκινήσει το 2027.

Θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς πως με την τροπή που παίρνουν οι παγκόσμιες και τοπικές εξελίξεις γίνεται λόγος για ένα σχετικά μεγάλο και συμπυκνωμένο χρονικό διάστημα όπου πολλά μπορούν να συμβούν. Πολύ περισσότερο αν συνυπολογιστεί το γεγονός ότι η κύρια πρόθεση των Αμερικάνων αφορά τις εξαγωγές αμερικάνικου LNG. Οπότε φαίνεται να δίνεται ένα οικονομικό αντιστάθμισμα στη μεγαλοαστική τάξη της χώρας σε έναν τομέα που αποτελούσε τα τελευταία χρόνια σημαντική εξορμητική φιλοδοξία της, έτσι ή αλλιώς.

Δίνεται συνεπώς το «λάκτισμα» και η κάλυψη από τον κυρίαρχο υπερατλαντικό ιμπεριαλιστή, αλλά πρέπει να δούμε και τη συνέχεια.

Τα ενεργειακά πίσω-μπρος (μιλάμε φυσικά για τις εξορύξεις) στην Ανατολική Μεσόγειο, που πάνε παράλληλα με τις γεωπολιτικές στρατηγικές, το επιβεβαιώνουν. Εκεί που κανείς μπορεί να υποστηρίξει ότι πραγματικά θα έχουμε

γρήγορες και υλοποιήσιμες αναπροσαρμογές στην ενεργειακή πολιτική της χώρας είναι το LNG.

Το LNG και ο κάθετος άξονας

«Η Ελλάδα ήταν το τέλος ενός αγωγού σε ένα σύστημα που κυριαρχείτο από τη Ρωσία. Σήμερα γίνεται το σημείο εκκίνησης - η είσοδος στην Ευρώπη - για την αμερικανική ενεργειακή εμπορία». Με αυτά τα λόγια ο υπουργός Ενέργειας των ΗΠΑ, Chris Wright, σφράγισε στο Ζάμπειο μια ιστορική στροφή για τη χώρα και την ευρύτερη περιοχή της Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Στο πλαίσιο της Διατλαντικής Συνόδου για την Ενέργεια (P-TEC), υπογράφηκαν συμφωνίες-ορόσημα που μετατρέπουν την Ελλάδα σε βασικό ενεργειακό κόμβο και «εκτοξευτήρα» αμερικανικού υγροποιημένου φυσικού αερίου (LNG) προς εκατομμύρια ανθρώπους στην Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη που εξαρτώνται σήμερα από ρωσικές προμήθειες. Η κοινοπραξία Atlantic-See LNG Trade (DEPA-AKTOR) υπέγραψε μακροπρόθεσμη συμφωνία με την αμερικανική Venture Global, έναν από τους μεγαλύτερους εξαγωγείς LNG παγκοσμίως. Η εμπορική συμφωνία καλύπτει 20ετία και προβλέπει την προμήθεια LNG με ποσότητες από 0,7 έως 4 δισεκατομμύρια κυβικά μέτρα ετησίως, με παραδόσεις που θα ξεκινήσουν από το 2030.

Η Αλεξανδρούπολη και η Ρεβυθούσα γίνονται έτσι οι βασικές λέξεις «κλειδιά» στο αμερικάνικο ενεργειακό λεξιλόγιο που αφορά την υλοποίηση των σχεδιασμών τους στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου. Βασικός κορμός αυτής της μετάβασης είναι ο λεγόμενος «κάθετος διάδρομος LNG».

Ακόμα όμως και αν... παρακάμψουμε συνειδητά την ταξική διάρθρωση της ελληνικής κοινωνίας και θεωρήσουμε, ως «πατριώτες», κοινά τα συμφέροντα λαού-αστικής τάξης στο κομμάτι της συμφωνίας που αφορά το LNG, αν και δεν υπάρχουν αμφιβολίες ως προς το σκέλος της υλοποίησης (οι Αμερικάνοι βιάζονται), τα οφέλη για τα οποία πανηγυρίζει η κυβέρνηση είναι αμφισβητήσιμα. Μιλώντας για τα συνολικά συμφέροντα αυτής της τάξης...

Καταρχάς υφίστανται οικονομικές μη συμβατότητες που αφορούν το υψηλό κόστος και τη χαμηλή δέσμευση φορτίου στον «κάθετο αγωγό». Είναι γνωστό πως το αμερικάνικο και το καταριανό LNG είναι εμφανώς πιο ακριβά από το αντίστοιχο ρωσικό και εξαιτίας αυτού του γεγονότος αλλά και επίσης προκειμένου να αποσβεστεί το υψηλό κατασκευαστικό κόστος απαιτείται πολύ μεγάλη και μακροχρόνια δέσμευση/αποθήκευση φορτίου για το οποίο δεν είναι καθόλου πρόθυμες οι χώρες «διάδρομοι», Βουλγαρία-Ρουμανία, να το επωμιστούν! Καμία ρουμάνικη ή βουλγάρικη εταιρεία δεν έχει μέχρι στιγμής υπογράψει κάποιο σχετικό συμβόλαιο. Η Βουλγαρία εξάλλου προμηθεύεται αέριο από τον ανταγωνιστικό διάδρομο Tourkstream.

Επιπλέον, επειδή οι χώρες της «Γηραιάς Ευρώπης» έχουν στο μεταξύ, μετά τον πόλεμο στην Ουκρανία, δημιουργήσει τις δικές τους υποδοχές υγροποιημένου φυσικού αερίου, υπάρχει πλεονάζουσα δυναμικότητα που υπερβαίνει τη ζήτηση πάνω από 30%. Για τις χώρες της ΕΕ (πρόκειται μάλιστα να τρέξει και αντίστοιχο πρόγραμμα αντικινήτρων) το φυσικό αέριο είναι ένα «μεταβατικό καύσιμο» για το οποίο δεν προβλέπονται μακροπρόθεσμες επενδύσεις.

Για ποιο λόγο μάλιστα οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές να πριμοδοτήσουν τέτοια επενδυτικά σχέδια που σε τελική ανάλυση τους μόνους που συμφέρουν είναι οι Αμερικάνοι; Εδώ είναι ένα σημείο όπου οι Ευρωπαίοι απουσιάζουν και ενδεχομένως κοντράρουν τον νέο διατλαντικό ενεργειακό θρίαμβο! Όπως μάλιστα γράφει το (καλά) ενημερωμένο «Ποντίκι»: «Το τελευταίο τμήμα του άξονα (Ρουμανία-Ουκρανία) είναι πρακτικά ανενεργό ή επισφαλές λόγω πολέμου. Κανείς δεν δεσμεύεται μακροπρόθεσμα όσο υπάρχει ρίσκο βομβαρδισμού υποδομών». Και επίσης «Η ΕΕ σχεδιάζει μείωση κατανάλωσης φυσικού αερίου κατά 30% ως το 2030. Ένας νέος αγωγός που θα ολοκληρωθεί μετά το 2027 κινδυνεύει να λειτουργήσει μόλις 5-8 χρόνια προτού χάσει λόγο ύπαρξης. Αυτό αντιβαίνει στη λογική βιωσιμότητας των μεγάλων ενεργειακών projects».

Η γεωπολιτική λογική της Ε.Ε. όσον αφορά το αέριο είναι μεταβατική σταθεροποίηση, όχι μακρόπνοη επένδυση.

Ποιοι κερδίζουν

Για να επανέλθουμε στην... ταξική ανάλυση, είναι αναμφισβήτητο ότι ο Κοπελούζος και οι τρεις έλληνες εφοπλιστές που παρευρέθηκαν στη Διατλαντική Συνάντηση αντιπροσωπεύουν κομμάτια της μεγαλοαστικής τάξης της χώρας που είναι σίγουρα ωφελημένα από τη συμφωνία. Επίσης σίγουρο είναι πως, παρά τις μεγαλοστομίες ότι η χώρα θα γίνει εξαγωγέας ενέργειας, σε τίποτε δεν πρόκειται να ωφεληθεί ο λαός και οι εργαζόμενοι από αυτό. Εξάλλου, ακόμα και σήμερα η χώρα εξάγει ενέργεια, χωρίς αυτό να σημαίνει κάτι για τις υψηλές τιμές ρεύματος-αερίου που υποχρεώνονται να χρυσοπληρώνουν οι εργαζόμενες μάζες της χώρας. Το αντίθετο, μάλιστα, βλέπουμε να συμβαίνει...

Πρέπει να υπογραμμιστεί όμως ότι παρ' όλες τις ωφέλειες για τα τμήματα του κυρίαρχου αστικού σχηματισμού που αναφέραμε, δεν επιβεβαιώνεται μία συνολική ενεργειακή και γεωπολιτική αναβάθμιση της αστικής τάξης της χώρας.

Ακόμα και όσον αφορά την ανταγωνιστική αστική τάξη της Τουρκίας, την οποία ο Μητσοτάκης "μάλωσε" και δήλωσε πως ήρθε η ώρα να συμμορφωθεί και να πάψει να διακινεί ρώσικο αέριο, η πρότασή της (Tourkstream) σε Ουγγαρία-Βουλγαρία-Ρουμανία είναι πολύ πιο θελκτική οικονομικά και λιγότερο γεωπολιτικά επικίνδυνη από αυτήν του «κάθετου» άξονα.

Αυτοί που βιάζονται να λειτουργήσει η Αλεξανδρούπολη και προοπτικά η Καβάλα ως στρατιωτικό και ενεργειακό δίπολο είναι οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές. Διπλός γεωστρατηγικός στόχος είναι να αντικαταστήσουν το ρώσικο με το αμερικάνικο αέριο στη Νοτιοανατολική Ευρώπη από τους τερματικούς σταθμούς του Τέξας και της Νεπράσκα και ταυτόχρονα να συμπιέσουν τις γεωπολιτικές φιλοδοξίες της Τουρκίας και τη σχέση της με το ρώσικο αέριο.

Τώρα το τι τελικά θα πράξουν το 2027 τόσο η Exxon Mobil στο Βόρειο Ιόνιο όσο και αργότερα (;) η Chevron στην Κρήτη (εκεί ακόμα δεν υπάρχει αντίστοιχη διατλαντική συμφωνία, αλλά πολλοί ήδη μιλάνε για την «αμερικάνικη ασπίδα») είναι ζήτημα που πρέπει πρώτα να δούμε να υλοποιείται....

Αναφορικά με αυτό το τελευταίο, είναι βέβαιο ότι η γειτονική χώρα δεν θα μείνει με σταυρωμένα τα χέρια. Οι δηλώσεις από ολόκληρη την τουρκική πολιτική ηγεσία είναι συνεχείς, με πιο χαρακτηριστική τη «φωνή του Παβλόφ» Μαχτσελί που καταφέρεται απροσχημάτιστα κατά του Τραμπ, σε προφανή συνεννόηση με τον Ερντογάν που μιλά για... ιμπεριαλιστικά (!) σχέδια αποκλεισμού της Άγκυρας από την Ανατολική Μεσόγειο. Το πώς μπορεί να εκφραστεί αυτή η τουρκική δυσφορία δεν είναι εύκολο να εκτιμηθεί. Αστοί αναλυτές στη χώρα μας κάνουν λόγο για ενδεχόμενο βγάλισμο του τουρκικού γεωτρύπανου σε περιοχές που δεν παρεμποδίζουν, ωστόσο, τους σχεδιασμούς της Chevron, ενώ άλλοι μιλούν για προσπάθειες συμψηφισμού ή αντιπαροχής στην Κύπρο ή στο Αιγαίο. Η, ως την πούμε έτσι, κατανομή ρόλων για τις άρχουσες τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας που διαφαίνεται από πλευράς ΗΠΑ δεν είναι βέβαιο ότι θα ευοδωθεί. Γιατί, προς ώρας, καμία από τις δύο δεν δείχνει σημάδια υποχώρησης ή συμβιβασμού σε κανένα από τα ζητήματα κυριαρχίας και διεκδικούμενου ρόλου.

Είναι σίγουρο ότι οι πρόσφατες κινήσεις της Άγκυρας με τους άγγλους και γερμανούς ιμπεριαλιστές αλλά και με την Ισπανία, στις οποίες βεβαίως εξωθήθηκε από τις ΗΠΑ και με τις οποίες η Αθήνα «αδειάστηκε» για πολλοστή φορά από τους ευρωπαίους εταίρους και συμμάχους, με την αγορά των Euro-

fighters και άλλου στρατιωτικού υλικού καθώς και ικανού αριθμού εκπαιδευτικών αεροσκαφών, δεν βλέπονται με καλό μάτι από τους Αμερικανούς. Όμως, αυτό δεν σημαίνει και απομόνωση της Τουρκίας, όπως ορέγονται οι ντόπιοι ιθύνοντες, αλλά ένταση των πιέσεων για την ευθυγράμμισή της με την εν γένει πολιτική των Αμερικανών. Άλλωστε, έχουμε συνηθίσει σε «αναβαθμίσεις» και «υποβαθμίσεις» πότε της μας και πότε της άλλης πλευράς για να... γίνεται η δουλειά.

Η ευφορία που εκφράζεται από το ντόπιο κατεστημένο γι' αυτές τις τελευταίες εξελίξεις πρέπει να οδηγεί στα αντίθετα ακριβώς συναισθήματα το λαό μας. Γιατί προϋπόθεση για την ευημερία του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού είναι η μεγιστοποίηση της εκμετάλλευσης και του πόνου των λαϊκών στρωμάτων. Πολύ περισσότερο που, με την τροπή που έχουν πάρει τα πράγματα, ο κίνδυνος του πολέμου αποκτά πέρα από τα γενικά και τα ειδικότερα χαρακτηριστικά που προκύπτουν από τις αντιθέσεις των αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας. Πού να βρεθούν και υδρογονάνθρακες, δηλαδή. Άσε που η εξόρυξη πετρελαίου και φυσικού αερίου (ακόμη δεν τον είδαμε, Γιάννη τον ονομάσαμε) δεν σημαίνει καθόλου φτηνές τιμές για το λαό. Το παράδειγμα του ρεύματος που παράγει και εξάγει η χώρα μας, το οποίο πουλιέται στην Ελλάδα σε τιμή... Ολλανδίας, είναι πολύ διαφωτιστικό!

Η ηρωική παν-φιγούρα

Στη Σόφια της Βουλγαρίας λειτουργεί το Μουσείο Σοσιαλιστικής Τέχνης. Μέσα σε αυτό υπάρχουν δύο βασικοί χώροι. Ο πρώτος, ένας μεγάλος υπαίθριος κήπος γεμάτος αγάλματα, ενώ ο δεύτερος, μια μεσαία αίθουσα με πίνακες. Εκεί μπορεί να δει κανείς έργα τέχνης από Βούλγαρους αλλά και διεθνείς καλλιτέχνες, που αφορούν Βουλγαρικές αλλά και διεθνείς ιστορικές και κοινωνικές παραστάσεις, από ευρύ φάσμα της ιστορίας του 20ού αιώνα.

Μια προσεκτική ματιά και στους πίνακες και στα γλυπτά δίνει στον επισκέπτη να αντιληφθεί μια διάκριση μεταξύ απεικονίσεων συγκεκριμένων προσωπικοτήτων της ιστορίας (Λένιν, Μάο, Στάλιν, Μπρέζνιεφ, Ζίβκοφ κ.λπ.) και ανώνυμων ηρώων με συμβολική υπόσταση. Αυτή η διάκριση δεν δείχνει να έχει χρονολογική τοποθέτηση, αν και δεν παρουσιάζεται πριν τη σοσιαλιστική περίοδο. Ωστόσο, υπάρχουν διακρίσεις στα ρεύματα που αναδεικνύονταν σε κάθε φάση (προεπαναστατικά, μετεπαναστατικά και την περίοδο της ρεβιζιονιστικής στροφής), αλλά και υφολογικές.

Συνολικά κυριαρχεί το ηρωικό στοιχείο. Ο ήρωας αποτελεί χαρακτήρα που, ανεξάρτητα αν ονοματίζεται, αποκτά βασικό ρόλο στο έργο. Άλλοτε κομμάτι του ιστορικού και κοινωνικού συνόλου, άλλοτε σαν επίκεντρο, ο λαϊκός-προλεταριακός ήρωας αποτελεί εικόνα της τάξης του και των αγώνων της για ψωμί και ελευθερία. Οι σκηνές είναι σε μεγάλο βαθμό παρμένες από τη Σεπτεμβριανή εξέγερση του 1923, αλλά και όλα ακολουθήσαν ως και τους αντιφασιστικούς αγώνες της δεκαετίας του '40. Οι ήρωες είναι οι παρτιζάνοι, συχνά απεικονιζόμενοι σε ομάδες, αλλά και οι ανεφοδιαστές των ανταρτών, οι εκτελεσμένοι και οι οι-

κογένειες των εκτελεσμένων, οι ανακρινόμενοι από την αστυνομία, οι βασανισμένοι, οι πατεράδες που υπερασπίζονται τα παιδιά τους, οι γενιές των φυλακισμένων. Αντί της συγκεκριμένης φιγούρας με όνομα και επώνυμο, επικρατεί η παν-φιγούρα. Λαϊκοί ήρωες κρατημένοι στην ανωνυμία για την παγκοσμιότητα του ρόλου και της ύπαρξής τους· οι προλεταριακές μάζες μπορούν να ταυτιστούν με καθένα από τους παραπάνω ρόλους.

Όσο περνούν τα χρόνια, και ιδιαίτερα από τη δεκαετία του '50 και τις διεθνείς αλλαγές μετά το 1956, αρχίζει μια απομάκρυνση από το συγκεκριμένο ιστορικό γεγονός, για χάρη ηρώων παρόμοιων μεν, μα με συμβολική και αλληγορική πλέον υπόσταση. Στη θέση του εξεγερμένου του Σεπτεμβρίου του 1923 βλέπουμε περισσότερο τον εξεγερμένο σκέτα. Στη θέση της μητέρας που ανεφοδιάζει το βουνό, έχουμε τη βασανισμένη μητέρα. Φυσικά, η έμπνευση παραμένει σαφώς από την επαναστατική ιστορία και παράδοση των νότιων σλαβικών λαών, όμως με την πάροδο των δεκαετιών εισχωρούν πλέον και θρησκευτικά θέματα, όπως η σταύρωση ως ένδειξη μαρτυριών ή η ευλαβική καρτερικότητα ως ένδειξη αντοχής στις κακουχίες. Εμφανίζεται, δηλαδή, η επιρροή αστικών ιδεολογημάτων στα λαϊκά μυθολογήματα.

Σε διάκριση προς τα παραπάνω βρίσκονται οι προσωπικότητες. Ο Λένιν, ο Τσε, ο Μαρξ, ο Ζίβκοφ, ο Στάλιν, ο Μάο, ο Μπρέζνιεφ και ο Δημητρώφ. Η επωνυμία τοποθετεί πολύ συγκεκριμένα στον χρόνο και την πολιτική τον πίνακα ή το γλυπτό. Δημιουργεί τους δικούς της ήρωες, που πλέον απομακρύνουν τη δυνατότητα ταύτισης, αλλά επικεντρώνουν στη συγκεκριμένη ιστορική προσφορά

(φυσικά όχι μόνο στο προλεταριάτο, κρίνοντας από τους εικονιζόμενους). Φυσικά, η απεικόνιση ηγετικών προσωπικοτήτων από μόνη της δεν είναι ξένη προς την προλεταριακή ιδεολογία, αλλά η ποσότητα, το επίκεντρο και η χρονική συγκυρία (όπως και πολλά άλλα που μπορεί να συνοδεύουν) μπορούν να την καταστήσουν τέτοια. «*Η θεωρία για τους "ήρωες" και το "πλήθος" δεν είναι μπολσεβίκικη, αλλά εσέρικη θεωρία. Οι ήρωες κάνουν τον λαό, τον μετατρέπουν από πλήθος σε λαό, λένε οι εσέροι. Ο λαός κάνει τους ήρωες, απαντούν στους εσέρους οι μπολσεβίκοι*», σημειώνει σε γράμμα του ο Στάλιν, γνωστός τόσο για τα υπέρμετρα εγκώμια (λεκτικά και καλλιτεχνικά) στο πρόσωπό του, όσο και για τη δική του έχθρα προς αυτά, έχθρα αναγνωρισμένη και από την αντιδραστική βιβλιογραφία.

Την παραπάνω διάκριση δείχνει ότι συγκεράζουν τα κινεζικά εκθέματα του μουσείου, στα οποία οι σκηνές από το εργοστάσιο και το χωράφι περιλαμβάνουν τον ανώνυμο λαϊκό ήρωα (σε πλη-

θωρική παρουσία), που λειτουργεί ως φορέας του νέου κόσμου και της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, πλάι στον οποίο βρίσκεται ο επώνυμος (Μάο, ή άλλα στελέχη του ΚΚΚ).

Παρά τις εμφανώς διαφορετικές πολιτικές και κοινωνικές αφετηρίες, η τέχνη στο ιστορικό πλαίσιο που εμφανίζεται κάθε φορά αποτελεί ένα θέμα με σοβαρή ανάγκη μελέτης. Για παράδειγμα, σε τι βαθμό έργα παραγγέλθηκαν και σε τι βαθμό ήταν σημεία γνήσιας λαϊκής έκφρασης; Πού θα σταθεί η μπίλια, στον προλεταριακό ήρωα που εγκολπώνει συνολικά την εργατική τάξη ή στην ηγετική προσωπικότητα που ανέδειξε το κομμουνιστικό κίνημα (και η υποχώρηση-ήττα του); Σε μια δεδομένη ιστορική στιγμή, έχουμε ανάγκη τη συγκεκριμένη ιστορική αναφορά που μας ταυτίζει με το σύγχρονό μας και τη δική μας ιστορική φάση ή τη διαχρονική θεώρηση με τον κίνδυνο της αοριστίας; Ο καλλιτέχνης ποιο θα υπηρετήσει και πόσο το καθένα; Το άρθρο θα τη σκαπουλάρει αφήνοντας τα ερωτήματα στον επίλογο (για την ώρα).

Απέναντι
Μιλτιάδου 3, Δάφνη

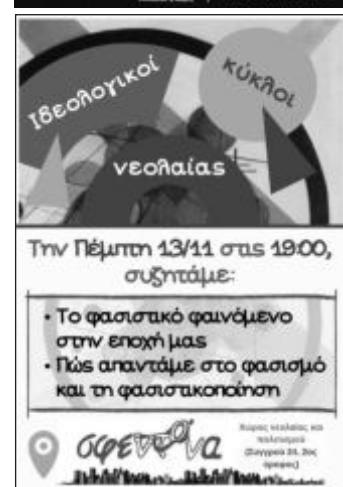
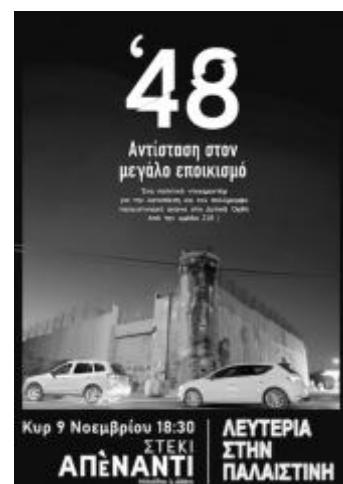
Αρκετός κόσμος παρακολούθησε στις 9 Νοέμβρη την προβολή του ντοκιμαντέρ '48 Αντίσταση στον μεγάλο εποικισμό, της ομάδας 218, το οποίο αναφέρεται στις επιχειρήσεις εποικισμού στη Δυτική Όχθη, στη στάση και τη συμπεριφορά των εποίκων και την αντίσταση του παλαιστινιακού λαού απέναντί τους. Αναδεικνύοντας, έτσι, τα επιθετικά χαρακτηριστικά του εποικισμού, ο οποίος χρησιμοποιείται από το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, για να διώξει τους Παλαιστίνιους από τη χώρα τους.

Σφεντόνα
Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Στις 13 Νοέμβρη εγκαινιάστηκαν οι *Ιδεολογικοί κύκλοι νεολαίας* με μια πλούσια και ζωντανή συζήτηση με θέμα:
- Το φασιστικό φαινόμενο στην εποχή μας
- Πώς απαντάμε στον φασισμό και στην φασιστικοποίηση

Ανάστροφα
Πουκεβίλ 2, Πάτρα

Στις 12 Νοέμβρη συνεχίστηκαν οι *Προβολές στο στέκι Ανάστροφα* με το ντοκιμαντέρ *Τα κορίτσια της βροχής*, της Αλίντας Δημητρίου, για τις γυναίκες που οργανώθηκαν και αντιστάθηκαν, κυριολεκτικά με τα σώματά τους, στη δικτατορία του '67.

Ατζέντα τσέπης από τις εκδόσεις Εκτός των Τειχών

Αντί για το συνηθισμένο ημερολόγιο, οι εκδόσεις *Εκτός των Τειχών* κυκλοφορούν αυτές της μέρες μια ατζέντα τσέπης για το 2026. Αντιγράφουμε από το σύντομο σημείωμα που τη συνοδεύει:

12 μήνες. 12 τέχνες. Στιγμές από αγώνες που έγιναν ή πρέπει να γίνουν. Στιγμές που ψιθύρισαν ή φώναξαν τα δίκια του λαού και τ' άδικο της καταπίεσης.

Το παρελθόν που αποτύπωσε η τέχνη, παρασυρμένη κι εκείνη από το ποτάμι της λαϊκής οργής, από τον χείμαρρο της άρνησης του σήμερα και της διεκδίκησης του δικίου και του καλύτερου αύριο.

Ή από το παρόν, που όσο φουσκώνει τ' άδικο αναζητά τον δρόμο του μέσα στα ερείπια και τη φωτιά, μέσα στον σύγχρονο μεσαίωνα της εκμετάλλευσης της δουλειάς.

Έναν δρόμο που γεμίζει λαό και νιάτα, αφήνοντας εμβρόντητους τους άρχοντες του κόσμου που νόμιζαν πως είχαν ξεμπερδέψει με όλ' αυτά...

Αθήνα

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
ektostonteixon.gr

Αθήνα

ΣΤΕΚΙ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Μιλτιάδου 3, Δάφνη

Θεσσαλονίκη

ΑΦΕΝΤΑΝΑ

Συγγρού 24, 2ος όροφος
steki-sfentona.blogspot.com

Γιάννενα

Κουγκίου 23

Εάνθη

Μ.Βόγδου 20
rogmixanthi.blogspot.com

Πάτρα

Πουκεβίλ 2
Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

Η Οργάνωση Μαρξιστών Λενινιστών Ελλάδας (ΟΜΛΕ) για τη «φιλελευθεροποίηση» της Χούντας και την εξέγερση του Πολυτεχνείου

Το ξεκίνημα του 1973 στην Ελλάδα σηματοδεύτηκε από μεγάλες φοιτητικές κινητοποιήσεις, με πιο emblematicή αυτήν της κατάληψης της Νομικής, που θεωρείται προπομπός της εξέγερσης του Νοέμβρη. Στη νεολαία και τον λαό επικρατούσε μεγάλη δυσφορία και αναβρασμός. Οξυνόταν συνεχώς η αντίθεση των λαϊκών μαζών με τον φασισμό και τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Οι εσωτερικές αντιθέσεις του καθεστώτος αλλά και η δυσαρέσκεια στους κόλπους της αστικής τάξης διογκώνονταν. Όλα οδηγούσαν στη μεγάλη έκρηξη. «Μόνο όσοι στήριξαν και στηρίζουν ελπίδες στην "αυτοεξέλιξη" του φασισμού σε δημοκρατία, μόνο όσοι έτρεφαν αυταπάτες για την "ομαλή πορεία" των διαδικασιών "φιλελευθεροποίησης" του φασισμού, μόνο όσοι ανησυχούσαν για τον "κίνδυνο να απομονωθεί η πολιτική ηγεσία από τα πενήντα εκατομμύρια ψηφοφόρων οι οποίοι οπωσδήποτε θα ψηφίσουν στις "εκλογές" που προετοιμάζει ο Παπαδόπουλος δεν μπορούσαν να αντιληφθούν και τελικά δεν ήθελαν μια τέτοια εξέλιξη» (προκήρυξη της ΟΜΛΕ - Δεκέμβρης 1973).

Πράγματι, η κυρίαρχη άποψη των παλιών αστικών πολιτικών κομμάτων αλλά και των ρεφορμιστών του ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ. (πιο καλυμμένα το ΚΚΕ και πιο ανοιχτά το ΚΚΕ εσ.) και παρά τις επιμέρους αντιρρήσεις, ήταν να συμμετέχουν στην προσπάθεια «φιλελευθεροποίησης» του καθεστώτος που προανήγγειλαν οι Παπαδόπουλος και Μαρκεζίνης από το καλοκαίρι του 1973. Στόχος αυτού του ελιγμού της Χούντας ήταν να εκτονώσει τη μεγάλη πίεση που ασκούσαν από τις λαϊκές και νεολαιίστικες κινητοποιήσεις και μια σταδιακή «πολιτικοποίηση» της Χούντας, ένα καθεστώς, δηλαδή, με το οποίο το ελληνικό πολιτικό σύστημα και ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός θα μπορούσαν να διαγωνιστούν την κυριαρχία τους και να ελέγξουν τις εξελίξεις. Σε άλλη περίπτωση, υπήρχε ο φόβος ανάπτυξης αντιιμπεριαλιστικού κινήματος που ενδεχομένως να είχε απρόβλεπτες συνέπειες για τα αμερικανικά συμφέροντα.

Σε αυτή την προσπάθεια το παλιό πολιτικό σύστημα καλούνταν να βάλει πλάτη. Ειδικά τα κόμματα του ρεφορμισμού είχαν αποδεχθεί τη νομιμότητα της υποτιθέμενης μετεξέλιξης της Χούντας σε Δημοκρατία και διεκδικούσαν εκλογές με ευνοϊκότερους όρους. Τα «δημοκρατικά ανοίγματα» της Χούντας είχαν ήδη ξεκινήσει από την προηγούμενη χρονιά, που άρχισε να γίνεται μια συζήτηση για «εκλογές» και «δημοψήφισμα» για το πολιτειακό, μια προσπάθεια δηλαδή να αμβλύνουν τις γωνίες και να αντιμετωπίσουν τη δυσαρέσκεια του κόσμου.

Όμως, για τους μαρξιστές-λενινιστές, η θέση που έπρεπε να κρατήσει ο λαός ήταν ξεκάθαρη: «Αυτό που επέρχεται στη χώρα και που έχει τεράστια σημασία δεν είναι η επάνοδος στο κοινοβούλιο και οι εκλογές με τη συμμετοχή των υπό τον έλεγχο του "συνταγματικού δικαστηρίου" "εθνικοφρόνων" κομμάτων, αλλά η ανάπτυξη των μαζικών αγώνων της εργατικής τάξης και της νεολαίας που ανοίγουν ελπιδοφόρες προοπτικές για την ανάπτυξη ενός πλατιού αντιφασιστικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος» (προκήρυξη της ΟΜΛΕ - Δεκέμβρης 1973).

Η επαναστατική αυτή γραμμή αποδείχθηκε ξεκάθαρα -με τα γεγονότα του Πολυτεχνείου- ότι ανταποκρινόταν στις

αγωνιστικές διαθέσεις των λαϊκών μαζών. Ο αγώνας απέκτησε χαρακτηριστικά αντιφασιστικά και αντιιμπεριαλιστικά με την επίμονη προσπάθεια των μαρξιστών-λενινιστών και μελών άλλων οργανώσεων της επαναστατικής αριστεράς (ΕΚΚΕ, ΟΣΕ, ΜΑΧΗΤΗΣ κ.λπ.) σε όλες τις μαζικές διαδικασίες, όχι μόνο κατά την εξέγερση του Νοέμβρη αλλά και των προηγούμενων κινητοποιήσεων και συγκρούσεων.

Όπως στην κατάληψη της Νομικής και στη μεγαλειώδη διαδήλωση που ακολούθησε, όπου οι φοιτητές που ήταν οργανωμένοι στην ΟΜΛΕ ή βρίσκονταν στον κύκλο επιρροής της έπαιξαν σημαντικό ρόλο. Όπως στη φοιτητική διαδήλωση της 25ης Σεπτεμβρίου του 1973, όπου επικράτησαν τα αντιιμπεριαλιστικά - αντιφασιστικά συνθήματα, σε αντίθεση με τα στενά φοιτητικά των ρεφορμιστών και κεντρώων. Όπως στη μεγάλη συγκέντρωση του Χημείου στις 26 Οκτώβρη 1973, την πρώτη διαδήλωση επί Μαρκεζίνης, όπου οι ρεφορμιστές δεν συμμετείχαν, ή στη διαδήλωση με τις μεγάλες συγκρούσεις της 4ης Νοέμβρη στο μνημόσυνο του Γ. Παπανδρέου κ.ά.

Το κυρίαρχο σύνθημα σε όλες αυτές τις κινητοποιήσεις ήταν «ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ» και «ΕΞΩ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ». Με σταθερότητα αποκάλυπταν τον οργισμένο και τις αυταπάτες των ρεφορμιστών και συμμετείχαν ενεργά στις διαδηλώσεις που έστρωσαν το έδαφος για τον Νοέμβρη.

Αντίθετα, η γραμμή της υπονόμευσης των αγώνων, η γραμμή του «ρεαλισμού», η γραμμή της «αποκατάστασης της ομαλότητας» που προωθούνταν από ρεφορμιστές και αστούς πολιτικούς απομονώθηκε από τον μεγάλο ξεσηκωμό. Λίγες μέρες πριν από την κατάληψη του Πολυτεχνείου, η θέση της Αντι-ΕΦΕΕ ήταν: «Να αποφύγουμε την άκαιρη, βιαστική κατευθείαν χρησιμοποίηση των πιο αποφασιστικών μορφών αγώνα...» (ΑΜΕΕ, Απρίλης 1974).

Αλλά όταν φάνηκε ότι οι φοιτητές ήταν αποφασισμένοι να καταλάβουν το Πολυτεχνείο, οι αρχικές προσπάθειες της ΚΝΕ με την Αντι-ΕΦΕΕ στόχευαν στην απομόνωση των φοιτητών του Πολυτεχνείου από τους υπόλοιπους. Στη συνέ-

χεια, αφού αυτή η τακτική δεν απέδωσε, επιχείρησαν να αντιταχθούν σθεναρά στην πρόταση για κατάληψη, που ήταν κυρίαρχη. Η ροή των γεγονότων ήταν τέτοια που κινδύνευαν να απομονωθούν οι ίδιοι και αναγκάστηκαν να συμμετέχουν, με τη λογική να παραμείνουν οι εκδηλώσεις στο Πολυτεχνείο μέσα σε φοιτητικά πλαίσια. Αρνήθηκαν τη συμμετοχή εργαζομένων και μαθητών, κάτι που και πάλι δεν κατάφεραν. Μιλούσαν για απαγκίστρωση, αποχώρηση, έλλειψη προετοιμασίας, προβοκάτορες. Η τελευταία γραμμή τους ήταν να παραμείνει ο αγώνας καθαρά αντιδικτατορικός και πρότειναν να σταλεί έκκληση σε όλα τα αντιδικτατορικά κόμματα για σχηματισμό «κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας», δηλαδή ενότητα με τους αστούς πολιτικούς. Αφού δεν κατάφεραν ούτε αυτή η γραμμή να περάσει, κατέληξαν σε τραμπουκισμούς και αντιδημοκρατικές παραβιάσεις των αποφάσεων. Να σημειώσουμε, όμως, ότι πολλοί φοιτητές της ΚΝΕ διαφοροποιήθηκαν από την επίσημη γραμμή της ηγεσίας και συμμετείχαν ενεργά στην κατάληψη.

Στην ίδια περίπου γραμμή κινήθηκε και η «ανανεωτική» πτέρυγα του ρεφορμισμού. «Σκοτεινές δυνάμεις εργάζονται για να φράξουν το δρόμο προς την κατεύθυνση αυτή (εννοεί τη δημοκρατική ομαλότητα) και οργανώνουν προκλήσεις για να δικαιολογήσουν την επιβολή στρατοκρατικών μέτρων» (Μ. Δρακόπουλος 14/11/1973).

Δυστυχώς για αυτούς, οι εξελίξεις κατά τη διάρκεια της εξέγερσης τους ξεπέρασαν από την πρώτη στιγμή. Η συμμετοχή εργατών στην κατάληψη, η πραγματοποίηση εργατικής συνέλευσης και η λογοκρίμενη από τους ΚΝΕ και Ρήγα Φεραίο Διακήρυξή της έθεσε ζητήματα που οι ρεφορμιστές ούτε ήθελαν ούτε τολμούσαν να ψελλίσουν. Ζητήματα που έθεταν ως κυρίαρχο στόχο όχι μόνο την πτώση της Χούντας αλλά το «...πέρασμα της εξουσίας στον (εργαζόμενο) λαό (και όχι στους δημαγωγούς που επί δεκάδες χρόνια τον καπηλεύουν με τα γενικά "περί Δημοκρατίας" συνθήματά τους)». Οι λογοκριμένες φράσεις από τη Συντονιστική Επιτροπή είναι μέσα στις παρενθέσεις.

Τα μέλη της επαναστατικής αριστεράς έδωσαν όλες τους τις δυνάμεις για να γίνουν πράξη οι αγωνιστικές διαθέσεις των φοιτητών και του λαού. Δεν συμβιβάστηκαν με το αίτημα για μια απλή αλλαγή προσώπων στην εξουσία που δε θα έθιγε το καθεστώς της εξάρτησης και της αμερικανοκρατίας. Στην απόφαση της ΟΜΛΕ τον Οκτώβρη του 1973, αυτή η στάση τέθηκε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο: «Για όποιον, δε, νοσταλγεί την αντιπολίτευση στα πλαίσια της φασιστικής νομιμότητας, όπως συμβαίνει με την αστική αντιπολίτευση και τους σύροντες πίσω της ρεβιζιονιστές ηγέτες, αυτό που επέρχεται στη χώρα μας και που έχει τεράστια σημασία δεν είναι η επάνοδος στο κοινοβούλιο και οι εκλογές [...] αλλά η ανάπτυξη των μαζικών αγώνων της εργατικής τάξης και της νεολαίας που ανοίγουν ελπιδοφόρες προοπτικές για την ανάπτυξη ενός πλατιού αντιφασιστικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος».

Τελικά, η ίδια η εξέγερση του Πολυτεχνείου ήταν η αιτία της κατάρρευσης όλων των αυταπατών που έλεγαν πως το καθεστώς θα εξελισσόταν σταδιακά, θα μετασχηματιζόταν σε μια πιο «πολιτικοποιημένη» εξουσία και θα ακολουθούσε η «ομαλή μετάβαση» σε μια κλασική κοινοβουλευτική δημοκρατία. Η άγρια καταστολή που ακολούθησε, με τους δεκάδες νεκρούς και τραυματίες, απέδειξε ότι στην περίπτωση «φιλελευθεροποίησης» του καθεστώτος δε χωρούσαν οι λαϊκές κινητοποιήσεις. Η «ομαλή μετάβαση» και η «πολιτικοποίηση» ισοπεδώθηκαν κάτω από τις ερπύστριες των τανκς. Ένα νέο πραξικόπημα ακολούθησε στις 25 Νοέμβρη, αυτό του Ιωαννίδη.

Όμως, οι χιλιάδες λαοί και νεολαίας που συμμετείχαν στην εξέγερση έβαλαν τη σφραγίδα τους στις εξελίξεις, όχι μόνο για την τελευταία πράξη της Χούντας που κατέρρευσε λίγους μήνες αργότερα με τα τραγικά γεγονότα της Κύπρου, αλλά επηρεάζοντας καθοριστικά το μεταπολιτευτικό σκηνικό και αφήνοντας το αποτύπωμά τους στους λαϊκούς, εργατικούς και νεολαιίστικους αγώνες των επόμενων δεκαετιών, μέχρι και σήμερα.

σχολία

Απαγόρευση

Η Ελληνική Αστυνομία απαγόρευσε συγκέντρωση διαμαρτυρίας που είχε προγραμματιστεί στο Μέγαρο Μουσικής κατά της νέας πρέσβειρας των ΗΠΑ, Κίμπερλι Γκίλφοϊλ, ενόψει εκδήλωσης που θα πραγματοποιούνταν προς τιμήν της. Η απαγόρευση, μάλιστα, επεκτάθηκε και σε κάθε «σχετική συνάθροιση» σε σχεδόν ολόκληρο το κέντρο της Αθήνας. Και σε κάθε σκέψη στο μυαλό των ανθρώπων.

Αποθέματα

Το Πεντάγωνο των ΗΠΑ ενέκρινε τη μεταφορά πυραύλων μεγάλης εμβέλειας Tomahawk στην Ουκρανία, καθώς το Κοινό Επιτελείο (Joint Staff) ενημέρωσε τον Λευκό Οίκο ότι η προμήθεια των πυραύλων δεν θα επηρεάσει αρνητικά τα στρατηγικά αποθέματα των ΗΠΑ. Η Ουκρανία, άλλωστε, είναι μια στρατηγική επιλογή.

Συνθήματα

Σε φυλάκιση 14 μηνών καταδικάστηκε φοιτητής του ΕΜΠ για σύνθημα υπέρ της Παλαιστίνης που έγραψε σε τοίχο του Πολυτεχνείου. Έξω το Ισραήλ, Έξω αι ΗΠΑ.

Άρωμα I

Με το δικό του άρωμα, το «Trump cologne» φέκασε τον Τζολάνι και τους Σύρους αξιωματούχους ο Ντόναλντ Τραμπ, χαρακτηριζοντάς το ως «σύμβολο επιτυχίας και ηγεσίας». Η μυρωδιά του χρυσού να καλύψει αυτή του αίματος.

Άρωμα II

Ο Αμερικανός πρόεδρος Ντόναλντ Τραμπ απείλησε ότι θα επέμβει στρατιωτικά στη Νιγηρία, αν η πιο πολυπληθής χώρα της Αφρικής δεν σταματήσει «τις δολοφονίες χριστιανών» από «ισλαμιστές τρομοκράτες». Άρωμα Τζολάνι.

Σκέψη

Κλήση για προανάκριση σε όλους τους ψυχιάτρους των δημόσιων κλινικών της Αττικής

μετά από μήνυση αστυνομικών επέδωσε το Πρωτοδικείο, προκειμένου να διερευνηθεί, εάν έχουν διαπράξει «το αδίκημα της παράβασης καθήκοντος κατ' εξακολούθηση και της έκθεσης κατά συρροή». Να μάθουν να ορίζουν την αντίσταση ως ψυχιατρική βλάβη.

Απειλή

Η Εισαγγελία Πρωτοδίκων Θεσσαλονίκης απέρριψε τη μήνυση που κατέθεσε ο Γιάννης Ντουσάκης, για τον βαρύ τραυματισμό του από ρίψη κρότου λάμψης σε ευθεία βολή από αστυνομικό κατά τη διάρκεια διαμαρτυρίας στο ΑΠΘ ενάντια στην καθημερινή και προκλητική παρουσία αστυνομικών δυνάμεων, καθώς έκρινε πως ορθώς έγινε, υποστηρίζοντας ότι οι αστυνομικοί ένωσαν «απειλή» από φοιτητές/τριες. Ετοιμαζόντουσαν να αναγράψουν συνθήματα.

Οπλοκατοχή

Ο υπουργός Υγείας και αντιπρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας, Άδωνις Γεωργιάδης, δεν έκρυψε πως είναι υπέρ της κατοχής όπλων, λέγοντας ότι «του αρέσει το αμερικάνικο μοντέλο» και ότι προτιμά την ιδέα της αυτοπροστασίας. Νήαρ Ιστ.

Εβδομάδα

Ο Ντόναλντ Τραμπ θεσπίζει «εβδομάδα αντικομμουνισμού», με τον Λευκό Οίκο να δημοσιεύει σχετική δήλωσή του, κάνοντας λόγο για «μία από τις πιο καταστροφικές ιδεολογίες της ιστορίας». Θα διαρκεί αιώνια.

Ένας τρισεκατομμυριούχος θα μας σώσει!

Την ώρα που η ανθρωπότητα προετοιμάζεται να υποδεχτεί (στην πραγματικότητα να φορτωθεί) τον πρώτο τρισεκατομμυριούχο στην ιστορία, η κυβέρνηση του Κυρ. Μητσοτάκη ανακηρύσσει πανηγυρικά την πρώτη... ιμπεριαλιστική μπανανία του πλανήτη, με την «ιστορική διατλαντική συμφωνία» για έρευνες υδρογονανθράκων στο Ιόνιο.

Ο Έλον Μασκ θα γίνει ενδεχομένως ο πρώτος τρισεκατομμυριούχος στον κόσμο. Με άλλους δισεκατομμυριούχους να τον ακολουθούν, αφού μονάχα το περασμένο έτος οι δέκα πλουσιότεροι Αμερικανοί δισεκατομμυριούχοι αύξησαν την περιουσία τους κατά 40%. Για να περάσουμε στην επόμενη πίστα των πολυτρισεκατομμυριούχων.

Ο Μασκ εξασφάλισε από το Δ.Σ. της Τέσλα μια αύξηση αποδοχών ύψους ενός τρισεκατομμυρίου δολαρίων για τα επόμενα δέκα χρόνια (ένας άσος με 12 μηδενικά, κουράζεσαι και να το γράψεις). Με έναν πρόχειρο υπολογισμό, έχουμε τις εξής αποδοχές: περίπου 100 δισεκατομμύρια τον χρόνο, 280 εκατομμύρια το... οκτώωρο, 35 εκατομμύρια την ώρα. Την ίδια στιγμή, η εργατική τάξη και οι εργαζόμενοι βυθίζονται στη φτώχεια. Και θα πρέπει να βυθιστούν ακόμη περισσότερο στη φτώχεια, αφού να λάβει αυτές τις αποδοχές ο Μασκ, θα πρέπει να ξεπατώσει τους εργαζόμενους, ώστε να παράξουν 20 εκατομμύρια οχήματα, ένα εκατομμύριο ρομποταξί, ένα εκατομμύριο ανθρωποειδή ρομπότ και να αυξηθεί η αξία της εταιρείας από 1,5 σε 8,5 τρισεκατομμύρια δολάρια. Το τελευταίο, φυσικά, με χρηματοπιστωτικά παιχνίδια.

Όλοι, και κυρίως όσοι πληρώνονται με μερικά ευρώ την ώρα, αντιλαμβάνονται τη νοσηρότητα αυτής της υπερσυγκέντρωσης του πλούτου. Δεν πρόκειται, όμως, για ασθένεια που θεραπεύεται με καπιταλιστικό «νυστέρι», με τη φορολόγηση των πλουσίων, την αναδιανομή του πλούτου, την αύξηση των κρατικών κοινωνικών δαπανών, που σπέρνουν αταπάτες για τη φύση του ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος. Γιατί ο σκοπός, η κατεύθυνση και ο χαρακτήρας των «χρηματικών ροών» εξυπηρετεί, σχεδόν πάντα, τους «χρηματοδότες». Γιατί η ληστεία πραγματοποιείται πρωταρχικά στη σφαίρα της παραγωγής και μονάχα επεκτείνεται στη σφαίρα της διανομής. Γιατί η περισσότερη υγεία, παιδεία, μισθοί, δικαιώματα και ελευθερίες για τον λαό είναι

επίμαχα της ταξικής πάλης και όχι απάντηση στο πού και πώς θα διατεθούν τα κλεμμένα κέρδη (όσο για τις ζημιές, ξέρουμε ποιος τις πληρώνει).

Η περίπτωση του Έλον Μασκ είναι γνωστή. Έχουμε έναν άνθρωπο-χρηματοπιστωτική φούσκα, που έχτισε και χτίζει την αμύθητη περιουσία του χάρη στις αμέτρητες κρατικές επιχορηγήσεις και επιδοτήσεις αξίας πολλών δισεκατομμυρίων δολαρίων. Αυτές οι κρατικές επιδοτήσεις συνεχίζονται εδώ και σχεδόν 20 χρόνια, με αλλεπάλληλες «διασώσεις» των επιχειρηματικών ιδεών και πειραματισμών του. Με τη SpaceX να κατασκευάζει κατασκοπευτικούς δορυφόρους για το Πεντάγωνο. Με πληθώρα συμβάσεων και συμφωνιών με τη NASA, το υπουργείο Άμυνας και Ενέργειας. Με την Τέσλα «μπουκωμένη» με δισεκατομμύρια κρατικό χρήματος, εξασφαλίζοντας την επιβίωση της εταιρείας. Με την X (πρώην Twitter) να ελέγχει τα δεδομένα χρηστών και ενημέρωσης και να προωθεί το «ξαναζωντάνεμα του αμερικανικού μεγαλείου». Προφανώς, οι εταιρείες του μελλοντικού τρισεκατομμυριούχου προωθούσαν πάντα τις παγκόσμιες επιδιώξεις των ΗΠΑ. Τόσο με τους Δημοκρατικούς, όσο με τους Ρεπουμπλικάνους. Με μια σύντομη, μάλιστα, θητεία στην κυβέρνηση Τραμπ, με αλυσοπρίονο και ναζιστικό χαιρετισμό. Φυσικά, οι προνομιακές σχέσεις του Έλον Μασκ και των εταιριών του με το κράτος είναι, στον έναν ή στον άλλον βαθμό, γενικός κανόνας της... αντικρατικής επιχειρηματικότητας, αυτής που κρατικοποιεί τις ζημιές και ιδιωτικοποιεί τα κέρδη.

Στην περίπτωση, τώρα, της γιγαντιαίας «φούσκας» του μεγαλομανούς Κυρ. Μητσοτάκη, η κυβερνητική επιτυχία αφορά σε ένα ακόμη... κληρονομικό αφήγημα για «επενδύσεις στην Ελλάδα», αναπροσαρμοσμένο στην εποχή του «ενεργειακού πολέμου», που θα γεμίσουν, τάχα, τα «εθνικά ταμεία» και... τις τσέπες μας με λεφτά. Σε αυτό το αλλοπαρμένο επενδυτικό αφήγημα υποκλίνεται το σύνολο της αστικής αντιπολίτευσης. Αφού αφορά το μέλλον της μεταπρατικής Ελλάδας. Δηλαδή, το μέλλον της ελληνικής άρχουσας τάξης και των κομμάτων της. Κι έτσι, η πρόσφατη συμφωνία με την Exxon-Mobil, την Energean (συνεταιρίζουν το Ισραήλ στην κατοχή και τη γενοκτονία) και την HelleniQ Energy (πρώην Ελληνικά Πετρέλαια), παρουσιάζεται ως «ιστορική επιτυχία», που θα μετατρέψει τη χώρα σε αξιόπιστο πυλώνα ενεργειακής ασφάλειας της

Ευρώπης, θα θωρακίζει την ενεργειακή και γεωπολιτική σταθερότητα και ασφάλεια της περιοχής, θα αναβαθμίζει τη γεωστρατηγική θέση μας, μετατρέποντας την Ελλάδα σε ενεργειακό κόμβο-στόχο στους «ενεργειακούς» διαδρόμους των... ιμπεριαλιστικών πολεμικών συγκρούσεων. Τέτοια σταθερότητα, ευημερία και ασφάλεια, δηλαδή! Μια χώρα... δεκανέας στην πρώτη γραμμή πυρός για την «ενεργειακή κυριαρχία» των ΗΠΑ. Κι αυτό το ονομάζουν «ενεργειακή ανεξαρτησία»!

Ο αμφισβητούμενος «κάθετος διάδρομος» θα συνδέει με αφετηρία την Αλεξανδρούπολη την Ελλάδα με Βουλγαρία, Ρουμανία, Ουγγαρία, Σλοβακία, Μολδαβία και Ουκρανία. Εκεί, δηλαδή, που εξελίσσεται ο πόλεμος των ΗΠΑ-NATO-Ουκρανία με τη Ρωσία, ως «πρόβα τζενεράλε» για τον γενικευμένο πόλεμο. Με τη «δυτική απεξάρτηση» από το φθινόρωτικό ρωσικό φυσικό αέριο και την αποκλειστική προμήθεια του πανάκριβου αμερικανικού LNG να αποτελεί βασική προϋπόθεση επικράτησης του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Κι ας ανατιναχτεί ο πλανήτης! Ταυτόχρονα, ο αμφιλεγόμενος «οριζόντιος διάδρομος» Ινδία-Μέση Ανατολή-Ευρώπη συνοδεύεται με τα προκλητικά σχέδια-φαντασιώσεις Τραμπ για «Ριβιέρα» στην ισοπεδωμένη Γάζα και τον εκτοπισμό ή/και τη γενοκτονία των Παλαιστινίων. Σχετίζεται με τον άξονα Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου-Ισραήλ, υπό την εποπτεία των ΗΠΑ. Με τις έρευνες υδρογονανθράκων στα οικόπεδα του Αιγαίου και του Ιονίου. Οικόπεδο οι ξένες θάλασσες και τα ξένα εδάφη! Χωρίς λαό και συλλογική πατρίδα. Μια ήπια εκδοχή της Παλαιστίνης κάθε περιοχή συμφερόντων του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου.

Πρόκειται, πράγματι, για μια ενεργειακή «απόβαση» στην Ελλάδα, όπως χαρακτηρίστηκε από τον φιλοκυβερνητικό Τύπο. Μόνο που πρόκειται για μια «ενεργειακή» απόβαση κατακτητών, με τα ληστρικά χαρακτηριστικά μιας κλασικής απόβασης νεοαποικιακού τύπου. Ευτυχώς, οι πιθανότητες ύπαρξης αξιοποιήσιμου κοιτάσματος υδρογονανθράκων στο Ιόνιο είναι της τάξης του 15-18%. Υψηλό οικονομικό και περιβαλλοντικό ρίσκο για την Ελλάδα, υψηλή πολιτική και οικονομική απόδοση για τους ιμπεριαλιστές. Αφού πρόκειται, κυρίως, για μια πολιτική επιλογή διαιώνισης της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και πρόσδεσης στο πολεμικό άρμα των ΗΠΑ. Στο τέλος, όλες οι φούσκες (και οι βόμβες) σκάνε.